

IN 'T KRAAIENNEST door W. G. van de Hulst. (I).

I. Beppie was weg.

't Was heel stil op den zolder.
 En 't schemerde al...
 Maar opeens kwam er heel haastig een
 bloot been uit het bed, wit in den donker.

„Dik,... jô, kom! 'k Zie 'em, geloof ik...”

„Waar?”

„Op 't dak!... Kom jô!”

En uit het bed aan den anderen kant van
 den zolder kwamen ook al bloote beenen te
 voorschijn, wit in den donker.

„Zachtjes, hoor!... anders...”

En op hun teenen slopen de twee jongens
 naar het zolderraam, dat, voor de frissche
 lucht, op een kiertje stond. Wim voorop, Dik
 achteraan. En Dik hield Wim vast aan een
 knoop van zijn hansop.

„Zie j'em?”

„Nee... nou niet meer; maar hij zit vast op
 het dak,... vast!”

Het raam knierpte wijder open, Wim stak
 zijn hoofd naar buiten, loerde de halfduistere
 dakgoot langs, en riep: „Beppie! Beppie!
 Beppie!... Bep! Beppie!”

Maar Beppie kwam niet. Beppie was ner-
 gens te zien.

„La'-me ook 'es kijken!” drong Dik.

„Nee jô... hij is er niet!... Geef me 'es een
 zetje!”

„Dat mag niet!”

„Eventjes maar, vooruit dan!”

Wim kréég zijn zetje en bonkte al met zijn
 knie boven op de hooge vensterbank, wipte
 met een vluggen sprong in de breede goot, die
 tusschen twee hooge, schuine daken lag. En
 met zijn vingertoppen zich steunend tegen de
 dakpannen, sloop hij verder. „Knoerp,” zei het
 bultige zink onder zijn bloote voeten.

„Wim!... Wim!”

„Stil nou, ik zie 'em haast!... Kom óók
 maar, 'k zal je wel optrekken, ja?”

Wim kwam terug, sjarde Dik ook in de goot,
 en sámen togen ze op zoek, schichtig speurend
 of ze iets zagen. Een eindje verder boog de
 goot om, tusschen andere daken door...

„Bèppie!... Bèp!... Bèppie!” lokte Dik met
 zachte, heel vriendelijke stem.

„Nee, stil nou!... Hoor 'es, als we 'em zien,

hè, dan zal ik 'em bij z'n nek grijpen, en dan
 moet jij me helpen, hoor!”

„Ja, maar... als-t-ie nou dól is, en als-t-ie je
 aanvliegt...”

„Ssst!... ik hoorde al haast wat.”

Dat was een leelijke geschiedenis gewor-
 den; door eigen schuld.

Beppie was een leuke kat; — een zwarte
 kater met zoo'n mooien, dikken kop en zoo'n
 langen, dikken staart. De oude juffrouw van
 den overkant had hem gebracht, toen hij nog
 maar zoo'n klein poesje was. En die oude juf-
 frouw had gezegd, dat ze het diertje B e p p i e
 moesten noemen, omdat ze zelf ook zoo heet-
 te: Elisabeth Poldermans, — en dat het een
 heel lief en teer poesje was, — en dat ze het
 heel zacht en voorzichtig moesten behande-
 len... Beppie! een gekke naam was dat: een
 m e i s j e s naam, en 't poesje was juist zoo'n
 leuke, wilde springer geworden, een sterke,
 stevige kat. Je kon met hem spelen net als
 met een jongen hond. Kunstjes kon hij ook:
 over je gevouwen handen springen; — en in

zijn bek een prop papier terughalen, die je had weggegooid; — en op zijn achterpooten staan; — en met zijn voorpooten, heel voorzichtig, iets lekkers van de tafel halen.

Maar vanmiddag...

Ja, toen de jongens zoeven onder de wol lagen, ieder in zijn eigen mandje, had Wim gemopperd: „'t Is jou w schuld!” en Dik had gezegd: „Jij hebt 't bedacht!”

Maar 't wàs nu eenmaal zoo.

Vanmiddag... toen hadden ze een wagentje gemaakt van een oude, kartonnen doos; nee, 't was eigenlijk maar een sleê geworden, want er zaten geen wielen onder... En Wim had bedacht: „Zeg, zullen we Beppie er voor spannen, met een touw... Ja? En dan ook een touwtje in zijn bek, net als bij een paard... Ja?”

Toen was het erge gebeurd.

Wim had een tuig gemaakt: een lang touw voor de borst, met een ander touwtje over den rug, dat de bespanning niet afzakken kon. En Dik was Beppie gaan opzoeken... Beppie was voor Dik niet bang. Als die wilde Wim hem pakken wilde, ging hij er altijd van door; maar Dik kon hem dadelijk vangen... En Dik had hem ingespannen ook: 't ging prachtig; hij trok al een beetje en de slee gleed vooruit.

„Vôrt, peerd!” had Dik gezegd... Beppie nam een sprong.

„Nee, nee! Eerst nog de teugels!” riep Wim.

Te laat... 't Paard sloeg op hol.

De arme kat voelde dat vreemde ding, vlak achter zijn staart. Hij nam een verschrikten sprong, maar dat ding rombommelde mee. Angst kwam er in zijn oogen. Hij vlóóg door 't kamertje, onder de stoelen, onder de tafel, onder de kast. Hij blies van kwaadaardigheid... Maar 't ding, dat vrééselijke ding, rombommelde overal, overal achter hem aan. 't Maakte 't arme beest dol van angst.

„Beppie! Beppie!... Nee, nee, hoor'es!” schreeuwden de verschrikte jongens; maar Beppie was opeens de kamer uitgevlogen, den winkel in. Daar wàs niemand op dat oogenblik... gelukkig maar! En toen was hij boven op een stapel pakjes zeepoeder gesprongen en er ook weer af, en toen waren al die pakjes over den vloer gerold, en toen... toen hadden ze hem niet meer gezien, héélemaal niet meer gezien.

4

Waar hij gebleven was? De deur uit, die op een kier stond? De trap op? Achter de toonbank? Tusschen de zakken en tonnetjes onder de uitstalkast?... Ze hadden heel gauw de pakjes zeepoeder opgeraapt, dat moeder niets merken zou. Ze hadden gezocht — óveral, en geroepen — óveral. Ze waren de trap opgegaan, de eerste, die uit den winkel naar het bovenhuis voerde, waar de brommerige buurman woonde: Hij was gelukkig uit en zijn deur was dicht: dáár kon Beppie zich niet verstopt hebben. Ze waren de tweede trap opgeklauterd naar den zolder. Ze hadden in alle hoeken en gaten gesnuffeld: onder hun bed, op hun bed, in hun bed... Beppie was gevlogen.

En 't ergste was, dat vader zooveel van Beppie hield. En als Beppie nou eens nooit meer terugkwam, of dol geworden was, — ja, dat kòn best!

Vader ging elken avond, als hij moe van het werken thuis was gekomen, in zijn rieten leuningstoel de krant zitten lezen; dan kon hij net door de ruiten heen in het winkeltje kijken, waar moeder de klanten hielp; — dat was een fijn plekje... Dan wachtte Beppie al. Als de krant ritselde sprong hij gauw op vaders knie en begon te spinnen van plezier. En elken avond wéér bonste hij met zijn harden kop tegen vaders krant. En elken avond wéér bromde vader op die lastige kat. En elken avond wéér lei vader de krant op tafel en zei: „Kom, ouwe jongen, de baas krijgt slaap!”... Dan gingen ze samen een dutje doen.

Vader had van-avond overal naar Beppie gezocht, en aan iedereen gevraagd, waar 't dier toch was. De jongens hadden gezegd: „Ik weet het niet, va”... „Ik ook niet!”... Dat was geen liegen geweest; of... ja, toch eigenlijk wel een beetje liegen... O, als vader wist, wat ze met Beppie uitgevoerd hadden!...

Ja, 't wàs een leelijke, een héél leelijke geschiedenis geworden.

En nu slopen de jongens samen tusschen de daken door, 't leken zèlf wel twee katten.

„Beppie!... Beppie-ie!” riepen ze zacht. Geen mensch kon hen hier zien, en tòch fluisterden ze. 't Was zoo vreemd, zoo stil tusschen die hooge daken: je werd er eigenlijk

In 't kraaiennest.

een beetje bang van... en zie je, ze mochten volstrekt niet in de goot komen.

„O, zeg... kijk, kijk, dáár is-t-ie vast binnen gesprongen; vast!”

Een eindje verder in de lange goot kwam weer een zoldervenster uit. 't Was van een pakhuis, en 't had geen ruiten, maar twee houten luiken met open hartjes er in... En 't eene luik stond los.

„Ja, maar als er iemand op dien zolder is”... fluisterde Dik bang. En Wim weifelde ook even.

„Kom maar... heel voorzichtig!... Op je teenen, hoor!”

En verder slopen ze weer.

„Knoerp!” zei het zink onder hun voeten... „Knoerp!”

Ze kwamen bij het open luik, loerden naar binnen den duisteren zolder op.

„Zie je 'em?”

„Nee... ja, dáár!... Kijk, daar is iets wits, dat is misschien de doos... Ga je mee kijken?”

„Jô!... Durf jij?”

„Kom maar!... Héél stilletjes, héél eventjes maar.”

Wim klom het eerst naar binnen. Dik, angstig, klom hem na. En 't open luik knarste zacht in zijn scharnieren... Ze slopen den bijna geheel donkeren zolder op, voetje voor voetje. Overal stonden kisten en tonnen en manden. En in eens, achter een grooten stapel zakken, zagen ze een schemerlichte trapopening... Ze wefelden weer, hielden elkander vast, maar dat witte, zie je, dat witte was nog verder, ginder in den hoek.

„Beppie! Beppie!” wilden ze wel roepen, heel zacht; maar ze durfden niet. Die trapopening!...

Wim trok Dik mee aan zijn hansop. En dichter, dichter naderden ze het witte al. Wim ging op zijn hurken zitten, Dik loerde over hem heen... „Beppie! Beppie!” fluisterde hij bijna onhoorbaar.

Opeens...

Krak! krak! ging het beneden op de trap. Er bonkte wat tegen het houten zijschot. Er kwam iemand met langzame, zware schreden naar boven.

O!... de jongens doken ineen van heftigen schrik. Hun beenen rilden. Dik wou wegvlie-

gen; maar Wim rukte hem terug... „Stil!... Hier!”... Achter een groote kist kropen ze weg, konden nog net zien 't schemeren van de trapopening.

Krak! krak!... En kwam een donker ding boven die opening uit: een zak, en onder dien zak was een hoofd, en armen... Een pakhuis-knecht kwam met een zwaren baal op den schouder den zolder op, smet den last in een hoek, en wilde naar beneden gaan, had zijn eenen voet alweer op de bovenste treë...

Hij bromde in zichzelf, trok zijn voet terug en scharrelde over den schemerdonkeren zolder heen — naar... o, gelukkig niet naar de jongens, maar naar het open zoldervenster. Daar rommelde hij wat met een ijzeren bout, trok met harden ruk het vensterluik dicht, bonkte er nog eens met zijn vuist tegen, mopperde weer en kwam terug naar de trapopening.

De jongens zagen niets, hoorden alles. Als muizen, die de kat hooren voorbisluipe, zóó stil zaten ze.

Krak! krak!... De man verdween; beneden aan de trap sloeg een deur dicht. Dan was alles weer doodstil. En toen de jongens zich eindelijk weer durfden bewegen en voorzichtig uit hun schuilhoek te voorschijn kwamen, zagen ze eerst hoe donker het op den zolder geworden was nu het venster geen licht meer doorliet. (Wordt vervolgd).

Wie teekent mij uit?

IN 'T KRAAIENNEST door W. G. van de Hulst. (II).

Op handen en voeten kropen ze over den vloer. „Hiér! hiér!... Blijf nou hier!” fluisterde Dik, angstig dat hij Wim in het duister kwijt-raken zou... O, heerlijk! daar waren opeens de twee open hartjes van de vensterluiken, die hem als twee droeve oogen aankeken... Wim vloog op, bonsde tegen een kist, merkte 't niet eens, greep naar de luiken, trok,... tròk...

Beppie?... Aan Beppie dacht niemand meer.

Dat venster, dat vrééselijke venster, 't wilde niet open!

Hóe ze trokken, hóe ze duwden, hóe ze bonsden en bonkten, 't blééf dicht. Hoe ze hun vingers ook pijnigden om den ijzeren bout, die er voorgeschoven was, te bewegen, — 't lukte niet. Half schreiend van bangheid, rammelden en morrelden ze aan de luiken, óveral; het hart klopte hen in de keel, angst huiverde hen langs den rug; maar 't onverbiddelijke venster wàs dicht en blééf dicht.

„O, Wim, leelijkerd,... 't is j o u w schuld, j ij ben begonnen, hoor!” snikte Dik en stond te rillen in zijn hansop.

Wim, die zich lang goed gehouden had, wilde nog wel wat zeggen; maar kòn het niet, barstte ook opeens in snikken uit.

En dát, dat maakte Dik, die eigenlijk de bangste was, toch opeens weer een beetje moediger; hij kreeg medelijden met Wim.

„Stil nou!” fluisterde hij en trok Wim aan zijn hansop,... „stil nou; zullen we dieñ man roepen, en 't eerlijk vertellen?... Wim, stil nou!”

„Hè?... h...h?”

Wim bibberde.

Ze kropen weer terug en vonden gelukkig de trapopening met de hekleuning er omheen. 't Was dáár nu donker; de duistere diepte gaapte hen tegen.

Dicht op elkaar gedrongen stonden ze. En om hen heen was de stille zolder met hier en daar een heel zacht en geheimzinnig gekraak, gepiep... 't Was, of die stilte en die donkerte groote zwarte grijphanden naar hen uitstak...

„Baas!... Báá-aas!” fluisterde Dik het eerst naar beneden; maar met een vreemde, beven-de stem.

„Báá-aas!... Meneer! o meneer!” klonk 't wat harder.

„Help!... Hel-lèp!” deed Wim mee; maar zijn stem was schor, zijn stem bibberde, durfde niet...

Eén, twee treden slopen ze omlaag, elkan-der vastklemmend, — riepen weer...

Naar beneden gaan; aan de deur voelen, of ze open was... Ze fluisterden 't elkaar in, — en ze weifelden angstig, — en ze gingen tòch. Ze daalden voetje voor voetje en met knik-kende knieën al dieper de donkerte in.

Daar wàs de deur; ze voelden het. Wim duwde... Ze knierpte open.

De jongens doken terug voor dat vreemde geluid, en dachten, dat nu wel dadelijk iemand de deur zou openrukken en dan... dan...? Nee hoor; er kwam alleen een flauw lichtstraaltje binnen glijden en viel net over Wim zijn behuilde gezicht.

Licht!... Heerlijk!... Vèrder schoof de deur open. Wims moed herleefde. Hij stak voor-zichtig zijn hoofd om het hoekje, trok het snel weer terug en fluisterde tegen Dik: „Kijk j ij nou 'es!”

Dik waagde 't ook... Er wàs niemand, en schichtig schoven ze samen het vertrek in. 't Leek hier ook wel een zolder vol met kisten en tonnetjes en dozen en pakken; maar er was een groot raam met vuile ruiten. Je kon op een groot, zinken plat zien en één ruit, een onderste, was er bijna heelemaal uit... Ginds in den hoek, in 't schemerig donker, was weer een trap. Als ze d i e nou óók afgingen moes-ten ze beneden in 't pakhuis komen. 't Zou zeker het pakhuis zijn van den zaadhandelaar op de gracht... In het straatje, waar zij woon-den, wàs geen pakhuis, maar om den hoek op de gracht wèl.

Op hun teenen slopen ze naar de trap... 't Moest, 't móést!

Maar plotseling klonk daar beneden een zware stem; en een andere stem bromde ook wat; en een hond blafte, en een ketting ram-melde... O, nee, nee zij dūrfdn niet, ze dūrfdn tòch niet. En toen er beneden aan de trap ook iets kráákte, stoof Wim achteruit, sleepte Dik mee. Zonder eigenlijk goed te weten, wat ze deden, wrongen ze zich in hun vreemde bangheid tusschen een paar stapels zak-ken door, klommen over een kist, kropen door de gebroken ruit. Wim eerst. Toen Dik...

Krrrr...àk ging het. O wee: Diks hansop bleef haken aan zoo'n valsch uitstekende glaspunt, en de rechter broekspijp scheurde van beneden naar boven heelemaal open. Een bloedige schram schrijnde langs zijn been.

„Wim!... me... me..hans... hansop...!”

Wim hoorde 't niet, sleurde Dik mee. Ze waren terecht gekomen op een breed zinken plat, waaruit een hooge dikke schoorsteen omhoog stak. Wim was zóó bang geworden op die griezellige pakhuiszolders, dat het leek, of er wel tien van die donkere kerels hen achterna zaten en dadelijk óók door de ruit zouden komen klimmen... Achter den breeden schoorsteen school hij hijgend weg; — Dik, schreiend, naast hem. En de wind kwam en woei de gescheurde broekspijp open. En zachte regen druilde neer.

't Werd àl donkerder.

In de groote stad was het verre avondgedruisch; maar tusschen de hooge, donkerende daken was de bange stilte.

Arme jongens! Arme kattenjagers!
Maar Beppie?... Wie zou n u nog aan Bep-
pie kunnen denken?

„'k Zal nog wel eens even roepen, hoor!
Maar 'k klim niet meer die twee trappen op;
'k ben veel te moe,” riep juffrouw Van Baa-
ren van uit het winkeltje tegen haar man, die
in zijn leunstoel achter de ruiten zat te mop-
peren, dat de kat zoek was... „'k Zal even
roepen, of ze al slapen?”

„Och, mensch, roep nou maar niet!”

„Jawel, hoor!... Anders wordt je knie zoo
koud,” lachte zij hem uit, en van onder de
trap riep ze naar boven: „Wim!... Dik!...
Dikkie! Hoor 'es! Slapen jullie al?... Zie je
B e p p i e niet?”

Geen antwoord. Alleen de brommerige
buurman van één-hoog smeedt zijn deur, die
op het trapportaal uitkwam, nijdig dicht...
„Dat geschréeuw nou 's avonds op de trap.
Is 't al niet mooi genoeg, dat die twee rakkers
zoo'n leven maken als ze naar bed gaan...”

Moeder hoorde zijn gebrom wel; maar ze
lachte er om. Kom, kom; hij i s zoo kwaad
niet, als hij wel lijkt.

„Die kraaien slapen al lekker, hoor!” zei
ze, en ging de kamer in, schonk een kopje
koffie, nam een lang, smal boodschappen-
boek, vol vetvlekken, en begon met een klein
stompje potlood, dat ze telkens met haar tong
vochtig maakte, ijverig te rekenen. 't Was
heel gezellig onder de lamp met de gouden,
glazen franje.

„'k Zal zèlf toch nog eens naar boven gaan
kijken,” begon vader na een poosje.

„Ja, ja... goed! Maak me nou niet in de
war!... Zeven-en-dertig, drie-en-veertig, één-
en-vijf... Maar wees voorzichtig met het licht,
hoor... Eén en zestig... Och nou ben ik tòch in
de war...” 't Potloodstompje kreeg een extra
lik en moeder begon opnieuw.

Vader stak een klein lampje aan, slofte op
zijn oude pantoffels het winkeltje door, pakte
de trapeuning al...

Ting!... Tingeling! Ting! Ting! Ting!...
Boenk!

Met een vaart vloog de winkel deur open,
bonsde tegen een botertonnetje aan; en de
ouderwetsche winkelschel aan zijn krulijzer

In 't kraaiennest.

sloeg heftig heen en weer, kòn niet tot bedaren komen: ling, ling!... ting-ting!... ting!...

Vader keerde zich verschrikt om; moeder rukte het gordijntje open, dat voor de glasruiten in het kamertje hing, en keek ook al met heel verschrikt gezicht 't winkeltje in.

Dáár?... O, daar ineens vlogen twee jongens binnen, twee vuile, natte jongens met vieze, besmeerde gezichten, en zwarte handen, en bloote voeten, waar de modder aankleefde... En ze huilden allebei en ze keken zoo bang.

Moeder vlóóg op... Het boodschappenboek wipte, en 't nog volle kopje koffie plaste er overheen, — moeder merkte 't niet.

„Wát?... Wat?... Wat is dàt nou? O, o... is er een ongeluk gebeurd?... Wat dàn? Lieve jongens, wat dàn?“... En ze drukte ze allebei tegen zich aan, hun vuile, natte gezichten tegen haar schoone schort. En ze keek bang en verschrikt naar alle kanten tegelijk... 't Leek wel, of de jongens zoo maar uit den schoorsteen waren komen rollen; maar dat, nee, dat was onzin. Ze kwamen van b u i t e n. Hoe kòn dat? Ze begreep er niets van, n i e t s! En vóór haar gaapte de donkere opening van de deur naar 't stille straatje... „Zeg het dan eens lieve jongens; zeg het dan eens; wat is er dan toch?“

Vader, zijn lampje in de hand, was van schrik blijven staan, had geen woord gezegd. Maar opeens trok er een dikke rimpel samen op zijn voorhoofd. Hij zag... de gescheurde hansop van Dik, en al begreep hij evenmin als zijn vrouw, wát er eigenlijk aan de hand was, dit zag hij wèl: een o n g e l u k was er niet gebeurd. De kleine rakkers hadden zeker iets kwaads uitgevoerd,... maar hoe kwamen ze in vredesnaam b u i t e n.

„Dikkie!... Wim!... wat is er dan?“ jammerde moeder, haar beide armen om haar jongens heen, alsof ze hen voor dreigend gevaar wilde behoeden.

„Och, mensch... stil nou maar! Laten we nou geen buurtje-kijk-uit maken; de deur staat open.“ Vader deed haar dicht.

„En jullie, — jullie dadelijk naar binnen, hoor; en eerst vertellen, wáár je vandaan komt. Je kunt toch wel práten... Vooruit!“ Hij duwde beiden de kamer in.

Moeder, die anders zoo zuinig was op haar matjes en kleedjes, dàcht niet eens aan de moddervoeten... „Ja, vertèl dan eerst... O, maar kijk eens, je hansop! je mooie hansop...“ Ze schudde vertwijfeld haar hoofd, en wist niet, of ze kwaad òf bedroefd, òf beide tegelijk moest worden... „Jongens, jongens, nog toe!“

In het ledikantje, dat vóór de bedsteê stond, kwam beweging. Een leuk kinderkopje met groote, blauwe oogen en blonde krulletjes en vuurroode slaapwangen, keek over den rand. Het was Toos, 't driejarig zusje, 't lievelingetje van allemaal. Maar n u lette niemand op haar... Ze was wakker geschrokken van 't rumoer, begreep er niets van, trok er zich ook heel weinig van aan, stak haar duim in haar mond, liet haar kopje weer neerbonsen in 't kussen, en — sliep.

„Allo! vertel op!... En gáuw ook een beetje, hoor! Hoe kom je nou b u i t e n, in den regen en de modder, als je al lang in je bed ligt? En dan zoo vuil, en je goed vernield, en... en... Vertel òp! Dádelijk!“

En toen, — ja, toen moest het hooge woord er uit. (Wordt vervolgd)

WAAR JE NIETS AAN HEBT.

- Een lekke pan,
- Een gebarsten kan,
- Een slot, dat niet sluit,
- Een bel, die niet luidt,
- Een huis zonder dak,
- Een gescheurde zak,
- Een bodemloos vat,
- Een onbekend pad,
- Een zinkende schuit,
- Bedorven fruit,
- Een tafel, die wipt,
- Een schaar, die niet knipt,
- Een mes, dat niet snijdt,
- Verwaarloosde tijd,
- Een schoen, die knelt,
- Een nul, die niet telt,
- Een geschroeide draad,
- Een klok, die niet gaat,
- Een paard, dat niet loopen kan,
- Een deur, die niet open kan,
- Een onbetrouwbaar kind,
- Een onoprechte vrind.

JAN VELTMAN.

IN 'T KRAAIENNEST door W. G. van de Hulst. (III).

II. Als de nacht komt...

Als de nacht komt, komt de stilte.

Oók in 't kraaiennest.

Moeder heeft haar jongens weer naar bed gebracht, — ieder een schoone hansop aan.

„Zulke bèngels van jongens! Zulke ondeugende kraaien van jongens. . . .” heeft ze nog gebromd op de trap, toen ze achter hen aanklom. . . . „Hè, 'k griezelen er nóg van als ik er aan denk. . . . En er nou dádelijk in, en er niet meer uit, hoor!”

Maar ze heeft haar jongens, haar ondeugende jongens, tòch weer warmpjes ondergedekt, en de dekens lekker om hun rug toegestopt; en ze heeft ze tòch ieder een zoen gegeven; en ze heeft tòch gezegd, met een diepe blijdschap in haar stem: Hè, 'k ben zoo blij, dat jullie nou weer zoo veilig in je warme nestje ligt!

Toen brandden dien jongens de tranen achter de oogen. . . . en moeder was toch niet eens boos meer.

Moeder heeft het raam goed gesloten; en ze is nóg al eens gaan voelen, of het wel goed dicht was. De regen kletterde er tegen. Moeder tuurde even de donkere goot in, die zoo nat glom. En ze huiverde. Maar van den killen regen was dat niet.

Toen is ze heengegaan. . . . „Dag, hoor! Ga jullie maar gauw slapen, hoor jongens!”

En op de trap praatte ze ook nog zacht in zichzelf. Maar wát ze zeide, kon niemand verstaan.

In 't kraaiennest daar boven bleef 't stil.

Toen, heel zacht, kwam het uit de bedsteê aan den eenen kant: „Dik. . . . slaap jij al?”

En uit de bedsteê aan den anderen kant klonk even zacht: „„Nee!”

„Ik ook niet!”

En 't was wéér stil.

Maar aan den eenen kant begon 't toch opnieuw: „Wat 'n gekke meid, hè?”

„„Nou!”

„Zeg, en ik viel haast, zeg!”

„„Ja. . . . Wat 'n klap gaf dat, hè. . . . toen met dat bonk steen! Zou 't een groote ruit zijn, of allemaal kleintjes?”

„Ik weet het niet. . . . Ik schròk zoo, zeg!”

„„Nou, ik ook. . . . En wat gilte die

meid! Maar ik durf niks tegen moeder te zeggen.”

„Nee!”

„„Zou die diender ons gezien hebben?”

„Vást! Ik liep zoo hard door dat steegje; ik liep haast tegen hem aan. . . .”

„„Nee jô, hij was nog een heel eind weg.”

„Ja maar, toch háást!”

„„Zèg, ik zeg het niet van die ruit, ik durf niet. Jij ook niks zeggen, hoor! Vader zou vrééselijk kwaad worden.”

„Nee! maar als die meid ons nou ziet. . . .”

„„Och jô, ze kèn je toch niet. 't Was veel te donker.”

„Hadden we 't maar niet gedaan. Zou 't heel èrg zijn, als we 't van die meid en van die ruit aan moeder vertelden, heel voorzichtig?”

„„Voorzichtig? Ik durf vast niet!”

„Nee, da's flauw. We moeten het s a m e n vertellen, mòrgen! Ja? Doen? Samen?”

„„Mòrgen? Misschien, hoor! Maar dan moeten we hem misschien wel betalen, of we krijgen een bekeuring, of. . . .”

Beneden, op de eerste verdieping, had toen een schor gehoest geklonken. 't Was de buurman, die op 't portaalje wat stommelde, en toen zijn deur weer dichttrok.

De jongens schrokken er van; hè, de schrikkerigheid van dien griezelen avond zat hun diep in 't bloed. . . . Ze kropen onder de dekens, durfden ineens niet meer praten. En toen, — toen kwam toch al heel gauw de slaap; toen kwam de stilte van den nacht.

.

In 't kamertje beneden, achter den winkel, was 't óók stil geworden.

„Zulke jongens toch, zulke bèngels van jongens, zulke kraaien. . . . hè, ik kàn het nog maar niet vergeten.” Moeder had dat dien avond nog wel t i e n keer gezegd.

Vader had geknikt. „Hoe krijgen ze 't in hun hoofd, de rakkers. Ze zouden de grootste ongelukken maken. En dan de last, die je met de burens zou kunnen krijgen! Zulke rekels, ze hadden een pak slaag moeten hebben, dat klonk als een klok, dàt zeg ik!”

„Och. . . . ze waren al zoo nat, en ze huilden

zoo . . . Ik zal de hansopjes wel weer uitwaschen; en ze liggen nou weer warmpjes in hun nestje, laten we nou maar dankbaar zijn . . . Hè, als ik er nóg aan denk, ik kàn het nog maar niet vergeten; zulke kraaien!"

't Boodschappenboek was blijven liggen dien avond, en de koffievlek was er in gedroogd.

Moeder had kleine Toos, die blootgewoeld lag, nog eens ondergedekt . . . „Jij ben een lieverd, hoor! Jij gaat niet over de daken klimmen, jij ben mijn kleine, lieve lieverd, hoor! Die bengels van jongens . . ."

Och, toen was het toch zoo wonderlijk warm geworden in moeders hart; en toen ze haar hoofd diep, heel diep over Toos heenboog om haar kussentje nog wat op te schudden, had ze gefluisterd: „Die jongens, òch, 'k hou toch nèt zooveel van ze als van jou, lieverd."

't Kleine ding, half slapend, had er niet veel van gehoord, en nog minder van begrepen. „Ikke," had ze gebrabeld, haar mollige vuistjes in haar oogen wrijvend, . . . „ikke is eens niet stout, ikkel. . . ."

Nu was 't nacht geworden. 't Kleine nachtpitje, dat in een glas met water en olie dreef, pinkelde zacht in het duister van 't kamertje. 't Lichtte op Toos' klein, saamgeknepen handje, dat buiten het bedje uitstak, — en tegen de half opengeschoven, witte bedsteëgordijnen van vader en moeder rees de donkere schaduw van een reuzevuist.

Vader sliep al.

Moeder? . . . Moeder nog niet. Ze lag te denken . . . Zulke jongens, zulke waaghalzen. Maar in haar hart was het toch heel rustig geworden. Ze lag, haar handen gevouwen op 't dek, haar oogen gesloten . . . „Ik dank U, Heere, o, ik dank U. Als ze eens gevallen waren, 't was zoo gevaarlijk, maar U hebt mijn jongens bewaard . . . O, bewaar ze a l t i j d! Ook, als ze groot worden, — er kunnen zooveel gevaren komen, — bewaar ze a l t i j d. Bewaar ze voor de zonde en houd ze dicht bij U, a l t i j d! . . ."

Moeder sliep nog niet. Moeder bad. Maar de stilte van den nacht kwam, en de slaap; óók voor moeder . . . Er lag een blijde glimlach om haar lippen.

.

„Dieven! . . . Dieven!" had Neeltje, de meid van de oude mevrouw Haverman gegild, toen

ze dien avond naar 't schuurtje achter in den tuin was gegaan, om haar raagbol weg te brengen, en toen ineens, achter zich, bij den muur leven hoorde.

„Dieven! . . . o, mevrouw, dieven! dieven!"

Ze had in hevigen schrik zich omgekeerd en haar raagbol, als een geweldige lans, voor zich uitgestoken, alsof ze al die dieven op een rijtje er aan wilde prikken. En ze had maar

In 't kraaiennest.

staan gillen en schreeuwen: „Dieven! . . . mevrouw! mevrouw!”

Maar de dieven waren over den tuinmuur heen, zoo gauw ze maar konden, er vandoor gegaan; ze ruischten en ritselden met hun snelle beenen wild door den dikken klimop, die weelderig in en over de brokkelige steenen was heengegroeid en ook aan de andere zijde in het donkere poortgangetje afhing. . . . Toen, opeens, klonk een knerpemde slag en een hevig gekraak. Er was zeker een brok steen van den muur gevallen en op de glazen broeikas, die er tegen stond, terechtgekomen. Maar Neeltje, in dat vreeselijke oogeblik, dacht dadelijk, dat die dieven met bommen gingen gooien, en ze kon niet meer gillen van angst: ze hijgde, h i j g d e van bangheid; en ze zag tòch nog, dat die verschrikkelijke dieven zich in den donker aan de achterzijde van den muur in 't poortgangetje lieten afzakken.

Ze was weggerend, naar huis, haar raagbol nog altijd vooruit, en in de halfdonkere gang was ze zoo maar haar oude mevrouw met dat harige ding tegen 't lijf geloopt. . . .

„Neeltje! . . . Nééltje! Pas op! . . . Wat is er toch?”

„O, mevrouw-h-h! . . . Ik-h-h. . . . ik ben h-h. . . . ik ben zoo ge-h-h. . . . zoo geschrokken, h-h!”

„Kind, kom even binnen; en bedaar toch. 't Zal wel zoo erg niet zijn. Hier, neem eerst even een glaasje water. . . . Ja, drink maar, dat is goed voor den schrik.”

Neeltje was in de huiskamer, waar de lamp brandde, op de canapé neergezegen, haar raagbol nog altijd in haar hand. Mevrouw zette het ding maar even rustig in een hoek.

„O, mevrouw, er waren dieven, èchte dieven!”

„„Dieven? . . . Waar dan?”

„In den tuin, achter de broeikas, . . . en ze kwamen van boven, en ze. . . . en ik schròk zoo, zoo vrééselijk!”

„„Kind, maar dat is toch niet wáár, wat je vertelt? Anders moet direct de politie gewaarschuwd.”

„O, mevrouw, u weet wel, achter het schuurtje gaat zóó die muur naar boven. . . .”

„„Ja.”

„En u weet daar is zoo'n zinken plat met zoo'n dikken schoorsteen. . . .”

„„Ja. . . . Dat is van den zaadhandel hernaast, maar wat is er dan toch. . . .”

„Ja, mevrouw, ja. . . . en o, mevrouw, en toen kwamen er in eens twee van die. . . . van die. . . . van die d i e v e n zal ik maar zeggen, langs de gootpijp naar beneden, zóó maar op 't schuurtje, en toen liepen ze over den muur, en toen. . . .”

„„Kind, maar is dat nu w e r k e l i j k gebeurd, of ben je misschien voor iets anders geschrokken? . . .” Mevrouw glimlachte rustig.

„O neen mevrouw! . . . 't Was ècht; 't waren èchte die. . . . ja, die v e n zal 'k maar zeggen. En toen, o mevrouw, ik dacht zoo waar, dat ze met een bom gooiden, . . . o, mevrouw en toen viel er zoo'n grooten bonk steen op de broeikas, vierkant door de ruiten heen. . . .”

„„O ja? . . . Dat is minder mooi. Maar waar zijn die dieven nu gebleven?”

„Ze zijn van 't muurtje afgesprongen, 't gangetje in, en ze zijn hard weggeloopt. . . . Gelukkig dat het poortje nog open stond, hè mevrouw; anders zaten ze misschien nog in dat steegje, brrr! . . . Ja, mevrouw, en hóór eens, één had een hansop aan, en zijn eene been was bloot. . . .”

„„Ha-ha-ha! . . . Dòmme meid, een dief met een hansop aan, hoe kàn dat nu? Kom, kom, je hebt gedroomd, of 't zijn een paar kwâjongens geweest, die je zoo aan 't schrikken brachten.”

„Gedroomd? . . . Nee hoor, mevrouw, 't was ècht. Ga u maar kijken naar de broeikas. . . . Durf u? Of zullen we eerst de politie roepen?”

„„Wel neen, kom maar mee; geef maar even de electriche zaklantaarn.”

„„Mée? . . . Ik? . . . O mevrouw, nee, ik. . . . ik durf zoo slecht.”

„„Dan zal 'k wel alleen gaan,” zei mevrouw rustig.

En ze ging. Neeltje volgde tòch; vlak achter haar; — dàt was het veiligst.

Ze kwamen bij de broeikas.

(Wordt vervolgd).

DE TRANENBLOEMEN.

Er zat een heel geleerd dokter bij het bed van de zieke vrouw. Zóó geleerd was hij, dat hij al zijn geleerdheid niet eens in zijn hoofd kon houden. Al zijn wijsheid had hij daarom in een heel dik boek geschreven en van den koning had hij daarvoor een ridderorde gekregen, die zoo groot was als een pannekoek.

Eindelijk zei hij: „Er is nog één middel. Heel ver weg in 't bosch groeit een vreemde plant met blauwe blaadjes. Wanneer nu iemand, die je héél liefheeft, een paar bloemen van die plant gaat halen, kun je weer beter worden. Die bloemen moet je op je zieke been leggen, dan trekt al het kwaad er uit en je kunt loopen als vroeger.”

Toen de moeder sliep, trok het dochtertje haar klompjes aan en ging op weg.

Eindelijk kwam ze bij een klein huisje. In het tuinje, op zij van het huisje, zag ze een plant staan met blauwe blaadjes. 't Meisje deed het tuinhekje open en ging den tuin binnen, om die plant eens beter te bekijken.

Helaas, toen ze er dichtbij stond, zag ze, dat er geen bloemen aan waren.

Terwijl ze daar zoo stond te kijken, ging de deur van het huisje open en er kwam een oude vrouw naar buiten. 't Was een heel leelijke, oude vrouw. Haar grijze haren hingen haar verward om 't hoofd en ze had geen tanden meer in haar mond. Ze leunde bij 't gaan op een dikken, knoestigen stok.

„Wat doe je hier, deugniet?” bromde ze.

„Och,” smeekte het meisje, „doe mij geen kwaad. Ik kwam hier voor mijn zieke moeder. Ach, er is geen enkel bloemetje aan de plant.

„Dat is precies zoo als 't wezen moet,” grinnikte de vrouw. „Ga maar gauw weg, vóór ik je in een muis omtoover. Een aardig muisje zou je zijn. Zal ik 't eens doen? Zal ik eens een mooi, wit muisje van je maken? Goed voor de poes. Ha, ha!”

„Och neen,” smeekte het meisje weer. „Ik zal wel gaan. Doe mij toch geen kwaad.”

Maar ze bleef tòch staan. Had ze wel goed gezien? Als er maar één klein bloemetje was, dan was 't misschien al voldoende.

Maar er was er geen.

't Meisje begon te schreien, zóó lief had zij

haar moeder en zóóveel medelijden woonde er in haar hartje. Haar tranen druppelden neer op de plant.

En zie, eensklaps kwamen er tusschen de bladeren knoppen. O, zooveel. En die knoppen begonnen te zwellen en berstten open. En daar waren nu de bloemen. O, wat mooie witte bloemen en van binnen waren ze zachtrose en in elke bloem lag een glinsterende druppel en de zon tooverde daarin al de kleuren van den regenboog. Nu zou moeder weer beter kunnen worden.

Maar daar was de booze vrouw, die zou het zeker niet toestaan.

Ze keek de vrouw aan, maar o, wonder.

Daar stond, inplaats van de oude tooverheks van zoo straks, een mooi, lief meisje, dat vriendelijk glimlachte.

„Lieve kind,” zei het meisje, „ik ben blij, dat je gekomen bent. Ik ben een koningsdochter. Een booze toovenaar heeft mij hier gebracht. Ik kon alleen uit zijn macht verlost worden, als deze plant ging bloeien. Dit kon slechts gebeuren, als er tranen, die de liefde deed schreien, op haar neer druppelden. Nu ben jij gekomen. De liefde tot je moeder deed je schreien en nu ben ik verlost.

O, wat was het kleine meisje blij. Ze plukte heel voorzichtig een paar bloemen af en wilde zich toen haasten om weg te komen. Moeder wachtte nu al zoo lang. Maar 't schoone meisje, dat naast haar stond, klapte in de handen, en zie, dat kwam door 't bosch een wagen aanrijden. Twee mooie paarden waren er voor gespannen. Vóór het tuintje stond het rijtuig stil. De koningsdochter beurde het meisje in den wagen en nam toen zelf naast haar plaats. En voort ging het, naar de zieke moeder toe.

„Kijk dat kleine meisje daar eens in dien wagen zitten,” zei een oude, wijze ekster tegen zijn buurman. „Wat kijkt dat kind blij, en dat alleen om zoo'n paar onnoozele bloemen. 't Is ook al wat. Ik vind paardenbloemen veel mooier.” Maar de ekster wist niet, dat het meisje heusche tranenbloemen in haar bezit had en die bloemen zijn heel kostbaar, want alleen zuivere liefde doet ze bloeien en ze verwelken nooit.

Z.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (IV).

„ „Wat een schade! Drie ruiten stuk en twee van mijn mooiste cactussen vernield. . . . Ja, van zoo iets dienen we morgen de politie toch wel kennis te geven. Heb je niet gezien, wat voor jongens 't waren? Kende je ze niet?" "

„Jongens?" antwoordde Neeltje een beetje beschaamd, om dat ze nu heusch wel begreep, dat ze om een paar kleine rakkers zo'n kabaal had gemaakt. . . . „Ja mevrouw, 't waren toch wel j o n g e n s, nou herinner ik 't me wel; echte dieven zijn veel gróóter. . . . Nee, ik kèn ze niet!"

Toen keerde de rust weer terug in 't stille huis dat de oude mevrouw, alleen met haar dienstbode, bewoonde.

Maar toen Neeltje naar bed ging, had ze de gordijnen van haar kamertje heel stijf dichtgetrokken, en tòch nog wel tienmaal door een reetje naar buiten gegluurd, de donkere, nat-tig glimmende daken over. Ze was zoo griezellig, zoo griezellig. . . .

O, toen ze de trap opliep, was 't geweest, alsof er allemaal dieven achter haar aankwamen. Ze had gehòld. Ze had de deur van haar kamertje dicht gesmeten en dadelijk de sleutel omgedraaid. En toen — toen was ze eigenlijk nog véél griezelijker geworden.

Nu lag ze in bed, en ze sliep. . . . Maar nu kwamen er tòch dieven in haar kamertje, hoe langer hoe meer. En ze hadden ieder een raagbol bij zich. En daar klommen ze zóó maar in. En dan keken ze over dat harige ding heen en dan lachten ze haar uit. En ze hadden allemaal hansoppen aan.

Brrr! Neeltje sloeg met armen en beenen, en toen — toen werd ze w a k k e r. Haar dekens lagen halverwege op den grond. En 't was zoo donker, 't was zoo stil in haar kamertje. Ze schaamde zich een beetje.

En ze keerde zich om, ze wikkelde zich weer warmpjes in haar dekens, en ze sliep rustig in.

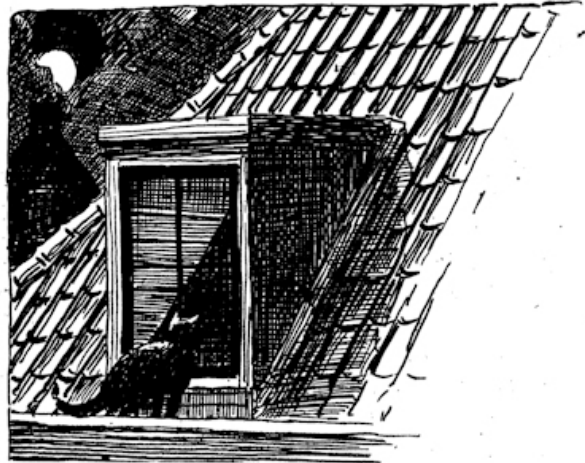
.....

En in dien nacht, toen 't niet meer regende. . . .

Daar kwam iets zwarts boven het hooge dak uit. Het l i e p l. . . . Het liep, heel voorzichtig over het nokje heen. Het stond eens

stil, het keek eens hier, het keek eens daar. . . . het tippelde rustigjes langs de pannen af naar de goot. Brrr! Die goot was nat! Toch ging 't verder, voetje voor voetje. . . .

Om den hoek van het hooge dak scheen de maan. En een eindje verder was een raam; de ruiten leken wel zilver in den maneschijn.

En vóór die ruiten bleef dat zwarte zitten, en 't keek, 't kéék, en 't wachtte. . . . 't wachtte héél lang. Maar 't raam ging niet open; moeder had het zoo goed, zoo stevig dichtgedaan.

En toen ging dat zwarte ook maar weer weg.

't Ging een plekje zoeken achter een schoorsteen.

Daar vouwde het zich warmpjes in elkaar; de zwarte pootjes onder den buik, de zwarte kop een beetje voor-over, de lodderige oogen half dicht, en de staart, met een klein eindje touw nog aan de punt, lag met een krul in den maneschijn.

't Wàs. . . . B e p p i e! De schuld van alles. „Miauwl!" klonk het nog even, een beetje verdrietig.

En toen was de nacht gekomen, die alles stil maakt. . . .

III. Jasbaas.

Opeens was het heerlijke tòch gekomen! En 't mòcht, 't mòcht!

Opeens was Jasbaas weer het winkeltje komen binnenstevnen: Jasbaas, de schipper van de motorschuit; — Jasbaas, met zijn bul-

tige leerzen ¹⁾ onder zijn altijd opgestroopte broek; met zijn steenen pijpstompje altijd omgekeerd in den mond; met zijn groote, roode anker altijd op de borst van zijn trui; — Jasbaas, met zijn grove knuisten en zijn bulderstem; met zijn vroolijke oogen en zijn warme hart....

Hij had de voordeur opengestooten, dat de nijldige bel van verontwaardiging geen raad wist, en met hevige geklingel het heele huis bijeen bengelde.

Buiten regende het, dat het goot.

Moeder, die net achter de toonbank gebukt stond, om voor drie centen mosterd in een steenen kommetje te scheppen, was van schrik opgestoven en met haar hoofd tegen de kruk van den grooten koffiemolen gebonsd;.... 't kleine meisje, dat vóór de toonbank stond, schoof schichtig weg, half achter een zak met goot.

„Goeie-môrgel!.... Daar is-t-ie weer, met 't mooie weer!“....

Hij dróóp!

Een groote mand, dien hij op den schouder droeg, smakte krakend op den vloer.... „Hier, moeder, mooie goudreinetten; en 'k heb nóg een mand voor je.... Voor een koopje, hoor! Ze zijn van een boer, die te lui was om ze naar de mart ²⁾ te brengen. Ik zei tegen hem: „Geef ze maar gauw hier voor juffrouw Van Baaren; — die magere hals kan ze best gebruiken....“ “

Moeder lachte, knikte maar van ja...., ja....!

Ineens graaiden Jasbaas' grove handen onder het touwen net van de mand, haalden er een mooien appel uit. 't Meisje wilde net weggaan, haar kommetje voorzichtig voor haar buik.

„Hier, tobberd, dà's voor jou!.... 't Kan er best op overschieten van de juffrouw. Ze krijgt ze toch voor een prikje.... Hier, klein scharminkeltje, dà's voor jou!“ En hij zette den grooten, mooien appel bóven op haar kommetje, bóven op haar mosterd.

„Je bent me er een! Je bent me er een,“ zei moeder hoofdschuddend, maar haar vroolijke oogen vertelden, dat ze dien raren

¹⁾ Laarzen.

²⁾ Markt.

Jasbaas tòch een goeden vent vond.... „En heb je nou nóg zoo'n mand voor me?“

„Wis en zeker!.... En nou, nou moeten je jongens met me mee.“

„De jongens, die....?“

„Wis en zeker, en zonder mankeeren! 't Is ze beloofd. Vooruit, waar zijn ze? Roep ze maar! Maar gauw een beetje....“

„Bedáár man, ze zijn naar school.“

„Naar school?.... Toen was er opeens een vreemde, zachte klank in zijn stem gekomen: „Naar school? Ik wou, dat die staker van mij óók naar school kon!“

Moeder, medelij in haar oogen, vroeg: „Hoe is 't met het joggie?“

„'t Gaat nogal, 't gáát nogal!.... Maar — wat ik zeggen wou — die kleine schavuiten van jou moeten met me mee. Vanavond!.... 't Is ze beloofd; en als Jasbaas wat zegt, moet Jasbaas 't ook doen.“

„Ja, maar....“

„Nee, nee, — nou geen „ja, maar....“ “ Ik kom ze tegen den avond wel halen, en dan

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (V).

O 't leek net een feest; en 't kòn zoo mooi: morgen was het Zaterdag en hadden ze vrij van school. Jasbaas had het hen beloofd, al wel vier weken geleden; maar al dien tijd was hij niet komen aanloopen, als hij met zijn motorschuit in de stad kwam.... Fijn! op die schuit mee te varen tusschen al die pakken en zakken in. En als dan overal aan den kant van 't water de lichtjes gingen schijnen, — als ze dan door de sluis moesten; — en als ze dan misschien ook wel eens aan het roer mochten draaien; — en als....

Maar vader?.... Als hij nou eens „neen!” zei?

Ze liepen nòg harder, om aan dat èrge maar niet te denken. De regen minderde. Soms, èven maar, stond er al een beetje zonlicht tegen de huizen van de lange gracht, waarlangs ze voortholden; èven maar, dàn was 't weer weg.

Ze vonden vader.... Hij had zijn boterham al op, en zat nu, met nòg een kameraad, in een hoekje van de zagerij heel rustigjes zijn pijpje te rooken. Even schrok hij,

toen daar opeens zijn twee jongens om het hoekje van de deur keken: Was er een ongeluk gebeurd?.... O nee, hij zag al dadelijk aan hun vroolijke, verhitte gezichten, dat ze een blijde boodschap brachten.

En — toen ze 't héél heerlijke verteld hadden? Ja, toen fronsten zich wel zijn wenkbrauwen, en toen wildé hij wel dadelijk „Neen!” zeggen. „Neen, zulke waaghalzen, zulke ongehoorzame jongens vertrouw ik niet meer: Je blijft thuis!”.... maar hij kòn het toch niet over zijn hart krijgen hen nu zóó weg te sturen. Hij zag de bangheid al donkeren in hun vroolijke oogen, toen hij zoolang wachtte met zijn antwoord. Zijn kameraad stootte hem aan, alsof die zeggen wilde: „Toe maar, zeg maar ja!” En toen kwam het:.... „Nou, allo dan! Maar — als ik iets hoor, dat me niet bevalt, jongens, jongens, dàn zal 't er spannen, hoor! Dàt belooft ik je!”

„Ja, vader!.... Nee, vader!”.... juichten ze, en Dik sprong van louter vreugde zijn vader om den hals, dat al de asch van het pijpje over zijn kiel stooft....

„Allo,.... schiet op! Anders kom je nog te laat op school.... Misschien ben ik al thuis, voordat jullie wegvaart vanavond!.... Voorzichtig, hoor!”

„Ja, vader!.... Dàg, vader! Dàg.... Dàg!”

Ze waren weggerend in woeste vaart.
't Mòcht, 't mòcht!....

't Liep tegen den avond. In 't winkeltje schemerde 't, en binnen, in 't kamertje, dat al tijd een beetje donker was, brandde het kleine lampje al.

Moeder had het wonderlijk druk. Telkens ging de winkelbel, telkens moest ze naar voren. En die jongens? Die moesten toch óók geholpen: die moesten zich toch netjes waschen, en schoone kousen aan; en d'r schoenen poetsen; — en ze moesten toch eerst nog een boterham hebben: op 't avondeten met vader konden ze niet wachten.... Als die lawaaimaker van een Jasbaas kwam, moesten ze klaar zijn. Dat Jantje-ongeduld zou in staat zijn zoo'n jongen met één kous aan en één kous uit mee te nemen.... Och, 't was toch wel aardig, héél aardig voor haar

jongens, zoo'n nachtje mee te gaan varen. En moeder wist, dat ze 't bij Jasbaas goed zouden hebben, en dat hij op hen passen zou, alsof 't zijn eigen kinderen waren... Jammer, dat die brave kerel zelf maar één joggie had, en dan nog wel zoo'n stakkerdje met verlamde beenen; verdrietig toch voor zulke beste mensen....

Jasbaas hield van haar jongens. Van den zomer, toen hij met zijn schuit in de Lange gracht lei, had hij gezien, hoe Wim en Dik 't opnamen voor een kind uit een kermiswagen, dat kreupel was en heel lange rokken aan had. 't Werd nagejouwd en geplaagd door een troepje jongens. Wim en Dik hadden ook wel moeten lachen; maar ze hadden toch meelij met 't stumperdje gekregen en de jongens tegengehouden; toen kon 't kind gauw de brug over stropelen, en een steegje ingaan.... Jasbaas had 't van zijn schuit af gezien en 't moeder later in geuren en kleuren verteld.... „Die jongens van jou zijn een paar flinke kerels, ik hou van ze!”

O, 't had haar moederhart zoo goed gedaan....

't Was zeker om dat arme ventje thuis, dat de stoere schipper zoo'n meelij had met alle stakkerdjes, die hij tegenkwam.... Moeder was er eigenlijk een beetje trotsch op, dat Jasbaas haar jongens zoo flink vond. Ja, ja, ze mochten mee, en ze moest nou die stille bezorgdheid van haar hart maar vergeten: Jasbaas zou goed op ze passen.

Moeder sneed boterhammen; moeder hielp in den winkel aan kiopegrutjes en aan zeep; aan twee centen spelden en aan een half ons komijne kaas; moeder zocht twee dikke dassen uit 't kabinet; — en onder dat alles babbelde ze maar, en dacht ze toch aan het groote feest van haar jongens....

Vader kwam thuis. Hij was vroeg vanavond! Moeder glimlachte even. Ja, ze begreep het wel: hij had hard geloopt om z'n jongens nog even te zien.

„Ting!... Tingeling-ting!” Daar was alwéér volk. Moeder gluurde door de gordijntjes heen het halfdonkere winkeltje in.... O, 't was juffrouw Poldermans. Dat was een goede klant, maar ze was zoo lang van stijl: 't duurde altijd een heel poosje voor ze weer weg

was. En nou met al die drukte... En nóg een vrouw uit de straat, en de jongen van den melkboer. O, wat liep 't winkeltje nou weer ineens vol.... Dan moest vader de jongens maar even helpen.

Moeder slofte haastig weg.

Och, de jongens waren eigenlijk al lang klaar; ze popelden van ongeduld; en diep onder hun blijdschap leefde een stille angst: als Jasbaas nou niet kwam!....

„Ga je mee eens kijken?” zei Wim, die 't ongeduldigst was.... Vader speelde met Toos en de jongens gingen den winkel in, op gevaar af een standje te krijgen van moeder, die niet hebben wilde, dat haar kinderen de klanten in den weg liepen. Ze was er trotsch op een net, fatsoenlijk winkeltje te houden.

„Kom-maar!” Dik werd meegetrokken aan zijn bouffant, die hij al met een dikken doedel om zijn hals had vastgemaakt.... „Kom maar!” En ze wilden al voorzichtig achter juffrouw Poldermans heenwippen, — en dan even buiten kijken; — en dan even het straatje uitloopen naar de gracht; ze wilden al over een kistje met stijf sel, dat hen in den weg stond, heenspringen, — toen....

De deurklink rinkelde, de bel sloeg aan en — met korte, driftige pasjes kwam al weer een klant binnen tippen: een lange, schoone, witte schort voor, een kraakhelder mutsje op, een keurig mandje onder den arm.

O, die jongens, die arme jongens!.... Ze doken terug, hun harten bonsden. En de eene raapte dadelijk iets van den grond, dat er niet

OM NA TE TEEKENEN.

Koos zegt: „Teeken mij eens uit als je durft. Als je het doet, dan.... Ja, nu word je al bang, hé? Dat dacht ik wel. Of toch niet?

Als je mij uitteekent, dan.... Wou je graag weten, wat ik dan doe? 'k Zal het je zeggen. 't Is vreeselijk.

Als je mij uitteekent, dan.... Dan doe ik je niets.”

Die Koos toch.

In 't kraaiennest.

lag, en schoof meteen achteruit de trapopening in. En de ander zijn teenen deden hem opeens zoo'n pijn, dat hij ze wrijven moest door zijn dikke schoenen héén, en meteen, onder juffrouw Poldermans' arm door, naar achter de toonbank glipte. In den grauwen schemer van 't winkeltje gelukte de vlucht....

Wim begon in zijn bangheid haastig wat onder de toonbank te scharrelen.... „Wat moet jij hier?“ bromde moeder, die even schrok, toen ze zoo plotseling iets voor haar voeten zag neerduiken; Wim gaf geen antwoord; durfde niet.... „Die meid! O, die meid!“

En Dik, teruggedoken in een hoekje van de trap, loerde schichtig, achter het azijntonnetje langs, naar dat witte, dat witte daar in den schemer, en hij trilde nog van den schrik.... „Die meid! O, die meid!“

Neeltje, de meid van mevrouw Haverman, was nuffig het winkeltje komen binnen trippelen, haar neus een beetje verwaand in de hoogte, en met een gezicht, dat zeggen wilde: „Ik ben toch eigenlijk een veel te deftig dienstmeisje om in zoo'n klein, onooglijk volkswinkeltje boodschappen te gaan doen.“ Maar mevrouw wilde de kachel laten aanleggen, 't begon al kil te worden in die herfstavonden, en nu had de brandstoffenhandelaar wél anthraciet en turf bezorgd, maar geen vuurmakers.... „Zie dan maar even wat vuurmakers in de buurt te krijgen, Neeltje,“ had mevrouw gezegd.

En daar stond ze nu in 't schemer-grauwe winkeltje, hoog en recht met haar glanzend gestreken witte schort, en haar fijn-teenen mandje met een helderschoonen handdoek er in.... En ze keken haar allemaal aan. En juffrouw Poldermans zei met haar langzame, goedige stem: „Dag, juffrouw,.... wat is 't vandaag een weer geweest, vindt uwés ook niet, juffrouw?“

Neeltje knikte stijf, en van tusschen haar nuffig gespitste lippen kwam alleen het woordje: „Já.“....

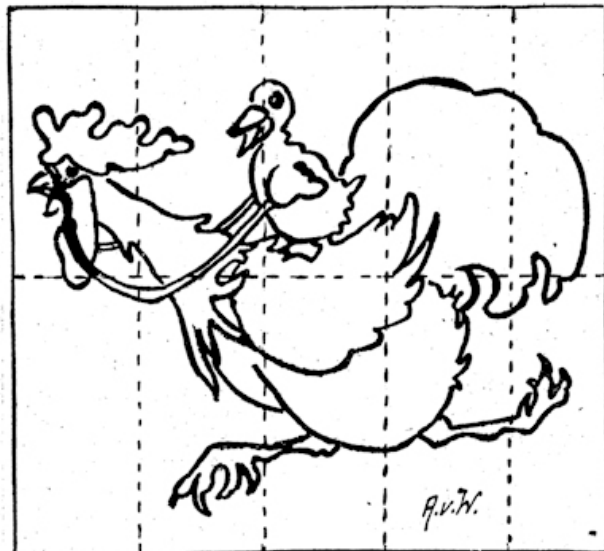
„Zeker, zeker, zegt uwés dat wel: ik heb vier poesjes thuis; maar de beessies zijn vandaag de deur nog niet uit geweest, juffrouw....“

„Moesiel.... Moes!“ klonk opeens een aardig kinderstemmetje door het reetje van de kamerdeur.... „Moesie, ikke is de moeder, en Beppie is ikke kindje“.... En meteen ging de deur wagenwijd open en stond Toos op den drempel, in haar helder nachtjaponnetje al, met den grooten, zwarten kater in haar mollige, bloote armpjes. Op zijn rug lag hij, en een van zijn dikke pooten rustte speelsch tegen Toos' wang.

Beppie was vanmorgen al weer boven water gekomen, en moeder had heel voorzichtig, en braaf brommend op die bengels van jongens, het touwtje van zijn staart gehaald.

Even donkerde er een beetje verlegenheid over Toos' glanzende gezichtje, toen ze al dat „volk“ zag; maar juffrouw Poldermans stak dadelijk bei haar armen naar 't leuke kindje uit, en haar oude rimpelgezicht, waarop nu juist de schijn van 't kleine lampje uit de huiskamer viel, blonk van genoeg: „Och, liefje, hartje,.... och, wat ben je toch lief!“ En i e d e r e e n móest wel even kijken naar dat leuke witte moedertje in haar nachtpon met haar zwarte kind.

HET KUIKEN EN ZIJN PAPA.

Dat gaat er vandoor. Wie de stukjes van de legplaat uit de vorige aflevering goed aan elkaar paste, heeft zeker een vrolijk oogenblik gehad.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de HULST. (VI).

Neeltje óók, hoe stijf ze ook deed. Een glimlach vroolijkte om haar lippen, maar opeens. . . . O, ze schrikt, haar oogen worden groot. . . . Kijk, daar binnen, in 't kamertje, kijk, wat hangt daar? Ze vergeet 't leuke kindje, ze vergeet de vriendelijke juffrouw, ze vergeet haar deftigheid. Ze dringt nog wat naar voren, om te kijken naar wat daar hangt. . . . O ja 't is zoo! 't Is zoo! Dat zijn twee hansoppen, die boven 't fornuis te drogen hangen, en in één is een heel groote scheur. Dat zijn de twee hansoppen van gisteravond, van de. . . . de dieven. Ah, nou begrijpt ze alles, alles! Die leelijke dieven van gisteravond zijn twee jongens geweest uit dit winkeltje. Ze kènt ze niet, maar nou weet ze ineens, wie haar zoo aan 't schrikken hebben gemaakt, en wie de ruiten van de broeikas vernielden, en de mooie cactussen, waar mevrouw zoo veel van houdt. . . . Ah, en nou zal ze niks zeggen, maar straks, als ze buiten komt, zal ze dádelijk. . . .

„Tingling!... ting!... ting!... ting... ting!”
lawaait heftig de nijdige bel. De deur slaát open.

„Pas d'r op, menschen! Pas d'r op! D'r komt een oorlogsschip an! . . .” Jasbaas stevent binnen, een groote mand appelen op zijn schouder. Hij stoomt bijna tegen Neeltje op, en lacht: „Kaatje of Keetje, Mietje of Pietje — hoe-hiet-je, ga eens even uit mijn vaarwater. . . .”

De mand bonst krakend op den grond.

Neeltje is met een kwaad gezicht in een hoekje gaan staan, maar gluurt toch altijd maar naar de hansoppen. . . . Ja, ja ze zijn het, ze zijn het vast!

„En waar zijn nou je jongens?” . . . roept Jasbaas. „Opschieten, hoor, 't is al laat. . . . Ah, daar is de kleine deern ook; jonge, jonge, jij ben de mooiste goudreinet uit de heele winkel. . . .”

De jongens? . . . De arme jongens?

Vlak vóór de heerlijke pret was nu opeens het groote gevaar gekomen. . . . Die meid! O, die meid! Ging ze maar wèg! Hielp moeder haar maar 't eerst! Was Jasbaas nog maar even, éven weggebleven! . . . Nu moesten ze voor den dag komen, en ze durfden niet.

O neen, als die meid hen zag, en 't aan moeder vertelde van de ruit? . . . Neen, ze durfden niet. En Wim, bang, dat moeder hem uit zijn schuilhoek zou opjagen, was al voorzichtig een eindje weggekropen. Moeder, in al haar drukte, vergat hem. . . . Als 't uitkwam van die ruit, mochten ze vast niet mee, en vader was óók thuis. Die nare meid, — ging ze nou maar heen! Ze kwam anders nooit in 't winkeltje. En nu vanavond juist wèl, en nu net op 't oogenblik, dat Jasbaas er was. Als ze nu maar wèg ging, dan was 't gevaar óók voorbij, want ze wist toch vast niet, wie de twee jongens geweest waren, en ze wist vast niet, waar ze woonden.

„Waar zijn je jongens nou? . . .” bulderbaste Jasbaas.

Vader kwam op 't lawaai af.

„Ah, is de kapitein-zèlf ook aan boord. . . . Waar zijn je schavuiten, overste?”

De jongens beelden.

De eene buurvrouw was klaar, vertrok. Juffrouw Poldermans stond gebukt bij kleine Toos, en liefkoosde en streelde ze allebei: de kat en 't kindje. De jongen van den melkboer kon nog wel even wachten, en moeder, een beetje grootsch, dat zoo'n deftig dienstmeisje met een doek in haar mandje, zomaar bij háár in den winkel boodschappen kwam doen, babbelde door Jasbaas' geschreeuw heen: „Kan ik u soms even 't éerst helpen, juffrouw? U hebt misschien een beetje haast?”

„Ja. . . . een dubbeltje vuurmakers!”

„O ja, die heb ik wel. . . . Moeten ze in uw mandje? . . . Hier zijn ze al. . . . Alstublieft!”

Neeltje vouwde nuffig den doek over de kleverige dingen heen, betaalde en tippelde haastig weg. . . . Even nog gluurde ze naar binnen, naar de hansoppen.

„Nou éerst even licht maken, 't wordt véél te donker,” haastte moeder zich en bukte om de hoofdkraan van de gasleiding, die in een hoekje onder het winkelraam stond, open te draaien. . . . Ze greep Wim in zijn haar. . . .

„Jonge, zit jij hier nou nog? Wat zoek je hier toch? . . .”

„Niks, moeder, niks!” Hij sprong voor den dag. Dik wàs al naar binnen gestoven.

„Moet je niet eerst een kopje koffie, Jasbaas?” vroeg moeder.

„Wel neen, wis en zeker niet. We drinken koffie aan boord. 't Is al veel te laat.... Vooruit, is 't vrachtje klaar?.... Goeien dag samen; morgen stuur ik ze terug!.... Vooruit jullie, vóóruit!”

„Dag moeder! Dag va!.... Dag Toos!”

„Dag jongens!.... Dag jongens! Voorzichtig zijn, hoor!” En goed oppassen, hoor! En beleefd zijn, hoor! En ne....”

„Ja, ja, al goed!” lawaaide Jasbaas. „Vooruit maar!”

„En zul je goed op ze letten, Jasbaas?”

„Op ze letten?....” Hij richtte zich op in al zijn lengte, en met een geweldigen zwaai van zijn arm, die juffrouw Poldermans bijna haar wollen mutsje kostte, sloeg hij zijn hand op zijn borst en lachte vroolijk: „Op ze letten?.... Ik, Jasper Japiks, opperschipper van de motorschuit, opper-admiraal van de Kromme Wetering, opper-dierentemmer van alle onwillige honden en alle lastige kwajongens, — ik b e l o o f het je, met de hand op mijn.... t r u i!.... Vóóruit!”

De deur sloeg achter hem dicht. De jongens tikten nog even tegen de ruiten. „Dàg.... dààg!....”

„Wat 'n bulderbast,” zei juffrouw Poldermans.

„Een g o e i e man, juffrouw, een b e s t e vent!” verdedigde moeder.

Vader knikte.

Toos probeerde Beppie, die tusschen twee meelzakjes was weggeglip, weer aan zijn staart terug te halen.... „Zoete poes, hoor! zoete poes!”

En daarbuiten in den avondschemer, toen de lantaarns werden aangestoken, tippelde Neeltje haastig over de gracht — haar huis v o o r b i j.

Ginds liep er al een, já, ze zag het wel goed. Hij had zijn handen op zijn rug en zijn helm glinsterde in 't lantaarnlicht.... Nòg sneller liep ze, op een drafje bijna, met roode wangen van zenuwachtigheid.

„Meneer! meneer!”....

De politieagent keerde zich langzaam om.

„Meneer, gisteravond zijn er bij ons in den tuin dieven geweest, j o n g e n s met handsoppen aan, en ze hebben ruiten stukgegooid,

64

en cactussen van mevrouw. En nou heb ik ze zien hangen in het winkeltje....”

„Die jongens?....”

„Nee, nee, de h a n s o p p e n.”

De diender glimlachte. Hij zei: „Vertel me nou eens rustig, wát er eigenlijk gebeurd is.”

Neeltje deed het.

„Ja,” zei de diender, „je moest dat eigenlijk bij den Commissaris gaan aangeven, dan kan er proces-verbaal van opge maakt worden; maar ik zal de boodschap overbrengen.... Hoe heeten ze? En waar wonen ze?”

Onder het lantaarnschijnsel schreef hij den naam in zijn boekje.

„Ze zullen er méér van hooren, daar kunt u zeker van zijn.”

Neeltje tippelde naar huis. Hè, 't was toch eigenlijk een beetje griezelig met zoo'n diender onder een lantaarn, een diender met een b a a r d!.... Ze zou alles dadelijk aan mevrouw vertellen; die zou wel blij zijn.

De agent wandelde langzaam verder, z'n handen weer op z'n rug.

IV. Op de „Kareltje”.

Tuf-tuf!.... tuf-tuf!....

Zacht stootend gleeed de „Kareltje,” de motorschuit, door het donkere water van de gracht, een wit lichtje vóór op den kop, een rood lichtje links, een groen lichtje rechts.

Jasbaas zèlf hield 't roer. Jochem, de knecht, was voor op de schuit bezig nog wat kisten en zakken beter tusschen elkaar te passen.... Hij floot. Zacht dodeinde zijn vroolijk liedje door den stillen avond. 't Was mooi, zacht weer geworden na den guren regendag; een fijne, blauwachtige nevel hing over het water en weefde om de lantaarnlichten aan den wal glanzende kransen van groen en goud.

Tuf-tuf!.... tuf-tuf!....

In 't kraaiennest.

Wim en Dik zaten samen op een bankje, vlak bij Jasbaas. Ze zaten heel dicht tegen elkaar aan, warmpjes weggedoken in hun dikke dassen en jassen. Ze zaten heel stil te kijken, te kijken en maar... 't Was zoo vreemd, zoo mooi op dat stille, donkere water in dien stillen, donkeren avond. Ze waren zelf ook stil geworden...

Soms kwam een brug. Dát was leuk, zoo onder het duistere steenen gewelf heen te glijden, en dan de zwarte stad, met de glanzende lichtjes, zoo ráár, zoo láág, zoo in een halven cirkel voor je te zien... En dan voorbij zoo'n hel-verlichte winkelstraat te varen, dat het op de schuit óók ineens licht werd, en Jochem vanzelf even met fluiten ophield... En dan een paar jongens van school te zien, die net van de brug afkwamen loopen, en ze dan even roepen bij hun naam, dat ze overal zochten, waar dat geroep vandaan kwam; maar zelf met de schuit al weer wegschieten onder 't gewelf... Tuf-tuf!... tuf-tuf!... 't Was héérlijk!

„Wim! Wim!... de bovenmeester!" fluisterde Dik opeens. „Dáár!... Kijk dan, jô, dáár, op de stoep."

Jammer! De meester kéék niet, en ze durfden niet roepen ook; en 't zou toch zoo fijn geweest zijn, als hij hen hier op die schuit gezien had: de trots straalde hen uit de oogen... Jammer, hij ging den hoek al om.

En ze kwamen in de buurt, waar Tante Koos ergens woonde, en ze vertelden 't aan Jasbaas; maar hij zei niet veel. Hij moest al zijn aandacht bij het sturen van zijn schip houden; 't was moeilijk met zoo'n snel-varende schuit die donkere grachten met de nog donkerder bruggen door te tuffen. En in de verte pinkelden de roode en groene lichten van de sluis al... „Je tante Koos?... O ja, 'k zie d'r al: d'r zit een vlieg op d'r neus, — kijk-ie dat goeie mensch eens prikken!"

„Jochem!... pas er op!... Bakboord!"

Jochem, haastig en handig, haalde den touwen tros van achter, en snelde weer naar den kop: hij leek op die voortschietende schuit zelf wel een voortijlende schaduw, zóó snel ging het... Bom! de motorschuit bonsde al tegen den zijwand van een stilligend turfschip; maar de touwen tros hing er

al tusschen: hij knerpte... De jongens kregen een schok, Dik tuimelde bijna van zijn bankje, greep Jasbaas vast aan zijn wijde broek.

Jasbaas wilde alweer een aardigheidje zeggen, maar 't kòn niet: 't werd hier zoo vol met vaartuigen, dat hij wel wat anders te doen had, dan aardigheidjes te verzinnen.

De sluis!... O, 't werd pràchtig!

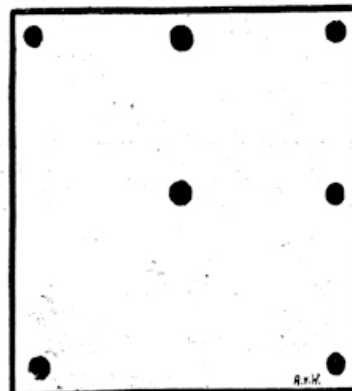
Meesterlijk gleed de „Kareltje" de eerste sluis door en de sluiskamer binnen, die al half vol schepen en schuiten en booten lag. Hier werd het: wachten. Jochem haakte met zijn korten vaarstok een groote vrachtboot aan en trok de motorschuit met den kop er tegen. Met een vluggen worp slingerde hij een touw op de boot en maakte de „Kareltje" vast. De motor stond stil.

Zie zoo, nu maar geduld hebben.

EVEN NADENKEN.

Onderstaand figuur moet door drie rechte strepen zoodanig verdeeld worden, dat er zeven vakken ontstaan, waarbij in elk vak maar één punt staat. De vakken behoeven niet even groot te zijn. Je moet er maar eens goed over denken hoor, en telkens probeeren, of je het niet vinden kunt. Zoo heel moeilijk is het niet en als je 't zelf gevonden hebt, kun je het je vriendjes en vriendinnetjes ook eens laten probeeren. Dit is mooi werk voor een leeg half uurtje.

De oplossing geven we in het volgende nummer.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (VII).

„Vooruit jongens, naar beneden; . . . nou gaan we eerst koffie zetten." Hij duwde ze de twee, drie treden af het roefje in. Ze alleen boven te laten, waagde hij niet. . . . „Als je hier in de sluis kopje-ònder ging tusschen al de schuiten, kwam je nooit meer kopje-bóven. . . . Die sluis is zoo diep; als je er in valt, zak je hoe langer hoe dieper, in een donkeren put, dwars door de wereld heen, en dan kom je bij de Indianen terecht, en dan bakken ze biefstuk van je. . . . Vraag het maar aan den sluiswachter. Die kan 't weten, die is vroeger putjesschepper geweest. . . . Geef jij me dat builtje koffie 'es aan, Dik; — nee dàt niet, . . . dàt ja!"

„Baas, de deuren gaan open!" riep Jochem.

„Nou al? . . . Dà's 'n buitenkansje! Gooi de schuit maar gauw los. Ik kom dadelijk. Jongens, ruim de boel eens wat op, 't lijkt hier de tachtigjarige oorlog wel."

Jasbaas stooft weer naar het dek.

De jongens, haastig, begonnen de roef wat op te ruimen, schoven den meesten rommel maar in een hoekje. . . . Gezellig was 't hier: rondom houten banken, en ònder die banken allemaal kastjes; en 't kleine tafeltje stond vast tegen den achterwand, en er boven hing een kleine petroleumlamp. In den hoek stond een heel klein kachelkje te branden. . . . Ze gingen even zitten, ieder aan een kant van het tafeltje, hun knieën op de bank.

Boenk! ging 't opeens. De „Kareltje" kreeg, ergens buiten, een duw, dat Wim door dien schok met z'n hoofd tegen de brandende petroleumlamp bonkte. . . . „Au!"

„Ga je mee naar boven?" zei hij, duchtig zijn pet wrijvend.

„Mag dat?"

„Bèst, kòm maar!"

Ze duwden de twee klepdeurtjes open. Het licht viel door de achterschuit heen, glom tegen Jasbaas' bultige laarzen. Ze hoorden hem kommandeeren tegen Jochem, ze hoorden hem mopperen, ze hoorden hem lachen.

„Kòm maar!"

„Vooruit jullie daar, in 't hok blijven!" bulderbaste Jasbaas, toen hij hen 't trapje zag opkomen. . . . „Of kom maar hier, dà's óók goed; maar — l i g g e n, hoor, l i g g e n! . . ."

En zijn vinger wees naar zijn voeten, alsof hij twee hondjes dresseerde. . . . „L i g g e n! 't Is hier geváárlijk in de sluis."

De jongens vonden 't wàt leuk; ze kropen op handen en voeten naar den schipper toe, en bleven, vlak bij hem, op hun buik liggen.

Om hen heen rumoerde de sluisdrukte: geschreeuw en getuf, geratel van kettingen en gestoom van bootpijpen, wild watergebruis achter de schroeven, en pijnlijk geknerp van saamgeperste touwtrossen. En over al dat lawaaiig gedoe héén pinkelden de ontelbare lichtjes groen, en rood, en wit; ze flitsten hun fijnen schijn langs allerlei scheepstuig, of lieten hem wegwiegelen, diep in het donkere, zwalpende water. En midden in dat wondere feest van lichtgepinkel en sluisrumoer lagen de jongens zoo veilig, zoo geborgen, — als twee hondjes bij hun trouwen baas.

Dik verkneukelde zich van stille pret.

„Fijn, hè!" fluisterde hij tegen Wim.

„Nou! . . ." En Wim wipte op, om eens even over boord te kijken: Brrrr! . . . 't Water klotste en bruiste en. . . en. . . als je d'er nou'es inviel. . . . Brrr! Hij dóók terug, pakte Dik om den hals, en samen knuffelden ze zich tegen elkander aan, dol van de griezelige pret.

De „Kareltje" kwam de sluiskamer uit, zette gang, tufte vlug een paar hooge, plumpe turfschepen voorbij, maar kon de vrachtboot, met zijn dikke zwarte pijp, waaruit donkere rookwolken als wollige watten wegkronkelden, tòch niet inhalen.

Lang duurde 't niet. De „Kareltje" minderde vaart. Hij moest rèchts afzwenken, de „Kromme wetering" in, naar 't verre dorpje van Jasbaas. Hij was de eenige: de andere booten en schepen hielden het rechte, breede kanaal.

De motorschuit zocht zijn weg de eenzaamheid van het donkere avondland in.

„Vlieg nou maar 'es uit, . . . maar voorzichtig, hoor!"

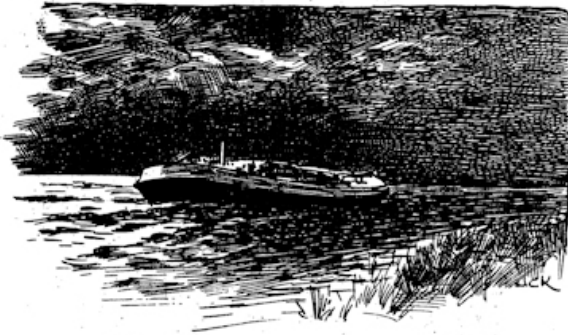
De jongens stoven op, scharrelden tusschen kisten en manden door naar Jochem, die op de voorplecht boven op een touwstapel rustig zijn pijpje zat te rooken.

Weer legden ze zich neer op hun buik, tuurden vooruit de donkerte in, waar de

boomen langs den kant hen als duistere schimmen stonden te wachten.

Jochem ging in 't roefje koffie zetten. Straks, in de sluis, was 't mislukt. En de jongens bleven alleen.

Tuf-tuf!... tuf-tuf!... 't Was het eenige geluid, dat ze hoorden. O, dat stille, donkere land, en dat stille, donkere water, en die stille donkere boomen, 't was zoo móói, zoo bang-mooi....

Tusschen open weilanden voeren ze door. Even gleeed schimmig maneschijnsel over het water, en de golfrimpels, die, van den kop van den schuit af, aan weerszijden schuin naar de oevers dansten, glinsterden in dat licht.... De schuit was net een donkere reuze-vogel, die met lange zilveren vleugels over het water gleeed.

En die beide jongens zaten op zijn rug....

Ze waren een stil avond-dorpje binnengevaren. Daar pinkelden, aan den walkant van het eenzame grachtje, weer magere lichtjes diep het donkere water in; daar was weer een enkel winkeltjes-raam of een venster met lichte gordijnen, dat gelig schijnsel over de keien van het verlaten straatje lei.

Bij de brug, waar de „Kareltje" lossen en ook weer nieuwe vrachtjes innemen moest, was 't wat drukker: daar hingen een paar oude mannen, over de leuning heen, hun pijpjes te rooken; daar scharrelde de brugwachter wat rond met een rood-en-groen lantaarntje; daar zat een jongen op een paaltje de schuit af te wachten....

En toen de „Kareltje" meerde, — toen werd het toch even echt levendig daar bij die oude ophaalbrug met zijn hooge, houten armen, het hart van 't stille, donkere dorp.... Gepraat

en gelach, het bonken van een plank op den walkant, het geknierp van een kruiwagen, het geblaas van twee schapen, die ook verder mee moesten in de schuit, en door een oude, brommende boerenknecht gebracht werden, het bommen van leege melkbussen.... en over dat alles héén: de lawaaistem van Jasbaas, die grappen verkocht en toch — kommandeerde hoe alles gebeuren moest.

De lawaaistem óók tegen de jongens, die op den wal waren gesprongen en kleumig stonden te huiveren in de avondkou: „Vooruit, jullie.... brengen jullie me dat koffertje eens even naar Dominee Haverman; onderhand zijn wij hier klaar.... Maar met de looppas, hoor!.... Hier ja, hier de gracht langs en dan bij de laatste lantaarn links af.... 't Is de pastorie, 't is dat groote huis naast de kerk. Voortmaken hoor, anders vaar ik weg, en kun je hier blijven, hier in de wildernis; — en hier wonen allemaal menscheneters.... Vooruit!"

En daar gingen ze al heen, op een sukkeldrafje, het eenzame grachtje langs; hun voetstappen klonken zoo vreemd, zoo luid, in de stilte.

„Dáár!.... daar is 't al!" zei Dik, toen ze 't hoekje omsloegen. Hij was maar blij, dat ze 't huis zoo gauw zagen; hij vond het eigenlijk een griezeliĝe boodschap hier in dat donkere, vreemde dorp.... Als de schuit nou eens wégvoer! Hij rukte Wim mee, om maar gauw klaar, om maar gauw weer bij Jasbaas te zijn.

„Ja, maar als...."

Ze stonden al op de stoep. In 't raam boven de deur brandde een lichtje. Bij 't flauwe schijnsel lazen ze op de breede post: „Ds. D. J. Haverman...."

„Zeg," fluisterde Dik opeens, met schrik in zijn stem,.... „zeg, zoo heet die mevrouw óók, de mevrouw van die meid...."

„Och jô!" onverschilligde Wim,.... „wat geeft dat?" Maar — 't was toch niet prettig, nu ineens weer aan die meid te moeten denken.

De deur ging open. Een meisje van een jaar of tien kwam voor.

„O, 't koffertje?.... Dank je wel!"....

Toen riep een stem van achter uit de gang: „Is de schipper daar?"

In 't kraaiennest.

„Nee, Opa! . . . Ja, Opa!”

„Nee, Opa? . . . Ja, Opa?”

't Meisje lachte. En ze riep weer: „Já, Opa, 't zijn twee jongens van den schipper!”

„Laat ze dan éven wachten!”

Even wachten? Dik keek al bedenkelijk. 't Meisje zei: „Kom maar binnen!” Zij sloot de deur, ging met het koffertje weg, en liet de boodschappers op de mat staan. Ze zetten als fatsoenlijke jongens, dadelijk hun petten af.

„Zeg, zou 't lang duren?” fluisterde Dik.

„Stil, jò! . . .”

Er ging al een deur open, er klonk een beetje gehoest, en in 't schemerschijnsel, dat het lantaarntje boven de deur óók in de gang wierp, zagen ze iemand aankomen: Hij had een lange, zwarte jas aan, een kalotje op; en zijn haar was spierwit; en hij rookte uit een lange, steenen pijp.

„Zoo, zoo! . . . Wie zijn jullie? De schipper heeft toch maar één jongetje, zoo'n stakkerdje?” . . .

Ze wisten zoo gauw niet, hoe ze 't precies vertellen zouden. Wim begon al: „Wij mogen meevaren. . . .” Maar de dominee scheen 't dadelijk te begrijpen.

„Zoo, zoo! . . . Mogen jullie meevaren, dat is prettig. En moeten jullie nu vannacht ook in de schuit slapen?”

„Ja, meneer; . . . ja, dominee.” Hun oogen stráalden.

„Zoo, zoo! . . . Zie eens, dit pakje moet je meenemen; dan kan de schipper het bezorgen: 't adres staat er op. . . . Wonen jullie in de stad?”

„Ja, dominee.”

„Wáár?”

„In 't Weverstraatje, dominee.”

„In 't Weverstraatje? . . . Zoo, zoo! En is dat dichtbij de Weversgracht?” . . . En de oude dominee bracht het puntje van zijn wijsvinger aan zijn voorhoofd, alsof hij over iets nadacht. Hij knikte. . . . „Ja, ja, . . . misschien kan 't wel.”

„Blijven jullie tot Woensdag bij den schipper, tot hij weer naar stad vaart?”

„Nee, dominee, tot morgenavond. . . . En dan mogen we met de autobus terug,” zei Wim, die al zijn verlegenheid verloor bij dien vriendelijken dominee.

„Morgenavond? . . . Zoo, zoo, dat is prettig. En willen jullie mij dan wel een genoege doen?”

„Ja, meneer! já!” haastte Wim.

„Ja,” knikte Dik blij.

Die oude dominee had zulke héél vriendelijke oogen, en zijn haar was zoo mooi wit, en zijn pijp rook zoo lekker! Iets voor hem doen? Gráág!

„Zoo, zoo! . . . Wacht dan eens even!” Hij wandelde langzaam de gang weer in, kwam spoedig terug met een doos. . . . „Zie eens, jongens, hier zit een toreuil in. Geen levende hoor, maar een opgezette. Die moeten jullie nu eens voor mij bezorgen, Maandagmorgen vróeg, bij Mevrouw Haverman op de Weversgracht No. 17. Kijk, ik heb 't adres er op geschreven. Wil je dat wel doen? En zul je er dan héél goed op passen? . . . Mevrouw Haverman is mijn zuster. Ze is Maandag jarig, en dit is een cadeautje, begrijp je wel? . . . En wil je dat nu wel voor me doen?”

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (VIII).

„J....j....j....ja!" hikkelde Wim. De kleuren schoten hem uit. Dik gaf Wim verschrikt een stoot; maar de dominee zag dat, in het schemerschijnsel van 't lantaarntje, niet.

„Zoo, zoo!... Dàt is goed. Zie eens, dit is voor je boodschap; samen deelen! En je zult er héél voorzichtig mee zijn? Maandagmorgen vroeg, hoor! En als ik mevrouw spreek, zal ik eens vragen of jullie de boodschap netjes hebt overgebracht.... Dag, jongens! Voorzichtig, hoor, met de stóep!"

En daar stonden ze al buiten: Dik met het kleine pakje voor den schipper onder den arm, en Wim met de doos.... de doos voor mevrouw H a v e r m a n!

„Jô!..." zei Dik, kwaad en bang.... „Jô, ik durf niet hoor! 't Is jóuw schuld, jij zei: „Ja!"

„Nou jô,.... maar.... maar...."

„Als die m e i d ons dan ziet? Jij wou 't niet vertellen van die ruit aan moeder.... En als 't nou uitkomt.... Ik ga niet mee, hoor!"

„Dà's flauw!.... Jij zei ook „ja" tegen den dominee."

„Niet waar!"

„Wèl waar!...."

In hun bang gekibbel liepen ze verder, maar — den verkeéerden kant uit, om de kerk heen....

Toen, opeens, schoot Wim een prachtige gedachte door 't hoofd. „Zèg,.... zèg, ik weet wat! We zullen aan moeder vragen, of zij de doos even bij de mevrouw wil brengen, hè....? Ja, dàt kan! En dan ziet de meid ons lekker tòch niet."

Dik moest even nadenken.... „Maar als moeder dan vraagt: „„Waarom?""

„Och jô,.... jij ben áltijd bang.... Kom nou maar!"

Wim begon hard te loopen, maar merkte toen pas, dat ze verkeerd liepen.... Dik, opeens weer bang, te laat aan de schuit te komen, wilde omkeeren; maar Wim wist beter plan: „Kom maar!" zei hij,.... „dan loopen we daar zoo'n steegje door, en dan zijn we dadelijk weer op de gracht. 't Kan best, kom maar!".... En Dik ging mee. In de stad zochten ze ook zoo dikwijls hun weg door steegjes heen.

Maar het steegje, dat ze hier inliepen

kwam uit op een boerderij met een hoogen, donkeren hooiberg. En toen kwam er een groote hond, wild en nijdig op hen aanbassen. Ze moesten weg, en ze konden niet meer terug om dien hond. Ze klauterden in den plotseligen schrik maar zoo gauw ze konden over een hek: gelukkig, daar achter was een weggetje, en in de verte scheen een lantaarn. Ze hòlden, ze hijgden in den wilden draf,.... boeh, 't was zoo griezelig hier in dat donkere dorp,.... en als nou de schuit eens wèg was!.... En dan die d o o s!.... En als ze nu eens v e r d w a a l d e n! Aan 't kwartje, dat ze gekregen hadden, dachten ze niet.

Ze stonden even stil! Hu, de donkere boomgaarden ter weerszij van het wegje leken zoo spookachtig duister.... Voort holden ze weer naar het verre lantaarnlichtje. Op een zijpad kwam iemand aan, klein, donker met een vreeselijk groot hoofd.... o, neen, 't was hun bangheid, die alles zoo griezelig maakte: van dat zijwegje kwam een man aan, gebogen, en met een groot pak op den rug, en nu leek het in den donker net, of hij zoo'n zwart reuzenhoofd had.

Wim stond stil: „....Meneer.... weet u-h.... ook-h.... waar de schuit-h...."

„Wàt?.... Wie ben jullie?" bromde een schorre stem.

„We moeten naar de schuit, en we-h.... weten-h.... den weg niet-h!"

„Naar wàt voor schuit?"

„Van Jasbaas, de schipper-h!"....

„Van J a s b a a s, zèg je dat?.... Nou, dàt zou een meevaller voor me zijn."

En 't oude mannetje sjokte, zoo hard hij maar kon, met zijn zware pak en zijn moede beenen vooruit. De jongens achter hem aan.... „Meneer!.... baas!...." begon Wim weer, die van dat haastig voortloopen niet veel begreep.

„Ja,.... ja, kom maar mee!.... Moet je pakjes wegbrengen?.... Kom maar!"

Door een smal laantje heen ging 't, waar weer een paar stille huisjes stonden met lamplicht achter de gordijnen, en aan 't eind daarvan zagen ze in eens het geglim van water.... Ze kwamen weer op de gracht; ze lieten het mannetje in den steek, hòlden naar de

brug. . . . De „Kareltje" tuffte; de motor was al aangezet.

„Wel afgedriedekselsche kwājongens, hardloopers van luie Kees, waar heb je zoo lang gezeten? Ben je soms bij den dominee op de thee geweest?" bulderde Jasbaas hen tegen; toch in stilte blij, dat hij ze weer onder zijn oogen had. . . . „Zulke slakken, zulke. . . ." En hij wilde nog méér moois zeggen, toen hij 't mannetje zag aanstropelen. . . . „Kijk eens, daar komt nóg zoo'n vluggerd aan; kijk, die heeft zijn slakkenhuis nóg op zijn rug. . . ."

„Baas, baás!" hijgde het mannetje schor, „baás, als 't gepermeteerd¹⁾ is. . . ."

„Ah! ben jij dat? Kom maar gauw aan boord! 't Had geen vijf minuten later moeten zijn, vadertje, of we waren gepeipt! Ja, hier. . . . geef me je hand maar! Goed zoo!"

De oude marskramer liet zijn zware pak op 't dek zakken, en viel er, vermoeid, boven op neer. „Dankje baas! dankje!" hijgde hij.

„Welnee, niet aan dek! Je gaat in de roef: zoo'n ouwe stakker als jij kan een warm kachelkje best velen. Vooruit! En jullie óók, bráve jongens. Er in! Huup!"

In 't warme, gezellige roefje zaten ze samen en dronken koffie. . . . Dat werd weer een vreemd, een stil feest voor de jongens.

Maar 't was zoo jammer, zoo verdrietig eigenlijk, dat die doos, met den uil er in, daar nu zoo tergend in een hoekje op de bank stond. . . . De doos, die bedierf toch eigenlijk het fijne van de pret.

Maar — 't was toch ècht, 't was toch heerlijk.

Daar zaten ze dicht bij elkander in 't nauwe kamertje onder 't gelig schijnsel van de petroleumlamp. Jasbaas, en de oude koopman, en Wim, en Dik. . . . Jochem had zijn bakje al op. Jochem was boven, moest nu het eerste weer het roer houden. Tuf-tuf! tuf-tuf! stootte de motor. 't Leek wel, of daar ergens achter in de schuit een groot, sterk beest zat, een wònderbeest, dat met zwaar gezucht de schuit voortschoof.

Vlak bij de kleine kachel, met zijn roode wangetjes, zat de oude marskramer knusjes

ineengedoken, en 't was, of zijn kromme rug nu nóg krommer was. In zijn beide handen hield hij een groote, dampende kom koffie, en op zijn knie lag een stevig stuk krentenbrood met dik boter er op; Jasbaas trakteerde vanavond. Jasbaas zelf snoof óók al begeerlijk de geur van de dampende koffie

op, zijn neus dicht boven zijn kom, zijn ellebogen gesteund op zijn knie. . . . En toen gingen de jongens als vanzelf ook een beetje vóórover zitten, hun ellebogen op de knieën, hun handen geklemd om de groote koffiekom, hun neuzen er boven. . . . 't Leek nu net, of ze óók groote werklui waren, die schaften gingen. 't Leek nu net zoo. . . . zoo ècht!

En de koffie, die zacht stond te pruttelen in het keteltje op de kachel, was toch wel een beetje lekker; — en 't krentenbrood smaakte héérlijk; — en ze kregen al een beetje slaap; — en de lamp pinkelde zoo, nèt of hij vriendelijk oogjes-knipte; — en niemand zei wat; — en 't was zoo fijn warm in 't roefje; — en 't was zoo stil. . . . Langzaam, met kleine slokjes, slurpten ze het warme, geurige vocht. Tuf-

¹⁾ Gepermitteerd = vergund of toegestaan.

In 't kraaiennest.

tuf!... Tuf-tuf! duwde achter in de schuit het beest.

„Baas,” begon met dankbare stem de oude koopman, „baas, wat is 't toch een meevaller, dat 'k nog net aan de schuit was. 'k Had anders nog een paar uur moeten loopen, en 'k was toch al zoo moe, en de zaken gaan zoo slecht....”

„'t Kan me niet schelen,” gromde Jasbaas, „maar 't kost je minstens een paar rijksdaalders, dat ik je meeneem. En je hebt er vanavond de volle kost bij, en een vrij bed!”

De oude man glimlachte. Hij wist wel, hoe de goede schipper dat meende. Hij stond op en begon het kleine Edammerkaasje weg te bergen, dat Jasbaas hem straks zoo maar onder den arm had geduwd met een: „Hier, stop in je mars, voor moeder de vrouw!”... De schipper wist wel, dat zijn vrouw al jaren ziek was, en dat hij met zijn kleinen handel in snuisterijen alle moeite had zijn kostje op te halen.

Uit het groote pak kwam wat moois.

„Hier, baas, dat is voor je joggie.” En de marskramer stopte Jasbaas een aapje-op-een-stokje in de hand, een geel houtje, waarlangs een rood aapje met een blauw petje op heen en weer kon geschoven worden. 't Was maar een speeldingetje voor kleine kinders; 't kostte maar een paar centen, maar de oude had niets beters, en 't vertelde toch van zijn dankbaarheid.

„En dan zal 'k die twee jongens er ook maar eentje geven; want 't zijn nou toch eigenlijk óók jongens van je.”

Dik en Wim keken een beetje verlegen om zoo'n kinderachtig speelding; maar ze pakten het toch aan, en ze zeiden toch: „Dank u wel!”....

En toen de koffie op was, en 't krentenbrood?... Toen zijn ze gaan slapen: alle vier. En Jochem, boven, hield de wacht.

„Vooruit! onder de wol!” had Jasbaas gekommandeerd. De marskramer tilde zijn pak op de bank in een hoekje, ging er tegen aanzitten, liet zijn hoofd diep op zijn borst zakken, strekte zijn moede beenen, — en al heel gauw vertelde een zacht gesnork, dat de afgetobde oude heerlijk sliep.... De jongens moesten hun kiel uittrekken en er een kussen van rol-

len, met hun das er om heen. Ze moesten op de houten bank gaan liggen, ieder aan een kant van de tafel, en Jasbaas dekte hen toe met hun eigen jas.... „Niet zulke diepe kuilen in je bed slapen, hoor, anders moet ik morgen de veeren zoo schudden!”... Zelf dook hij onder zijn leeren regenjas op de andere bank.

En de lamp was half neergedraaid; en de oude snorkte; en 't kachelkje snorde zacht; en Jasbaas woelde nog wat onder zijn krakende jas, en de jongens lagen het schimmig donkere roefje in te kijken.... Echt was 't, fijn!... En de slaap dommelde over hun oogen.

Nog wel twee uur zou 't duren, eer ze 't dorpje, waar Jasbaas woonde, bereikten. 't Werd veel te laat om wakker te blijven. Straks, als ze aan wal kwamen, zouden ze dadelijk, bij Jasbaas thuis, naar bed gaan.... „De koets staat al klaar voor jullie, en de koetsier zit al op den bok” had hij verteld. Maar — 't slapen hier op de bank was eigenlijk nog veel aardiger dan in een bed.... 't Was zoo.... zoo echt. Ze waren nu net echte mannen. Als moeder hen nu eens zag!... Moeder?... Hè, nu moesten ze ineens weer aan dien dominee denken, en aan die meid,.... jammer!

Ze dommelden in, door het trouwe tuf-tuf van den motor, en 't even trouwe gesnork van den koopman, zacht in slaap gesust.

Maar toen zag Dik, half wakker weer, in den schemerhoek bij de kachel iets wits; 't was net een lange witte schort, en er was ook een wit mutsje.... O, hij hield zich zoo stil, en hij maakte zich zoo klein, als hij kòn.... O, en ze had een raagbol bij zich, een reuze-raagbol, een groote, grijze, griezelige raagbol.... O ja, en 't was echt waar; dáár in 't hoekje.

EEN
AARDIG
DRIETAL.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (IX).

Toen sloegen de klepdeurtjes open: Jochem stak zijn hoofd naar binnen en riep: „Koopman, word 'es wakker. Je moet er uit!” En toen werd Dik ook ineens heelmaal wakker. Hij ging rechtop zitten. O, toen zag hij 't al: De groote, grijze, griezelige raagbol, die hem zoo bang maakte, was — 't hoofd van den marskramer, en dat witte, — 't leek nu zoo klein — dat was... de doos, die nare doos, die plaaggeest.

De oude man was op 't plekje gekomen, waar hij aan wal moest stappen, om 't vlugst zijn huisje te bereiken. Hij mompelde slaapdrongen nog een paar woorden van dank, en verdween door de deurtjes de nachtdonkerte in.

Jasbaas was ook opgestaan. „Hier, Jochem,” zei hij, „pak jij er nou nog vijf, dan ga ik naar boven.” Hij ging al, en Jochem, blij, legde zich op 't plekje van zijn baas.

Wim had niets gemerkt. Hij sliep als een dragonder.

En Dik keerde zich naar den wand, trok behaaglijk de dikke jas over zijn ooren, knuffelde zich ineen als Beppie thuis achter de kachel, en dommelde weer heerlijk weg.

„Tuf-tuf!... tuf-tuf!” stootte eentonig de motor.

V. Die Zaterdag!

Dat was een wonderlijke jongen, die kleine Jasper Japiks... 't Leek een stakkerig kereltje, als hij daar op zijn twee krukken door de kamer sukkelde. Heel dunne, slappe beentjes slingerden tusschen de krukken in; heel witte, magere handjes hielden die krukken vast; een heel bleek hoofdje stond tusschen de wat hooge schoudertjes; maar — die oogen!... Die, mooie, diepe, donkere oogen schitterden; en 't was, of ze soms heelmaal naar binnen keken van diepe nadenkendheid... soms ook, of ze fonkelden van gultigheid... Dat arme kereltje, hij had zoo'n stakkerig lichaampje, veel zwakker dan andere jongens; maar hij had zoo'n scherp en diep verstand, veel sterker, veel helderder dan andere jongens.

't Werd een vreemde dag voor Wim en Dik: zóó hadden ze nog nooit gespeeld...

Naast de groote huiskamer was een kleiner kamertje: zoo'n kamertje hadden ze nog nooit gezien...

Buiten spelen?... Jasper kòn niet buiten spelen, kon nooit buiten spelen; en vandaag regende het, dat er blaasjes sputterden op den weg, en de koeien, in het weiland aan den overkant, stonden te druipen. Maar — wie zou aan buiten-spelen denken in zoo'n kamertje?

Dat kamertje was Jaspers heiligdom. Dáár mocht hij doen, al wat hij wilde; dáár bracht hij zijn lange, stille dagen door; dáár bedacht hij zijn wonderlijke uitvindingen, en rustte niet, voor hij zijn mooie plannen had uitgevoerd... Dáár, in dat stille kamertje, leefde hij zijn stille jongensleven van nadenken en zoeken en probeeren: zijn stakkerig lichaampje kòn niet spelen; maar zijn geest speelde het eene spel na het andere, onvermoeid.

Hij had mooi speelgoed: een stoommachine, een spoortrein met rails en wissels, een figuurzaag, een timmerkist, een mecano-does. Hij had ook een kast vol snuisterijen: blokjes en plankjes, ijzerdraadjes en raadjes uit oude wekkers, spiraalveeren, die je opwinden kon, en haakjes en schroefjes en boutjes in overvloed. En 't lag alles netjes in doosjes en kistjes opgeborgen. Jasper wist den weg in al dien vreemden rommel als een winkelier in zijn pakhuis.

Jasbaas bracht dikwijls heele zakken vol van die rariteiten mee, — en als moeder 't hoofd wel eens schudde zei hij: „Al moest ik zoo'n oud karkas van 'n wekker uit Amerika gaan halen, ik dééd het, als ik wist, dat ik den jongen er blij mee maakte...”

„Ja, maar... als-t-ie zijn hoofd zoo moe maakt...”

„Zijn hoofd moe maken?... Och, onze lieve Heer heeft hem een hoofd gegeven, sterker en verstandiger, dan van ons samen, moeder, — geloof dat maar! Laat hem dat verstand maar dapper gebruiken, wel ja! 't Zal hem géén kwaad doen! En wij moeten hem helpen, welja!”

En moeder had maar weer nieuwe doosjes en kistjes gezocht, en haar jongen urenlang geholpen om alles netjes uit te zoeken en op

te bergen. . . . En als zijn zacht-vleiende stem uit het kamertje riep: „Moe, geef U me dat doosje 's aan, met die heele kleine krammetjes; ja, moe, doet u het?“ dan was ze gegaan, o, al was het h nderdmaal per dag.

Den vorigen zomer was er een professor in het kamertje van Jasper geweest. Dat kwam z o: Die professor logeerde op 't dorp, en wilde bij Jasbaas een pakje brengen voor de schuit. Toen had hij een paar kinderen gezien, die, met hun neuzen tegen de ruiten van 't kleine kamertje gedrukt, vol verbazing stonden te kijken, naar wat daar, op de groote tafel voor 't raam, gebeurde. En de professor had ook door de ruiten gekeken, —  ok vol verbazing: Daar zat zoo'n klein bleek jongetje in zijn hooge stoel aan de tafel, en liet twee spoortreintjes tegelijk over de rails loopen; maar 't mooiste was, dat bij een wissel het  ene recht door ging en 't andere links afweek, en toch was er niemand, die den wissel verzette. En die treintjes kwamen ook weer terug bij het jongetje,  en voor  en, en ieder langs een anderen weg. En er was niemand, die hen stuurde. Hoe kon dat?

Toen was de professor binnen gekomen. Toen had hij gezien, hoe die kleine Jasper, heel vernuftig, met kleine wieltes en draadjes, zelf een heel toesel had uitgedacht, om de wissels te verzetten, zonder dat hij ze met zijn hand aanraakte. Hij k n niet zoo

snel langs de tafel heen en weer vliegen op zijn krukken, en daarom had hij net zoo lang gedacht en gezocht, en geprobeerd, tot hij op zijn stoel, zijn treintjes besturen kon, alsof hijzelf overal langs de lijn de wisselwachter was. Hij draaide nu maar aan een paar wieltes, die draadjes opwonden of weer lieten afloopen. . . . en zijn doode treinen waren opeens levende treinen geworden. 't Had dagen en d gen geduurd, voor hij met zijn uitvinding klaar was; maar — dat was juist het mooiste geweest: dat zoeken, dat probeeren en o, dan  indelijk het vinden!

De professor had het heele kamertje doorgesnuffeld en al de bedenksels van den kleinen Jasper nauwkeurig bekeken: houten kippetjes, door den jongen zelf uitgezaagd en zelf beschilderd, die veertjes onder de pooten hadden en springen konden, z nder om te vallen; — een hei-machine van de Mecanodoos, niet naar een voorbeeld gemaakt, maar zelf verzonnen; — een houten molentje, zelf getimmerd, met vier wieken, die draaien konden door een veer uit een oude wekker. . . . o, er was nog veel meer wonderlijks te zien. Toen had de professor tegen Jasbaas gezegd: „Schipper, dat jongetje van jou is een uitvinder in den dop. 't Is een vernuftige knaap; zoo iets heb ik nog nooit gezien. Wie weet, wat voor een knap werktuigkundige er nog uit hem groeit. Laat hem maar probeeren, hoor! 't Is prachtig werk voor het kind. En als 't kan, moet je hem vooral goed rekenen laten leeren, wiskunde en algebra; dat zal hij later goed kunnen gebruiken.“

Eens in de week kwam de meester van het dorp Jasper les geven. Lezen en schrijven en rekenen kon het mismakke kereltje al net zoo goed, als de schooljongens van zijn leeftijd; maar na het bezoek van den professor kwam de meester een extra uurtje met hem rekenen. En 't ging met de moeilijke sommen nu al net zoo, als met zijn zelfuitgedachte machine-tjes: hij zocht en probeerde net zoo lang, tot hij het goede antwoord vond.

Jasper een verwand jongetje? O, neen! Hij zag maar zoo weinig van de wereld en van de andere kinderen: hij meende, dat ieder en wel kende, wat hij kon. Hij wist niet eens, dat hij zoo knap was. Er was

In 't kraaiennest.

nog zoovéél moeilijks te bedenken: soms vond hij zichzelf wel een beetje dom.

Jasper een verwend jongetje?.... O, neen! Hij was een leuke, vroolijke baas, een ècht tevreden kereltje. Soms bedacht hij kleine guitenstreken, hij hield van grappen, net als zijn vader: Soms stopte hij een poppetje in moeders naaidoos met een lange veer er onder; en als moeder dan de naaidoos open deed.... Soms knipte hij van bordpapier een soldaat, met een losse sabel, en als dan 's avonds de lamp brandde en de witte gordijnen voor het venster gezakt waren, liet hij dien soldaat met zijn sabel allerlei toeren doen, vlak vóór de lamp. De donkere schaduw viel dan, hèèl groot, op 't witte gordijn en de menschen, die buiten voorbij kwamen, dachten, dat er binnen bij Jasbaas een soldaat met zijn sabel stond te steken....

Ontevreden, dwingerig, was hij nooit. Als hij maar denken, en zoeken en probeeren kon, was hij gelukkig.... O, er waren nog zoovéél mooie, moeilijke dingen in de wereld om te bedenken, duizenden! Zijn mooie, diepe, donkere oogen schitterden van vreugde als hij dáaraan dacht, en zijn armeljik, mismaakt lichaampje vergat hij geheel.

Ja, die kleine Jasper Japiks was een wonderlijk jongen!....

Wim en Dik keken dien Zaterdagmorgen hun oogen uit. O, ze wilden wel overal tegelijk mee gaan spelen. Zóóveel práchtig speelgoed; maar — 't was toch ook, of ze er niet goed durfden aankomen, of ze er eerbied voor hadden.... 't Mòcht best! Alles mochten ze probeeren, en als er iets in de war raakte; en zij een beetje benauwd kèken, lachte Jasper hen uit. „Niks erg, hoor! Ik ga het toch weer ànders maken.”

Ze hadden hem ook dat „aapje-op-een-stokje” gebracht, dat Jasbaas gisteravond van den ouden marskramer kreeg. Ze hadden het maar ergens neer gelegd; zoo'n kinderachtig ding, wat had dat jochie dáár nou an?.... Gèk! Hij vond het práchtig! Hij viel haast over zijn krukken heen, om het te pakken; en zijn oogen schitterden. Hij wipte het mannetje op en neer langs het stokje; zijn donkere oogen peinsden.... Opeens riep hij: „Ja, ja.... 't

kàn!” Hij maakte het poppetje los van zijn stokje, zocht in de tafellà een klosje wit- en een klosje zwart garen en begon dadelijk aan het nieuwe kunststuk.

„Wat ga je doen?” vroeg Wim.

„Ja, ja.... 't kàn! Wacht maar.”

En toen moesten de jongens heel boven aan de stijl van de deur twee krammetjes slaan, vlak bij elkaar. Dàt kon Jasper zèlf niet doen. 't Mocht! In dat kleine kamertje mocht Jasper doen, wat hij wilde: 't was zijn koninkrijk.

Zèlf bond hij, heel vlug, aan de twee beenen van het poppetje elk een langen witte draad; aan de twee armen elk een zwarte n. De jongens begrepen er niets van; en 't was, of de smalle, witte vingertjes van 't jongetje tooverden, zóó snel ging 't. En toen?....

„Nou moet je door het eene krammetje de twee zwarte draadjes doen, hoor, en door het andere de twee witte, en dan moet je mij de einden weer aangegeven,” commaneerde Jasper. Hij had zijn stoel al vlak bij de deurpost weten te schuiven en keek vol verwachting naar boven.... Ah! 't popje hing! Maar 't was zoo licht, 't bungelde zoo. 't Kon veel beter! En uit een doosje in de kast moest Dik theelood aangeven. 't Poppetje kreeg looden laarsjes aan. Toen hing het stil en zwaar. En toen?.... Prachtig ging het, prachtig!....

EEN SMULPARTIJ.

(Bij de kleurplaat).

Dat is voorwaar een smulpartij.
Wat malsch en heerlijk eten!
Kom, zwartje, jij moet er ook bij,
of wil je er niet van weten?
O, 'k zie het al, je komt pas aan,
Je bent een klaver-gèkje,
en als je straks te gast zult gaan
geniet èn oog èn bekje.

Ja, of je erg tevreden bent
behoef ik niet te vragen.
Maar 't ergste is, je wordt verwend,
wilt smullen alle dagen,
en dat, konijntje, gaat niet aan;
je moet niet overdrijven
en ook bij schrale kost voortaan
blij en tevreden blijven.

L.

101

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (X).

Jasper gaf een klein rukje aan de zwarte draadjes, en de stijve armen van het poppetje schoven een eindje omhoog langs een richel van het deurkozijn; — net als van een jongen, die in een boom klimt. Toen een rukje aan de witte draadjes, en zijn stijve beenen klommen... Een rukje: hip! de armen omhoog. Weer een rukje: hip! de beenen omhoog. Hip! — hip! het mannetje klom heelemaal naar boven. En naar beneden klimmen kon hij evengoed. 't Ging prachtig! Zóó was dat doode aapje opeens een levend aapje geworden.

„Nou kan ik het óók!” riep Wim verrukt... „Zeg, Dik, zeg, zullen wij het morgen thuis ook doen, met alle twee de aapjes? En dan doen, wie zijn aapje het eerst boven is, ja? Morgen, op zolder?”

Ja, nu konden zij het óók; maar — dat stakkerig kereltje daar, die was de uitvinder!...

Van hun zolder vertelden zij hem;... en dat hun moeder dien altijd „'t Kraaiennest” noemde. En dat ze hun teekeningen van school daar allemaal hadden opgehangen; en dat ze zoo fijn „oorlogje” konden spelen met de beddekussens; en dat het „Kraaiennest” net een bosch was met donkere lanen, als 't avond was, en als de heele wasch te drogen hing; en dat je dan zoo fijn roovertje kon doen in dat bosch, en dan elkaar tegenkwam in zoo'n griezelige natte laan... En toen vertelden ze ook van Beppie, en van zijn kunsten; en dat hij bijna dol geworden was van de week; en dat ze hem toen waren gaan zoeken, stilletjes de dakgoot in; en dat ze toen op dien vreemden zolder waren opgesloten, en dat...

Jasper luisterde, zijn ellebogen op tafel, zijn bleek hoofdje in zijn handen geleund. Hij luisterde met groote oogen als naar mooie verhalen uit een wonderlijk land... Elkaar gooien met kussens, en in den donker roovertje spelen tusschen nat waschgoed, en over de daken klimmen! 't Leek het jongetje zoo vreemd, zoo mooi. En éven was het, alsof al zijn speelgoed, zijn kunstige uitvindingen, zijn kistjes en kastjes vol schatten toch zóó mooi niet waren.

Wim, die vertelde, was opeens opgehouden... Die doos! die nare doos! Ze waren haar heelemaal vergeten bij 't prettig spel; maar ze stond daar toch maar in de huiskamer netjes op een stoel; en zij moesten haar wegbrengen, en dan die meid!...

„En toen?” vroeg Jasper.

Wim vertelde door, haastig, om er maar gauw af te zijn, en van de meid vertelde hij niets. En toen gingen ze weer spelen, en Jasper liet zien, dat je van een oud stuk binnenband van een fiets wel honderd ringetjes kon knippen, dat allemaal prachtige elastiekjes waren; en dat je er dan een stuk of vijf, in elkaar gedraaid, om een leeg garenklosje kon spannen, en met het houtje van een penhouder door het klosje heen, prachtig schieten kon. En hij zei ook, dat ze in de goot tusschen de daken in touwtjes moesten spannen met allemaal reepjes glas er aan, korte en lange;... als dan de wind kwam, rinkelden ze zoo mooi tegen elkaar, dan werd het muziek. En hij scharrelde op zijn krukken weg, om reepjes glas voor hen te zoeken; en toen hij eenmaal aan het geven was, kregen ze ook elastiekjes, en wieltes, en een bouwprent, en een heele spoortrein van bordpapier, die hij zelf geplakt en beschilderd had... Opeens schrok hij een beetje. „Mag het moe? Ja, het mag wel hè, moe!” riep hij naar het keukentje... 't Mocht!

Tegen het middageten kwam Jasbaas thuis. Zijn vroolijke lach klonk al in de gang; en toen hij binnenkwam en Jaspers blij gezichtje zag, was het, alsof zijn goedige oogen straalden van genoeg. „Nou, hè, dat bevalt je... twee heeren uit de stad op visite. Vrouw, je trakteert toch vandaag?”

Moeder lachte, maar zei niets.

De stoere schipper viel in zijn stoel aan de gedekte tafel neer, tilde zijn jongen op z'n knieën en vroeg: „En — wat hebben ze je wijs gemaakt, die knappe stadslui?”... Jaspers bleeke gezichtje leunde tegen den forschen schouder van Jasbaas. Zijn witte wangetjes kleurden zoo vreemd, zoo fijn tegen den bruin verweerden schipperskop van zijn vader; en toch leken ze precies op elkaar die twee. 't Was vreemd, maar 't was zoo... En wat óók vreemd was: Jasbaas praatte

hier in huis veel zachter dan buiten, en de ruwe-schipper-van-anders deed zóó voorzichtig met zijn jongetje alsof hij een bekwame verpleegster was.

Aan tafel vertelde hij een griezelige geschiedenis. Hij keek heel ernstig en trok zulke diepe rimpels in zijn voorhoofd, dat het leek, of zijn borstelige wenkbrauwen aan elkander waren gegroeid. . . . 't Was over Napoleon, die een ouden soldaat ontmoette, met één arm, en hoorde, dat de oude krijger in den oorlog zoo zwaar verminkt was. Hij vroeg: „Zou je nu ook den anderen arm voor mij willen wagen?” . . . „Graag Sire!” zei de soldaat. En — toen Napoleon ongeloovig keek, trok de oude krijger zijn sabel en hakte met één slag ook zijn anderen arm af, om den keizer te laten zien, dat hij het meende.

„Bah! . . . wat griezelig!” zei moeder.

En Wim en Dik zaten den schipper ook met verschrikte oogen aan te kijken.

Maar Jasper. . . ? Jasper schaterde het opeens uit. Hij trok zijn vader aan zijn oor en lachte: „U bent een leuke leugenaar!”

Toen kwam de tractatie: een prachtige pudding met kaneel en rozijnen, en sucade, en roode saus. . . héérlijk! Ze smulden!

Naast Jasbaas' bord lag de Bijbel. Toen de maaltijd ten einde was, begon de schipper te lezen. . . En de stem, die zoo vroolijk, zoo uitgelaten kon klinken, las nu héél ernstig, en met diepen eerbied het Woord van God. Dan vouwde de schipper de grove handen aan den rand van de tafel, en de kleine Jasper schoof zijn teere, witte handjes vlak tegen die van zijn vader. . . . Dat deed hij altijd: 't was, of hij bij dat bidden heel dicht bij zijn vader wou zijn. . . . De zware stem van Jasbaas sprak nú zacht en innig: dat was de stem van Jasbaas' hart.

Moeder ging opruimen. De schipper deed een dutje in zijn stoel. . . .

De jongens? . . . Jasper had opeens gevraagd: „Wat zit er in die doos?”

„Een beest. . . een uil, geloof ik.”

En met zijn drieën om die doos heen, hadden ze voorzichtig den eenen hoek van de slappe deksel opgelicht en geloerd. . . . Ja,

de bruine, glazen oogen van den mooien, opgezette vogel hadden hen zoo vreemd, geheimzinnig aangekeken. . . . net, of hij nog leefde.

„Maar hij is dóód!” zei Dik.

„Jammer, hè?”

Jasper had even medelijden; maar toen ze weer naar het zijkamertje trokken, had er opeens een guitig lichtje in Jaspers oogen geschitterd. Hij had een plan. . . .

Zonder dat de twee anderen het merkten, haalde hij een van zijn wonderlijke uitvindingen uit de tafellâ: 't was het oude uurwerk van een klein wekkerklokje, maar omspannen met vier ijzerdraadjes, waartusschen stukjes perkamentpapier stevig waren vastgemaakt. De kleine uitvinder had van het grootste raadje van dat uurwerk verscheidene uitstekende tandjes weggeveild. 't Was een heel werk geweest; maar nu. . . ? Als hij het oude ding nu opwond, ging dat groote rad draaien. De tandjes grepen de ijzerdraadjes: pieng-poeng-pieng! ging het. Dàn was 't ineens weer stil, en slifferde het een beetje, omdat er tandjes waren weggeveild. Dàn kwam er weer één tandje: pieng! ging het. Wéér stil! Twee tandjes: pieng-poeng! . . . 't Was net, of een heel vreemd beest heel vreemde geluiden zat te maken. Jasper had er den eersten keer zijn vader prachtig mee gefopt: hij had het opgewonden, en het stilletje in den zak van zijn vaders jekker gestopt. En de kleine rakker had óók wel gezorgd, dat het wonderbeest niet dadelijk begon. Met een klein haakje stond het vast; maar als het een schok kreeg sprong dat haakje los en. . . . poeng-pieng-poeng! . . . ratelde het dan. . . . pieng!

Toen de twee jongens speelden met de hijschmachine, scharrelde Jasper naar de huiskamer en stopte het wonderbeest haastig weg in de doos bij den uil, het haakje vast. Zijn

In 't kraaiennest.

guitige oogen schitterden. Straks zou die doos wel eens een stootje krijgen en dan...

„Hij is dood!” had Dik gezegd. O, en dan zouden de jongens zeker denken, dat-ie opeens levend geworden was. Straks! Wat zou hij een pret hebben!...

Hij wilde weer naar de jongens teruggaan.

„Vader! vader!” schreeuwde hij opeens angstig, en zijn stemmetje klonk schrill...

„vader!”... Hij viel in zijn haast met krukken en al tegen Jasbaas aan, die heftig schrok... „Wàt?... Wàt?”

„Gauw, gauw, vader! Hij heeft hem háást!... Gauw, vader, gauw dan!” Zijn bevend vingertje wees naar buiten: dáár, in 't stuk weiland aan den overkant, hipte in doodsangst een gewonde vogel door 't gras, een spreeuw leek 't wel; en een groote zwarte kat, zijn roode bek open, zijn oogen fonkelend, sprong het dier na, maar telkens nog ontglipte de vogel de grijpende klauwen...

Jaspers hart bonsde van angst... Zijn donkere oogen vlamden van boosheid... „Vàder!”

En toen— in dat innig medelijden met het arme dier daarbuiten, in zijn liefde voor alles wat hulpeloos en wat in nood was — toen leek het kleine jongetje precies op zijn vader.

Maar Jasbaas kòn zoo gauw niet opvliegen; hij moest toch eerst voorzichtig zijn jongetje weer overeind zetten. En moeder, die verschrikt binnen kwam, begreep zoo gauw niet, wat er aan de hand was... Wim wèl! En de vlugge jongen weifelde geen oogenblik. Hij vloog naar buiten, een speelding nog in zijn hand; maar — die sloot!

De kat nam een sprong, kreeg de spreeuw te pakken.

Toen opeens, vloog hem een rinkelend ding bovenop den valsch gebogen rug: 't was het spoorwagentje, dat Wim in zijn haast had meegenomen en nu maar, bij gebrek aan wat anders, den roover toesmeet. Even liet de kat los, éven maar... En achter de ruiten waren vier gezichten saamgedrongen, en dat ééne, dat bleek e gezichtje, scheen wel door die ruiten te willen heendringen.

Wim...? Hij holde terug, nam weer een aanloop, wáágde het... Met een ferm

sprong smakte hij neer aan de overzij van de sloot, schoot schreeuwend op de kat af. 't Lukte.

Verschrikt door dat plotselinge lawaai, dook het dier wat terug, en Wim gréép... 't Kostte hem wel een paar bloedige schrammen op zijn handen, van de kat, die zich zijn buit toch maar zóó niet ontrooven liet; maar — hij had de spreeuw. Over het hek, een heel eind verder, kwam hij weer op den weg. 't Spoorwagentje kwam ook weer mee.

Jasper had kleuren van opwinding op de wangen... „Laat 'es kijken? Zou-d-ie dood gaan? Hij heeft bloed op zijn kopje! Och, wat hijgt-ie!... Moeder, zou-d-ie nog beter worden?”

't Diertje werd zóó goed verzorgd als een zieke in een ziekenhuis. Vijf dokters waren er bij.

Maar — door die plotselinge drukte werd dat andere dier in de doos, — dat dood was en weer levend moest worden, — heelmaal... vergeten.

SCHRIKKELJAAR.

Zeg, Februari, ben je niet blij
Met je negen en twintig dagen?
De anderen hebben steeds meer dan jij,
Maar dit jaar kreeg jij er ééntje bij,
Dat zal je wel zeer behagen.

Maar zorg nu, dat je hem goed besteedt,
Dien extra dag in je leven!
De barre Maart volgt je op, zoo je weet,
Maar zeg eens, als jij je best nu eens deed,
Om wat zonneshijn te geven.

Als jij ons nu eens beloven wou,
Dien Maart eens een voorbeeld te geven,
Dan kregen wij zeker wat minder kou,
En over vier jaar... dan geven we jou
Wéér zoo'n extra dag in je leven!

C. E.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (XI).

Jammer! die mooie dag werd in eens afgebroken. Om z e v e n uur zouden de jongens weggaan; maar — om vijf al werd er op de voordeur geklopt. 't Was de chauffeur van de autobus. „Baas," riep hij, „baas, er moeten twee jongens van je mee?"

„Ja, maar n o u nog niet!"

„Jawel baas.... De bus van zeven uur rijdt vanavond niet meer, er is een as gebroken. En ik wist, dat ze meemoesten: je had 't me vanmorgen verteld...."

Jammer! O, wat jammer!.... Maar 't m o e s t. Dit was de laatste bus vanavond. En in groote haast werden de jongens in de jassen en dassen gepakt. 't Was een drukte, een drukte!.... Jasbaas bracht een boodschappenmand, en daar gingen de cadeau's van Jasper in, en een paar perziken voor moeder, en een eigengemaakte harlekijn van bordpapier voor kleine Toos, en een paar boterhammen voor onderweg en een paar appels.... en....

„Gauw een beetje, hoor!" riep de chauffeur „Ik kan zo lang niet wachten!"

„Ja, ja!" lachte Jasbaas, „de taart is al gebakken; hij komt den oven al uit; hier is-t-ie." En hij duwde de jongens voor zich uit naar buiten: de één met de doos, de ander met de mand.

De motor ratelde aan. Daar gingen en zel....

Jammer!

VI. Als je ergens bang voor bent....

Toen ze thuiskwamen....!

O ja, die nare doos van den dominee, met den uil er in, had de pret van het reisje in de autobus, — die zoo heerlijk heen-hotsbotste over de ongelijke steenen van den straatweg, dat je nu en dan haast van de bank vloog. — tòch wel weer een beetje verdonkerd. Wim had zelfs een keer gedacht: „Als we die nare doos nou eens stilletjes in de autobus onder de bank lieten staan, en wèglieden....?" maar hij schrok er zèlf van, durfde 't niet eens tegen Dik zèggen.

Maar toen ze t h u i s k w a m e n, — toen ze hun straatje instapten, waar 't gelig licht

van hun winkeltje zoo vriendelijk de donkerte inkeek, — toen ze de nare doos tòch vergaten, — toen ze wild en haastig de deur openrammelden, dat de nijdige winkelschel rinkelde van schrik, — toen er, gelukkig, niemand voor de toonbank stond, maar moeder alléén er achter, — toen ze al wilden roepen: „Moeder, o 't was zoo fijn!...." t ó e n.... toen zagen ze opeens moeders g e z i c h t.

Even was er een glans van blijheid in haar oogen, toen ze haar jongens, zoo vroeg al, zoo onverwachts, zag binnen stuiven; — éven maar. Dadelijk werd haar gezicht donker en boos.... „Bèngels, deugnieten, ruiten-ingooiers, ben je daar?.... Gauw naar binnen, en uitgekleeft, en dadelijk naar je bed! En morgen....! Vooruit, naar binnen!"

En vader, die binnen de krant zat te lezen met Beppie op zijn knie, schoof zóó haastig het gordijntje open, dat de poes van zijn schoot rolde.... En toen hij zijn jongens zag, stak hij zijn vuist in de hoogte, alsof hij nu al, door de ruiten heen, zeggen wilde: „D'r zit wat voor je op, mannetjes! Kom maar binnen!"

O, dat was een bang, verdrietig thuiskomen geweest....

Maar — 't was och erg, héél erg m e e g e v a l l e n.

's Morgens was er een politie-agent bij moeder gekomen en had haar verteld, wat haar jongens hadden uitgevoerd in den tuin van mevrouw Haverman.... Een politie-agent zóó maar bij háár aan de deur. 't Goede mensch was bleek geworden van schrik, en toen ze hoorde, wàt er eigenlijk aan de hand was, — rood van schaamte. „Zulke bèngels, meneer.... zulke kraaien! En ik weet er niks van, meneer, geloof me!.... Zulke rakkers! Ik zàl ze.... daar kunt u van op aan, meneer! Ze zijn niet thuis, ze zijn uit, met den schipper mee, maar ik zàl ze.... die rakkers, ik zàl ze.... meneer....!"

En toen de agent weg was, had ze kleine Toos maar dadelijk bij de hand genomen — 'n schoon schortje voor —, had 't winkeltje maar even gesloten, was regelrecht naar mevrouw Haverman geloopt.... Neeltje, de meid, deed open.... „Hé, woont uwé

hier? . . . " Moeder had weer een kleur gekregen, en — Neeltje ook.

Maar toen mevrouw Haverman zèlf in de gang kwam, en moeder haar rustige, vriendelijke oogen zag, — toen ging 't beter. . . . Och, mevrouw Haverman had van de kwajongens-streek eigenlijk niet eens werk willen maken: de gebroken ruiten waren oud en verweerd; en van de cactussen waren maar enkele afgeknaapt. Als Neeltje niet zoo voorbarig geweest was, zou moeder er nooit iets van gemerkt hebben.

„Maar — 't is toch niet goed, niet mooi van uw jongens, dat ze u niets verteld hebben van 't ongeluk. . . ."

„Nee, mevrouw, dat is 't ook niet. Zulke bēngels, . . . een mensch wil ze zoo graag netjes en fatsoenlijk groot brengen; zulke. . . . o, en nou die politie aan de deur! O, mevrouw, ik wil graag alles betalen, maar die politie, ziet u. . . . En die bengels zijn u i t vandaag."

Mevrouw Haverman glimlachte.

„Stel uw hart maar gerust," zei ze. „'t Zou wat moois zijn: de jongens door onbesuisdheid de dingen vernielen, en u ze betalen. De politie zal ik wel schrijven dat de zaak in orde is. Ik vind het aardig, dat u zelf even bij mij gekomen bent. Maar — nu moest u die beide klauterbazen toch ook eens bij me sturen. Dat zullen ze wel niet prettig vinden, maar dat is het gevolg van hun onbedachtzaamheid. . . . Wilt u dat doen?"

„O, ja mevrouw, . . . zéker mevrouw."

„Maandag dan maar. . . . of neen, dat schikt me minder goed. Weet u, laat ze morgenmiddag maar even komen. Dan hebben we den tijd eens rustig te praten. . . . Maar ze komen alléén, nietwaar?"

„Zeker mevrouw, zéker. . . . 'k Zal er voor zorgen. Zulke kraaien! Dag mevrouw, dank u wel, hoor mevrouw! Dank u wel. Hè, dat is 'n mensch 'n pak van z'n hart. . . ."

Neeltje, die aan 't eind van de gang, door een reetje van de keukendeur had staan luisteren, smees nijdig de deur dicht. . . . „Mevrouw is véél te goed, véél te goed! Die nare jongens! Als ik mevrouw was, . . . nou. . . .!"

Maar moeder was de afloop van de geschiedenis erg meegefallen. „Wat 'n vriendelijk mensch!"

Vader had onheilspellend zijn wenkbrauwen saamgetrokken, toen moeder hem 's middags dadelijk het geval vertelde. Hij had zijn jas en zijn pet geërgerd op 'n stoel neergesmeten, alsof die de schuld waren. . . . „R à k k e r s zijn het, — ik zàl ze wel. . . ."

't Was maar goed geweest, dat ze zoo ver en zoo veilig weg waren; want 's avonds was vaders booze bui weer gezakt. Zoo'n vrije Zaterdagmiddag was zoo prettig —, en kleine Toos had zooveel aardige, dwaze dingen gedaan en gezegd, dat hij telkens lachen moest, — hij had overgewerkt deze week, en nu een paar aardige centen bóven zijn weekloon ontvangen, — en z'n pijpje smaakte zoo lekker, — en z'n schoone, gestreken boezeroen, zat hem zoo frisch, Hij was eigenlijk de booze daad van z'n jongens al háást vergeeten. . . .

Toen kwamen ze binnenstuiven. . . .

Als een hagelbui door den zonneshijn heen viel opeens de boosheid van vader en moeder op de arme jongens. Maar — 't was toch, tòch goed afgelopen. . . . Dat ze 't niet verteld hadden van die ruiten, dàt was 't ergste.

„Ik wou het nog zeggen," verdedigde Dik zich. „maar Wim. . . ."

„En als je 't dan riet durfde, ben je nèt zoo'n flauwe jongen als Wim, en geen haar béter," zei vader kort. „En nou. . . . nou moeten jullie 't morgenmiddag zèlf maar goed gaan maken bij die mevrouw."

„Gaat u dan mee, moeder? Ja?"

„Ik? Nee hoor! Ik heb de ruiten niet ingegooid," lachte moeder. Ze vond het heelmaal niet erg haar jongens alléén naar die vriendelijke dame te sturen. „Eigen schuld, hoor, — e i g e n schuld! Je knapt dat zaakje maar alleen op."

En ze hadden dien avond toch ook nog kunnen vertellen van de mooie reis op de schuit, en van dat aardige joggie van Jasbaas, dat zoo knàp was, en dat zulke mooie dingen kon verzinnen. En Toos, die al in haar bedje lag, had al het moois uit de mand op haar deken-tjes gekregen om te zien. Ze had naar de doos met den uil gewezen: „Die ook! die ook, ikke die ook!"

„Nee hoor, daar zit een beest in met heele

In 't kraaiennest.

groote oogen, brrr! . . . " zei Wim. En 't kindje was, door al 't gebabbel heen, spelend in slaap gevallen, met een aapje-op-een-stokje in elke hand.

„En jullie nou vanavond ook vroeg naar bed. Gewasschen en verschoond ben je gisteravond al. En je hebt vannacht zoo weinig en zoo raar geslapen. . . . Gauw naar boven! Roep nog maar even, als je klaar bent, dan kom ik je wel even onderstoppen. Toch veel lekkerder, hè, dan in zoo'n schuif. . . ."

Moeders woorden hadden heelemaal dienstzeld, vriendelijken klank als anders. . . .

Ja, 't was erg, heel erg mee gevallen, dien avond.

En den vòlgenden dag? . . .

's Morgens waren ze met vader naar de kerk geweest; vóór het eten óók nog naar de Zondagsschool; maar ná het eten. . . .

Daar gingen ze, het stille Weverstraatje uit, heel netjes naast elkaar, maar héél langzaam, en ze keken om, en nòg eens; maar toen ze zagen, dat vader in de deur kwam, en moeder, tusschen het reetje van de gezakte winkelgordijnen door, hen na zag, durfden ze niet goed meer. Ze waren al bij den hoek. . . . Dáár, 't derde huis. . . .!

Wim droeg de doos met den uil. Die moesten ze maar meteen even meenemen, vóór er thuis iets aan beschadigde. En dat die mevrouw morgen pas jarig werd, was zoo erg niet. . . . Ja, straks hadden ze samen kleine Toos nog bang gemaakt. Voorzichtig hadden ze de eene, halfslappe punt van het deksel een eindje opgelicht en 't kleine ding geroepen: „Toos, kijk'es, zoo'n beest, kijk'es zulke groote oogen!" . . . En toen Toosje, bang, op haar teentjes, haar Zondagsche schortje opgefrommeld in haar kleine vuisten, dichterbij sloop, om tòch even te kijken, — toen had Wim opeens gebruld: „Brrrr, hij bijt," en een klap boven op het deksel gegeven. Veel te hard, de doos wankelde, viel bijna van den stoel. Toos, gillend van angst, was tegen vader opgevlogen, die net binnenkwam. . . . „Beest, beest, . . . o, beest!"

„Dekselsche jongens, moet je den vogel nou beschadigen?" bromde vader. „Je neemt hem zoo maar meteen mee."

Ja, ze waren zelf ook even heusch geschrokken. 't Was net, of er iets viel, of er iets bonkte in de doos. Die uil zou toch niet stuk zijn? . . . Ze durfden het deksel niet meer oplichten.

En daar gingen ze nu. . . . En ze treuzelden voor de deur; maar opeens zei Dik: „Jô, daar zit ze!" . . . Hij zag voor het raam van de voorkamer een dame zitten met wit haar. En ze keek nèt! . . . Ja, toen moesten ze toch wel de hooge stoep opklimmen en aanschellen. Hun bange oogen keken naar den deurknop, of die al bewoog. . . . en dán. . . .

O, maar 't was zoo erg, zoo héél erg mee gevallen.

Neeltje was uit. Mevrouw had zelf opgedaan.

„Zoo, zoo, . . . kom maar eens met me mee."

En toen moesten ze ieder op een mooien stoel, in die prachtige voorkamer gaan zitten. En ze zeiden niets, ze wisten niet, wat ze zeggen moesten. En Wim had de groote doos maar trouw op zijn knieën laten staan. . . . O, hij had wel achter die doos willen wegkruipen, toen die mevrouw hen zoo aankeek.

Maar — 't was toch goed gegaan.

Ze moesten alles vertellen; Wim, die de oudste en de grootste was, 't éérst! . . .

„En weet je, wat nu het allerergste is?" vroeg mevrouw.

„Van die bloemen!" . . . zei Dik zachtjes.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (XII).

„Nee, niet die bloemen;... maar dat jullie, zulke flinke jongens, die zoo gevaarlijk klimmen durft, niet eens de waarheid durft zeggen tegen je vader en moeder,.... dat is het allerergste.... Klimmen en klauteren is moeilijk; maar de waarheid zeggen, en je schuld bekennen, is nog véél moeilijker. Niet?"

Ja, knikten ze....

En wat moet je toch met die doos?

„Die is voor u.... voor uw verjaardag.... van den dominee," haastte Wim opens.

„Voor mij?... Van den dominee....?" En de jongens moesten alweer aan 't vertellen, hoe juist zij aan die boodschap gekomen waren. 't Ging hoe langer hoe vlotter. Ze durfden hoe langer hoe beter bij die vriendelijke mevrouw.

Zij had den uil voorzichtig uit de houtwol getrokken, de doos weer dichtgedaan en onder de tafel geschoven. Prachtig vond ze den vogel, prachtig! En ze haalde haar beursje te voorschijn, wilde hun wat geven voor de boodschap....

„Nee, nee,.... mevrouw," zei Dik snel, „we hebben al wat!" Hij stond haastig op, en stoof nog haastiger, met hoogroode kleuren, tot onder zijn haren toé, op haar af.... Zijn hand vooruit, open, met het kwartje van den dominee er in....

Dat was zijn taak. Dat hadden ze gisteravond in bed afgesproken. Wim zou de doos geven, en Dik dat àndere.... En nu stoof hij op de mevrouw af, en hakkelde: „Dat, dat is voor u.... dat is van den dominee.... en dat mag u.... voor, voor de ruit!"

Zóó was 't afgesproken.

Mevrouw Haverman lachte, maar in haar vriendelijke oogen was toch heelemaal geen spot, alleen maar echte blijdschap.

„Voor mij?... Neen, dat behoeft niet. Doe dat maar in je spaarpot, hoor!.... En nu moet je nog even wachten."

Ze kregen nog een stuk taart mee ook.

Of het ook meegevalen was, dien middag.

's Avonds leek het thuis wel feest.

Toen moeder naar de avondkerk was, had

vader met hen geganzebord, en Toos had ook meegedaan, — voor spek en boonen. — En toen moeder thuiskwam, had ze anijsmelk gekookt.... Anijsmelk met taart!.... Ja, 't was net een feest.

„Zeg," zei Dik, toen ze dien avond weer wampjes en wel lagen weggedoken in 't kraaiennest, hoog in de lucht,.... „zeg, wat gek, hè? Als je iets héél aardig, en héél lekker vindt, gebeurt er soms iets naars.... Ja, en als je iets heel naar vindt, en als je er erg bang voor bent, wordt het juist lekker! Gek, hè?"

„Ja," zei Wim,.... „maar niet altijd."

„Nee, — maar soms."

VII. Dat verschrikkelijke beest!

Neeltje klom de trap op, — in haar eene hand een blaker met brandende kaars, in haar andere hand een schoteltje met een stuk taart, en, tusschen haar armen ingeklemd, nog een groote vierkante doos.

Hè, ze was nu toch maar blij, dat die drukke dag voorbij was. Al die visite op Mevrouw's verjaardag.... je had geen oogenblikje vrij, den héélen dag. Maar — er waren ook „eters" ¹⁾ geweest, en ze had fooitjes gekregen, en die goede mevrouw had haar nu

¹⁾ Gasten, die op den maaltijd bleven.

nog zoo'n heerlijk stuk taart toegestopt en gezegd: „Eet dit nu nog maar eens rustig op je kamertje op, hoor!”....

Hè ja, en ze wist al, wat ze doen zou. Ze zou die taart op haar nachtkastje zetten, vlak bij haar ledikant, en dan lekkertjes in bed kruipen, en dáár het heerlijke hapje met een lepeltje oppeuzelen.... Dan zou het net zijn als vroeger thuis, toen ze nog een kind was, en wel eens ziek was, en wel eens wat lekkers van moeder kreeg in bed....

Moeder!.... Ja, dat was óók al iets prettigs om aan te denken. Morgen zou ze een pakje maken voor moeder. Ze had de doos-van-den-uil al aan mevrouw gevraagd; en ze kreeg morgen zeker nog wel meer lekkers, en dan kon dat alles in die doos, en dan kon de bode ¹⁾ morgenavond het pakje wel meenemen naar hun dorp.... Maar dit lekkere stuk taart smulde ze zèlf op, straks in bed. Heerlijk gele taart met roode kersen....

Bom!.... re-bom-bòm!.... Hè, nou trapte ze net op haar rok, en nou bommerde ze opeens met die leege doos tegen de traptreden op, en de kaars stootte scheef, en de taart schoof schuin.

„Neeltje!.... kind,.... je valt toch niet?” riep mevrouw, die beneden door de gang kwam om naar haar slaapkamer te gaan.

„Nee, nee.... mevrouw!”

„Voorzichtig, hoor!”

Gelukking ze wàs er!.... En ze duwde de deur van haar kamertje al dicht met haar knie, en ze keerde zich al om, wilde de taart al op het nachtkastje zetten,.... o, en toen, — toen schoof er opeens zoo'n heel groot zwart ding over haar bed, en 't vloog langs den muur, en 't bleef bevende midden tegen de zoldering zitten.... Ze huiverde van den schrik, en toen pas zag ze, dat het de griezelig groote schaduw was, die het kaarsvlammetje maakte achter de doos.... Bah, nee, ze was ook altijd schrikkerig! Nee, ze wilde niet bang zijn, hoor! Héélemaal niet. En ze liet gauw het gordijntje zakken, en ze gaf de deur nog eens een extra duwtje, en ze schoof de doos onder haar ledikant.... 't Was net, of er iets rammelde in die doos; maar dat kòn niet. Er zat alleen houtwol in,

¹⁾ Vrachtrijder.

ze had het straks nog gezien, toen ze de deksel oplichtte....

Heerlijk!.... Ze knuffelde zich behaaglijk met haar rug tegen haar hoofdkussen aan, de armen boven de dekens. Ze nam het schotel-tje van 't nachtkastje, zette het vóór zich neer, duwde met haar lepeltje een stukje van de taart af, hapte het op.... Maar éven moest ze toch kijken na a s t haar, naar den muur, waartegen haar eigen schaduw lag, reuzegroot. Griezellig! Wàt een hoofd; en de mond gaat open; en dan wipt er een groot, zwart ding in, 't lijkt wel een koolraap zóó groot.... Bah, nee, niet meer kijken, hoor!.... Zou ze de kaars maar uitblazen? Dan wàs die griezelige schaduw er niet meer. En de lekkere hapjes kon ze in den donker óók wel vinden. Nee hoor, dan kon ze de heerlijke kersen niet meer zien, alleen maar v o e l e n met het lepeltje.... Ze nam zoo'n kers alléén! Dat smaakte óók lekker! Ze hapte.... En ze wou heelemaal niet meer naar dat zwarte hoofd naast haar kijken;.... nee!

„Pieng!”....

Hè?.... wat is dat?

't Was zoo stil, zoo dóódstil in het kleine donkere kamertje.... en nu opeens zoo'n vreemd geluid? Wat is dat nou?

De kers lag nog op haar tong. Ze vergat te slikken.

Pieng! — Póeng! — Pieng!.... prrrrrr!

„O!.... o!.... wàt?.... wàt?....”

Pieng!.... prrrrrr!....

Ze vlóóg overeind, de heerlijke taart rolde door 't bed.... O, 't wàs, 't wàs.... 't was vrééselijk: er zat iets onder 't bed, vást!.... O, o!.... Wat moest ze beginnen?

En 't was weer stil, àngstig stil in 't kamertje.

Pieng! — Póeng! — Pieng! — prrrrrr!.... Póeng!....

„Mevrouw!.... Mevrouw!” gilde ze in grooten àngst,.... „Mevrou-ouw!”....

Pieng!.... prrrrrr!

Ze klemde haar nachtpon vast om zich heen, ze danste door haar bed van griezelige bangheid, en ze dacht, dat.... dàt.... 't

In 't kraaiennest.

vreeselijke beest zóómaar onder 't bed uit zou komen en haar aanvliegen. . . . „Mevr. . . . o, o, mevrouw! mevrouw! hêlp! hêlp!”

Póeng! prrrrr! Pieng!

„Nee, nee! hêlp, hêlp! Nee, o nee!”

O nee, ze hield het niet langer uit. O, dat vreeselijke daar onder 't bed, o ja 't kwam er al onder uit, en. . . . en. . . . en. . . . Nee, néé, ze durfde niet meer, ze durfde niet eens meer gillen.

In haar grooten angst nam ze een wilden sprong, bonsde neer op haar knieën, midden in het kamertje; — en ze sleepte het nachtkastje mee, dat met een harden slag neerbonkte; — en de kaars vloog weg, doofde uit, 't was ineens pikkedonker; — en het taartschoteltje kletterde aan scherven. . . . Maar Neeltje hoorde niets, zag niets, merkte niets. Nu was dat vreeselijke beest vlak bij haar bloote voeten, en als het béét. . . . „Mevrouw! Moeder! móeder!”

Ze vloog overeind, bonsde tegen de deur op, kon den knop niet vinden.

Póeng! — Pieng! — Pieng! — Póeng! — Pieng! prrrrr!

Ze duwde met haar knieën, met haar ellebogen, met haar hééle lijf. . . . Ze gilte, krijschte! En toen ineens dacht ze er pas aan, dat de deur naar binnen openging. . . . O, ze rukte haar open, stortte in vliegende vaart de trap af, zag niet eens, dat daar beneden mevrouw al stond, ook in haar nachtpon, hoorde niet eens, dat mevrouw angstig riep: „Neeltje, Neeltje wat is er toch?” O, dat beest! dat beest! O, als 't haar achterná kwam. . . . Ze vlóóg naar beneden; haar voeten, hoe vlug ze waren, konden de treden zoo gauw niet meer vinden; ze kikkerde omlaag en rolde voor mevrouws voeten neer. . . .

„O, mevrouw, dat beest! dat béést!”

„Neeltje, kind! Wat scheelt je toch? Wát voor een beest? Ik zie geen beest. . . . Toe, zeg het dan!”

Maar Neeltje, in haar angst, klemde zich vast om mevrouws beenen, alsof ze dáár veiligheid zocht, en kreunde: „O, mevrouw, o, 't is verschrikkelijk. . . . o, mevrouw, pas op!”

Mevrouw, die wel wist, hoe bang en schrikkerig Neeltje was, en zelf lang zoo gauw niet schrok als haar dienstmeisje, keek nu toch ook beduusd. . . . Ze hief haar blaker met de kaars zoo hoog mogelijk tegen de trap op, maar zag niets.

Stil! Ze hóorde wat.

„Stil nu, Neeltje. . . . Ik hóór iets. Stil nu even!”

Pieng! prrrrr! Póeng! prrrrr!

Neeltje in nieuwen angst, klèmdde zich heftig tegen mevrouw aan. . . . Mevrouws oogen keken bedenkelijk: Wat 'n wonderlijk geluid! Zou er dan hêusch iets zijn daarboven?

„O, mevrouw. . . . onder 't bed zit het. . . . en 't béét naar me. . . .”

Pieng!

Mevrouw schudde 't hoofd, alsof ze zeggen wilde: „Wat 'n dwaasheid om nu ineens zóó angstig te worden.”

„Kom,” zei ze flink, „kom, Neeltje, doe niet zoo kinderachtig hoor! We zullen gaan kijken. . . .”

Gaan kijken? Mee naar boven gaan? En dan kijken? „O, mevrouw, nee, nee hoor. Ik. . . . ik durf niet.”

„Och, dwaze meid, 't is misschien een poes. . . .”

„Een poes? O nee, mevrouw, 't is een heel gek beest, een vréeselijk beest. . . . O, mevrouw, nee, nee, hoor, niet naar boven. . . . Ik hoorde z'n tanden klapperen! Zal 'k de politie halen?”

„Wel nee, hoe kòm je er bij? De politie? De menschen zouden je uitlachen. 't Zijn toch geen kattenvangers. . . . Kom, Neeltje flink nu. . . . kom méé!”

En de dappere oude mevrouw stapte moedig de trap op; maar Neeltje greep haar bij haar nachtpon, trok haar terug: „Nee, o nee, mevrouw. . . . als-t-ie u aanvliegt, of op uw hoofd springt.”

Póeng! Pieng! Pieng! Póeng, Pieng! prrrrr!

„Stil! Welnee, dat is geen kat, maar wat is het dan?” Mevrouw weifelde even. . . . Even maar. Toen zei ze flink: „Vooruit, Neeltje, haal den bezem uit de keuken, en kom met me mee. Dadelijk, hoor!”

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (XIII).

Neeltje bibberde; maar ongehoorzaam zijn nog langer durfde ze, wilde ze toch niet.... „O, mevrouw, maar wacht u dan even.... Nee, hoor, ik durf niet alleen naar de keuken.”

„Malle meid, vooruit!.... Vlug dan!”

Neeltje rende weg, sloeg met de keuken-deur, alsof ze daarmee alle booze beesten van de wereld aan het schrikken kon brengen, greep den bezem, den pook, de tang, de bijl... en rende weer naar mevrouw terug. O, als ze dan maar dicht, héél dicht achter mevrouw mocht blijven, dan durfde ze al een heel klein beetje.... O, en als-t-ie kwam, zou zij dat vreeslijke beest met de bijl boven op zijn kop slaan.

Ze trokken samen naar boven, voorzichtig, op hun teenen....

Pieng!.... prrrrr!.... Pieng! Póeng!.... prrrrr!.... Póeng!

Neeltje huiverde, drong zich vlak tegen mevrouw aan. Toch klommen ze verder. Mevrouw met den bezem, Neeltje met de bijl in de eene, de tang in haar andere hand, en den pook onder haar arm.

Póeng.... prrrrr!

Mevrouw schudde 't hoofd. Ze begreep er niets van. Ze vond het zèlf toch ook griezelig.... 't Was zoo'n dwaás geluid. Ze had nog nooit een beest z o o'n geluid hooren maken; maar — een ding, een dóód ding, kon zoo iets toch niet doen.... Wat was dat nu een verdrietig einde van haar prettigen verjaardag! Kom, kom, ze moest flink zijn. En ze stapte moedig op de deur van Neeltjes kamertje af, die halverwege open was blijven staan.

Neeltje....? Ze dóók achter mevrouw weg. Ze kronkelde zich ineen van bangheid, ze deed haar oogen dicht, om maar niets te zien.... O, als.... áls....

Mevrouw boog zich een beetje, lichtte met de kaars heel voorzichtig naar binnen. Ze zag niets als 't omgevallen nachtkastje en de half uit het bed gesleurde dekens.... 't Was dóódstil....

Póeng! Pieng!.... Pieng! Póeng!.... prrrrr!

Hè, nu schrok ze toch ook, nu 't geluid zoo dichtbij was, deed een stap terug, trapte

Neeltje op haar bloote teenen, schrok dáárvan óók alweer.

„Kind nog toe....! Ga toch een eindje opzij!”

Maar Neeltje, in wilde bangheid, sloeg bei haar armen om mevrouws hals, de bijl en de tang in haar handen. En de pook gleed omhoog, rombommelde de trap af....

„Hèlp! Hèlp!.... Politie!” schreeuwde Neeltje.

Mevrouw rukte zich los. Ze was boos en bang allebei.... „Dwaze, malle meid!”

En onverstoord pieng-poengde dat vreeselijke beest daarbinnen zijn vreeselijk geluid.

Maar toen had het de dappere, oude dame ook lang genoeg geduurd. Als een held die zich te midden van de vijanden stort, stapte ze het kamertje in, zette haastig den blaker op den grond en gaf met den bezem een geweldigen slag onder het bed....

Prrrrrr!.... Pieng!

Neeltje, in doodsangst, stond vlak achter mevrouw, bevend en bibberend, met knikkende knieën en de bijl en de tang héél hoog in de hoogte....

Mevrouw, boos, gaf nog een slag, nóg een. Daar bommelde de doos onder het ledikant uit.... Nóg 'n slag! O wee, de bezem gleed te ver, raakte de kaars en doofde 't licht.... Daar stonden ze in 't pikkedonker. En vlak voor hun voeten ging het: „Pieng!.... prrrrr!”

Neeltje gilde, krijschte. Ze knakte ineen, haar beetje moed en durf in ééns wég. Ze

drukte haar handen voor de oogen, wrong haar hoofd diep op haar borst, als een, die den vreeselijken slag verwacht, waaraan tòch niet meer te ontkomen is. . . . O, 't was, of ze het beest in een woesten sprong al hoorde aansuizen, of ze zijn vreeselijke klauwen al voelde slaan in haar arme vleesch.

Mevrouw schopte, schòpte maar. Ze schopte de doos weg naar den anderen hoek van 't kamertje. En toen ging 't dáár: Póeng! Pieng! . . . Póeng! Póeng! Pieng! . . . prrrrr!

Dáár? . . . In die dóós? . . . Zit dat beest in die dóós? . . . Maar dat kàn toch niet! . . . Och, wel neen, 't i s g e e n beest, 't k à n g e e n beest zijn. . . .

Mevrouw herstelde zich al een beetje. Wat 'n dwaasheid toch ook, zoo'n kabaal te maken. Ze schaamde zich eigenlijk voor zich zelf. Moest ze dan niet flinker zijn! . . . Die malle meid ook, die bracht haar heelemaal in de war.

„Lucifers, Neeltje!” beval ze ferm. . . . „Ze liggen hier ergens op den grond, bij den blaker. Zoek eens vlug! . . . Vlug dan!”

„O, mevr. . . .!”

„Toe dan, vlùg dan!”

Neeltje grabbelde angstig om zich rond.

„O, bàh! . . . bàh!” . . . Neeltje gilte 't uit. Ze had ineens iets zachts gevoeld onder haar hand, en 't was zoo glibberig, en 't kleefde. . . . „O, bah! . . . Zoo griezellig! Zoo'n griezellig dier. . . . O!” Ze vloog tegen mevrouw op, duwde 't oude mensch bijna omver.

„Meid! malle meid toch!” bromde mevrouw boos, w e r k e l i j k bóós, . . . „n u moet het uit zijn, hoor! Hèb je al lucifers?”

Neeltje huilde. . . . ze durfde niet meer voelen, en o, als ze er aan dacht, dat dat zachte, glibberige, kleverige beest nu zóó wel eens over haar bloote voeten kon loopen, had ze wel met al haar beenen van den vloer willen springen. . . . „O, nee, nee!”

Mevrouw bukte zelf met haar stramme lijf, voelde al dadelijk het doosje, wilde al een lucifer aanstrijken, toen. . . .

Póeng! Pieng! . . . prrrrr. . . . Pànggg! krijschte voor het laatst het monster in den hoek. Met een knalletje pangde 't geluid uit. . . . 't Was, of er iets brak.

Neeltje greep bevende mevrouw bij haar

arm, 't vlammetje doofde, en toen mevrouw zich boos losrukte, trapte Neeltje net op dat zachte, glibberige. . . . O, toen kòn ze 't ook niet meer uithouden. Gillend vloog ze weg, de deur uit, het schemerige portaal op; — durfde tòch niet naar beneden alléén; duwde zich zelf schreiend in een hoekje. . . . O, en ze voelde nog iets kouds aan haar voet ook. . . . O!

Mevrouw had de kaars al aangestoken. Ze zag nu de dwaze verwarring van dekens en scherven en kleeren op den vloer, en in den hoek de dóós, de z w i j g e n d e doos. Moedig stapte ze er op toe, schopte er nog eens tegen. . . . 't Blééf stil. . . . Toch een beetje ongerust nog, stootte ze voorzichtig met den steel van den bezem de deksel verder open, lichtte een beetje bij, — nòg een beetje. . . . Ah, daar lag het vreeselijke beest, half nog in de houtwol gewoeld: het oude, roestige karkas van een w e k k e r.

„Nééltje, . . . kom hier!”

Mevrouw wist zelf niet, of ze nu blij of boos was. Ze scháámde zich. . . . „Jij, malle meid, kòm dan toch! Hier is dat beest al! 't Is dood! . . . O, jij domme, barge, onnoozele hals! . . . 't Is een w e k k e r!”

Een wekker? . . . Neeltje loerde om het hoekje van de deur. Toen zag ze het roestige ding in mevrouws hand, — en op den grond, dicht bij het omgevallen nachtkastje lag. . . . dat zachte, glibberige, half platgetrapt: het lekkere s t u k t a a r t; — en het koude op haar voet was. . . . : e e n k e r s, die in 't kaars-

In 't kraaiennest.

licht-geflinker blonk als een gloeiende karbonkel. ¹⁾

„O, mevrouw!...”

Neeltje wrong haar handen voor haar oogen en snikte het uit. En ze wist niet, of het van hevige blijdschap, of van diepe, diepe schaamte was....

Alles was eindelijk weer stil geworden.

Neeltje sliep al lang; — Mevrouw niet.

Zij kon niet slapen.... 't Kwam misschien van dien drukken dag; 't kwam misschien nog méér van dien dwazen tocht naar boven.... O, nu in haar eentje, moest ze er eigenlijk om lachen, dat twee groote menschen zich zóó in de war hadden laten brengen door een ouden wekker. Maar — diep in haar hart was boosheid en ergernis. Niet op Neeltje, dat was nu eenmaal zoo'n bang wezeltje; neen, maar op die jongens, die brutale, onbeschofte, valsche jongens.

Mevrouw schoof het hoofd heen en weer op 't kussen.... 't Was van ergernis.

Hoe hebben ze 't in hun hoofd gehaald? Hoe dürven ze?... Nu was ze zóó vriendelijk, zóó goed, zóó vergevensgezond jegens hen geweest. Ze had hun gisteren nog een stuk taart meegegeven bovendien. Ze had hen behandeld als een vriendelijke grootmoeder.... En nu?

't Was ongehoord brutaal! Neen, zóó iets leelijks had ze toch nooit van die twee verwacht. Wat hadden ze gisteren verlegen bij haar gezeten, maar wat waren het een paar schijnheilige bedriegers geweest: toen lag dat roestige ding immers al onder de houtwol verstoppt.... Wat een leelijke, slechte karakters hadden die jongens toch.

Ja zeker, zij hadden 't gedaan. Haar broer, de dominee, — die een beetje ziekelijk was, en daarom niet zèlf op haar verjaardag was komen feliciteeren, — die ernstige, waardige man, zou zoo'n leelijke grap zeker niet uithalen. Neen, zij, die onbetrouwbare rekels, die hadden 't gedaan. Hoe ze 't bedacht hadden, zoo'n oud wekkerwerk met ijzerdraadjes te omwinden, dat het een geluid maakte als een.... een.... ja, als een of ander wonderlijk beest, dat begreep ze niet? En hoe die wekker nu juist was gaan afloopen, toen

¹⁾ Edelsteen.

Neeltje naar bed ging, dat begreep ze nog minder.

Maar dit begreep ze wel: 't waren een paar valsche, bedriegelijke jongens, die haar goedheid en vriendelijkheid betaald hadden met brutaalheid.... 't Speet haar, 't spéét haar!... Zulke aardige jongens om te zien, en in hun hart zulke bedriegers! 't Was schándel!

Ze zou het onthouden, hoor! Dáár konden ze van opaan.... En weer ging zij liggen bedenken, hoe alles toch zoo vreemd geloopt was.... Bóó's draaide zij zich om. Néén, ze wilde er niet meer aan denken; dan zou ze langzamerhand wel indommelen. Ze begreep er tòch niets van....

Hoe zou ze ook?

Hoe zou ze ook weten, dat het de kleine, knappe Jasper was, die den ouden, dooden wekker zoo kunstig tot een levend beest had omgetooverd?

Hoe zou ze ook weten, dat de kleine oolijkerd zijn kameraden had willen foppen, maar dat er toen net een booze kat een armen vogel na zat in de wei, en dat het jongetje den wekker vergeten was....?

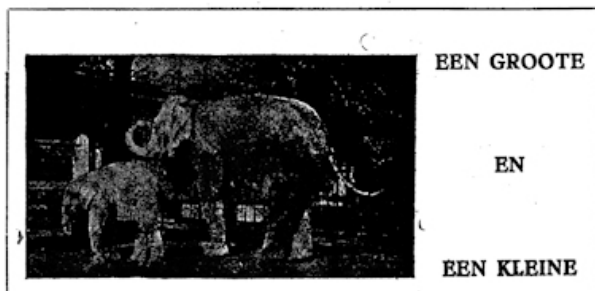
Hoe zou ze ook weten, dat hij hem in de haast veel te strak had opgewonden?

Hoe zou ze ook weten, dat het zware ding door het hotsbotsen in de autobus langzaam aan door de houtwol was heengezakt en niet meer te zien kwam als de deksel openging?

Hoe zou ze ook weten, dat, door het vallen van Neeltje vanavond tegen de traptreden, de doos zoo'n duw gekregen had, en de wieltjes een beetje los waren geschoten....?

Hoe zou ze weten, dat de twee jongens net zoo onschuldig waren als zij zèlf was?

Hoe zou zij dat alles weten?... Ja, hoe zou zij?

EEN GROOTE

EN

EEN KLEINE

T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (XIV).

VIII. Zoals een steen vliegt in een prachtige ruit....

„Kom, Toos, dan mag jij ook mee.... En 'an gaan we zoo fijn spelen, zeg,.... b o v e n; in 't Kraaiennest, hè?.... Kom maar, hoor! En dan nemen we je luchtballon ook mee, hè?.... Ja?.... Doen?\"....

Wim voerde allemaal schatten mee: een oud sigarenkistje onder zijn arm vol met reepjes glas; en een verfdoo, met een kopje water er bovenop, voorzichtig in zijn hand; en een slinger van gekleurd papier om zijn hals.... en met zijn andere, zijn vrije hand probeerde hij zijn zusje voor zich uit te duwen.... „Kom maar, hoor! 't Mag van moeder. Jij bent mijn lieve Toosje hoor!“ vleide hij met zijn liefste stem. En toen kwam ook, wát hij eigenlijk bedoelde: „En jij hebt zoo'n mooien luchtballon; en dan gaan we er samen mee spelen, hè; en dan gaan we versieren; en dan mag jij óók mee doen, hoor.... En dan laten we den luchtballon aan een touwtje héél hoog gaan, hè.... Ja?.... Doen?“

't Was, of kleine Toos 't begreep, dat al die lieve woordjes van Wim eigenlijk meer voor 't mooie, nieuwe speelding waren, dan voor haar. Ze sputterde een beetje tegen: „Nee,.... ikke luch-blom, ikke spele....“

Ze had 't prachtige speelgoed dien middag van de oude juffrouw Poldermans gekregen, en die had verteld van een grooten winkel in de stad, waar ieder koper een luchtballon kreeg.... Wim had al dadelijk hevigen zin gekregen in zoo'n prachtig, glanzend ding, en hij had gezegd: „Hè, moeder, gaat u óók een japon koopen....“ Moeder had hem uitgelachen.... „Rare jongen, wees wijzer!“

Maar als Toos nu meeging, ging die mooie ballon vanzelf mee.... „Kom maar, Toosje, en dan mag jij ook eens verven, hoor!“

Verven?.... Dát hielp. 't Kleine ding stráálde van plezier. Verven? Kleuren-maken met die mooie doos, waaraan ze anders nooit raken mocht?....

„Ikke verve,.... ikke, ja!“ En ze danste voor Wim uit en begon de trap al op te hompelen.

Door de ruit van de winkel deur, onder een plaat door van „Van Nelle's pakjes-koffie“, loerden een paar jongens. Toen ging de deur

een eindje open, en een stem riep: „Wim!.... Kom je? Kom je buiten?“

„Nee!“ snauwde Wim,.... „ik kom niet!“

„Waaróm niet?“

„Dáárom niet!“

„Flauwerd!“.... En de jongen, boos, smet de deur wagenwijd open, dat de bel heftig rinkelde en bijna niet tot bedaren komen kon.... Schreeuwend holden de jongens weg.

Moeder, die binnen, achter de gordijntjes de wasch aan het opmaken was, en die 't maar wát goed vond, dat haar drietal zoo rustigjes in 't Kraaiennest wilde spelen gaan, schròk van 't leven.... En Wim z'n kopje-met-water beefde bedenkelijk.

„Vooruit maar!“ riep moeder, „ik zal de deur wel dichtdoen.... Ga jullie maar!“

Voorzichtig, hoor, niet gaan klimmen hoor!“

„Nee, Moeder.“

Toos was al op het eerste portaal. Wim kwam óók, stapje voor stapje; maar juist toen ze voor de kamer deur van den brommerigen boven-buurman waren, moest 't kindje toch nog even van haar groote blijdschap vertellen: „Ikke verve.... ikke, ja“.... En ze bleef opeens stilstaan, vlak voor Wims voeten.

„Meid!....“

Daar bonsde de verfdoo tegen haar hoofdje, en 't kopje-met-water wankelde.... Och! en daar sloeg het neer, net op 't matje van den buurman. 't Brak niet, maar het water....!

Met een nijdingen ruk werd de deur opengetrokken. „Wat moet dat nou weer hier, — lastpakken, die je bent!“ O, en door de zuigende tocht bonsde opeens de luchtballon aan zijn zwiebelend touwtje den boozen buurman tegen den neus.... Hij schrok er van en trapte met zijn eene sok net in 't nat.

„Als je me nou niet máákt, dat je wèg komt. . . .!“ bulderde hij. Wim raapte haastig het kopje op en stooft weg; maar Toosje keek den brommerigen buurman heel vroolijk aan en vertelde met haar blije stemmetje: „Ikke verve. . . . ja, ikke, en ikke ook luch-blom. . . . van ikke. . . .“ Toen moest de brombeer toch eventjes lachen, maar hij wilde niet lachen; hij keerde zich nijdig om en hinkte op zijn eene; droge sok zijn kamertje weer in.

O ja, 't werd een prettige avond daar boven in 't Kraaiennest, — alles was prettig; en ze konden nog wel een uur spelen voor 't donker werd. En ze hadden het zoo druk, zoo druk. . . .

Vader had hen een lange, stevige lat gegeven met kleine dwarshoutjes er aan getimmerd, dicht bij elkaar. Die lat mocht, dwars over de goot, tusschen de twee daken inliggen. En áán die houtjes moesten ze de reepjes glas hangen, lange en korte; — en als dan de wind kwam. . . .! Ze hadden verteld van al de wonderlijke bedenksels van den kleinen Jasper, en vader had 't prachtig gevonden; en gisteravond had hij hen dadelijk geholpen om met papiertjes, eindjes touw aan de glasreepen te plakken. Hij had Wim en Dik zelf naar bed gebracht, om de lat tusschen de twee schuine daken te passen. Hij had het goedgevonden, dat ze in de dakgoot zouden gaan staan, om de lat met de glasreepen neer te hangen. Hij had hen geraden, de glaasjes eerst met figuren te beschilderen, — dat stond zoo mooi.

O ja, en dat moest nu gauw gebeuren; en Wim had nog meer mooie plannen, nog veel meer. En als vader straks dan eens kijken kwam. . . .! Vader was nog niet thuis. Ze hadden met moeder alleen gegeten: vader moest zeker óverwerken; dat gebeurde wel eens meer. Maar hij zou wel gauw komen. . . .

Dik? . . . die lag in een hoekje bij het raam op zijn buik; — arme Dik: hij moest strafregels maken voor zijn meester, vijf t i g strafregels: „Ik moet leeren en niet spelen“ . . . Hij had vanmiddag zijn inktpot even naast zich op 't tafelblad gezet, en toen het aapje-op-een-stokje door het gaatje van de bank laten piepen; de jongens hadden gelachen, en toen. . . . Die meester was ook nèt zoo streng!

160

Dik durfde niets tegen moeder zeggen, en tegen vader nog minder. Hij werkte, hij wèrkte, zoo snel hij maar kon. En toen Toos met den mooien luchtballon boven kwam, o, toen had hij die nare regels zóó maar, met één groote kras, wel willen áfmaken; maar — hij moest er nog drie en dertig. En die meester. . . . die meester was zoo strèng! . . . Dik krabbelde maar weer verder. Zijn wangen gloeiden, zijn beenen prikten, zijn handen beefden van verlangen naar het spel, het héérlijke spel. . . ., en toen Wim, — die op zijn kousen weer naar beneden was geweest, om een nieuw kopje-met-water te halen, — nu vlak bij hem, óók onder 't raam, aan het schilderen begon, en zei: „Toos, ik zal drie glaasjes verven, en dan mag jij, hoor. . . . en dan zal ik de luchtballon heelemaal omhoog laten gaan, hè? . . .“ o, toen kòn Dik het bijna niet meer uithouden, dat nare regelsschrijven. . . .! Maar hij werkte tòch door. Hij telde: nog maar zes-en-twintig. . . .

O ja, 't werd een heerlijke speel-avond daar in 't Kraaiennest. . . . Het blaadje met het half-voltooide strafwerk lag verdwaald onder 't bed.

De glasreepjes waren al beschilderd, — Toos had er beren en tijgers, en huizen en kerken, en vaders en moeders op geverfd; en ze leken allemaal op elkaar; — de lat met de dwarshoutjes lag al tusschen de daken; het glas hing er al aan; maar — wind was er niet. . . . Nou, dan moest je maar wind maken. Ze bliezen, ze bliezen, hun wangen bol; en 't rinkelde al een beetje, net héél fijne muziek; maar als je er met je vuist tegen sloeg, o dan ging 't veel beter. . . . En dan klingelde het zoo mooi uit. En Toos, die kraaide van de pret, sloeg met bêi haar vuistjes zóó wild, dat de beren en de tijgers, de vaders en de moeders tegen elkaar op-kletterden, en de stukken er afvlogen.

„Meid! . . . Pas op!“ . . . Wim trok Toos aan haar rokje, dat ze omwankelde en zoo lang als ze was in de goot rolde. . . .

O, 't was daar zoo leuk in die droge, breede, knoerpende zinken goot. Ze kropen met z'n drieën op hun hurken bij elkaar, vlak onder de mooie glazen rinkelbel. Ze zaten

3 Kraaiennest.

Daar als drie vogeltjes in een nest.... drie kraaien.

„O, zeg!”.... Wim sprong op; hij had een plan, een prachtig plan. „Kom, Dik, dan moet jij zakken zoeken.”

't Duurde niet lang, of 't prachtige plan was al uitgevoerd ook. Ze hadden een paar oude planken dwars over de goot tusschen de schuine daken in gelegd en daar overheen een oud stuk kleed en drie meelzakken gespreid. Toen waren ze daar onder gekropen. Toen hadden ze een nest met een dak er op; 't was er zoo leuk donker.... En Toos zei, dat 't een huisje was. En Dik zei, dat 't een roovershol was; maar Wim zei: „Nee, een duikboot, zeg;.... en dan zitten we heel diep onder in de zee, en dan.... o ja, dan wéét ik wat....” Hij klauterde vlug weer het zolder-raam in, en kwam terug met den luchtballon.

„Zeg, en dan is die luchtballon dat ding, waarmee je over de zee kunt kijken.... kijk maar, zóó!....” en hij liet den mooien glanzenden bal langzaam omhoog stijgen, boven de daken uit.

Onderaan den langen draad, dien ze er al hadden aangebonden, toen ze met den ballon op den zolder speelden, hing een dwarshoutje. Wim dook terug in de donkere hut, hield dat stokje voor zijn eene oog, zette een gezicht, alsof hij wonderlijk veel zag, en zei: „Zeg, d'r komt een oorlogsschip aan, ik zie het....”

Dik, die 't eigenlijk een flauw spelletje vond, spotte: „Och jò,.... 't is een walvisch!”

Maar Toos, die er niet veel van begreep, die languit op haar buik in de goot lag, en toch naar haar mooien ballon probeerde te loeren, Toos vleide: „Ikke ook, ikke ook kijke.... walvisch!”.... Ze probeerde het stokje al te pakken.

„Nee,.... pas op.... inhalen!” riep Wim.... „Inhalen, want als de vijanden ons zien....” Hij rukte den ballon een eindje omlaag.

„Ikke ook kijke,.... ja?....”

„Nou, hier dan, eventjes, hoor!”

Toos' gezichtje glansde van plezier. Ze pakte het stokje, ze loerde er in, ze zag niets.... En toen kwam er net een mug op haar kleine neusje zitten.... Boeh! dat krie-

belde.... Ze liet het houtje los en greep even naar haar neusje. Ja, máár....

„Pas op!.... pak 'em!.... houd 'em!.... Nare meid!”

Het houtje zwiebelde aan den draad, maar — 't zwiebelde hooger, hóóger.... Dik greep; Wim greep; Dik sprong omhoog; Wim sprong omhoog, en 't heele mooie hutje van planken en zakken rolde ineem boven op Toosje, die schreide van den schrik, die van dat alles niets begreep, die 't heelemaal geen leuk spelletje vond.

En 't houtje zwiebelde langzaam hooger, het tikkerde tegen de pannen van het andere dak, telken een pan hooger....

„O, o,.... hóud 'em dan!.... pak 'em!”

Wim lag met z'n eene been onder een zak en een plank vastgewoeld, Dik probeerde op z'n knieën tegen het schuine dak op te kruipen, om het houtje te pakken, maar telkens gleed hij terug, en dat nare tikkende ding zwiebelde al hooger.... En ze keken, keken naar den ballon, die zoo mooi rood glansde daar boven in de gouden zon van den avond,...., maar die al hooger steeg, heel langzaam.

„Opduwen!”.... kommandeerde Wim, die zich losgeworsteld had, en nu óók wild tegen 't dak opvloog. „Opduwen!”.... Ja, Dik duwde wel, dúwde wel, maar 't baatte niet. Hóóger tikkerde het stokje. O, bijna bij den nok was 't al. Even haakte het vast bij een pan.... Nee, o nee: 't schoot weer lós....

Met hun buik tegen 't schuine dak aan, naast elkaar, lagen daar de twee arme jongens, bangheid en spijt in hun oogen.

„'t Is jouw schuld, jij met je gekke duikboot,” griende Dik....

„Zeg, zeg.... hij zit.... hij zit vast!” schreeuwde Wim.

Daar boven, bijna bij den nok, schoof de draad langs een ruw stuk kalk, dat tusschen de oude, verkleurde pannen uitstak, en — bleef haken. 't Stokje wipte door 't zachte getrek van den ballon op en neer, op en néér; maar — de draad zat vast....

Vást!.... O, heerlijk! heerlijk!

Vooruit, vooruit!.... Gauw er naar toe, gauw dan, vóór hij weer losschiet.... Maar hóe, hóe dan?

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (XV.)

„Duwen!“

Wim kroop al weer tegen de pannen op. Dik duwde . . . 't Ging een béétje.

„Vooruit, duw dan!“ hijgde Wim.

Een beetje hooger al kwam hij, klemde zich met alle kracht tegen het dak. Toen, éven, liet Dik hem los; tòch bleef de klauteraar hangen Dik trok een plank onder de zakken weg, en duwde die met het eene eind onder Wims voeten. Dàt hielp Hóóger kwam hij al, halverwege den nok al ; maar toen werd de plank te kort, hóe Dik zich ook uit-rekte

En daarboven zwiebelde de ballon, en wip-te het houtje Als de draad losschoot, als de draad bràk !

Wims knieën waren al bloedig geschaafd; zijn vingers tintelden van het klemmen om de ronde pan-randen heen; in zijn armen en beenen krampte de pijn; tòch hield hij vol, tòch schoof hij verder, stukje voor stukje Zijn oogen, bang, àngstig naar 't zacht-wippen-de stokje, zijn wangen gloeiend van inspanning, zijn tanden op elkaar geklemd, kwam hij àl hooger, tòch hooger.

„Hòu vast! Hòu hou je vast!“ hakkelde Dik verschrikt, toen hij Wim weer een eindje zag afglijden. En Toosje, die schrei-

end, — haar ha-ren vol meel-stof, — van onder de zakken kwam gedoken, riep met huilend stemme-tje: „Moesje! ikke Moesje“ Maar Wim klau-terde weer ver-der, tòch verder.

O, in zijn oogen straalde de blijd-schap: nog drie, nog twee ruk-ken En de draad ha a k t e nog, het stokje

wip te nog Nog één ruk !

Hij wàs er!

Zijn bloedige knie zwaaide over den nok;

zijn half-verdoofde hand greep naar den draad: hij hàd 'em!

En daar zat hij, schrijlings op 't dak. Hij hijgde van inspanning; maar in zijn oogen schitterde de blijheid en de trots Daar zat hij, als een ridder op zijn ros, en hóóg boven hem zwiebelde de ballon, zoo mooi, zoo rood zoo glanzend-goud in de zon En hij hàd 'em, hij hàd 'em! Zijn hand klemde zich krampachtig om den draad en liet den ballon dansen in de lucht, rood en goud

O, en hij zat daar zoo mooi op het dak, zoo hoog in de lucht, en hij keek hàast over de heele wereld heen Brrr! maar dàár, aan de andere zijde van het dak was niet zoo'n heerlijke goot als bij 't Kraaiennest: daar was een diepte Als hij viel ! Hij liet zijn lijf al een beetje overhellen naar de goede, veilige goot, waar Dik was en Toosje; maar — hij moest tòch nog éven blijven zitten, éven blijven kijken; hij was hier nog nooit ge-weest; want dat mòcht niet als vader hem hier eens zag

Voorzichtig begon hij den langen draad van den luchtballon in te winden om het stokje heen Kijk, daar beneden, heel diep be-neden, schuin omlaag, daar is een tuin, en daar gaat een deur open, en daar komt iemand naar buiten; — iemand met een witte schort voor, en een wit mutsje op O, dat is die meid!

Wim schrikt een beetje. Dat is zeker nog de schrik van vroeger, want hij behoeft nu héélemaal niet meer te schrikken. Die goede, vriendelijke mevrouw is immers héélemaal niet kwaad meer op hen

Dàn dan komt er gùitigheid in zijn oolijke oogen. Hij fluit; hij roept en duikt snel voorover, zijn neus op den nok van het dak. „Dan kan ze me niet zien,“ denkt hij.

„Wim, wat doe je? Kom nou, jò!“ roept Dik.

Wim geeft geen antwoord. 't Is een veel te leuk spel met die meid.

Hij richt zich weer op; hij loert Ze heeft wat gehoord; ze staat rond te kijken; zie maar O, maar ze weet vast niet, waar dat roepen en fluiten vandaan komt.

„Hallo! hallo!“

Hij roept weer, zoo hard hij kan. Hij fluit

En duikt snel weer weg. . . . En wéér kijkt hij. Maar dàn. . . . dan ziet ze hem opeens. En ze balt haar vuist, en ze roept wat; maar hij kan 't niet goed verstaan: het komt van zoo vèr, van zoo diép. . . . En ze tikt tegen de ruiten van de kamer, en ze wijst naar boven, naar hèm. . . . En dan komt er binnen een gezicht voor die ruiten. . . .

Hij duikt weg. Hij durft toch niet goed meer kijken. Voor die goede, vriendelijke mevrouw is hij toch een beetje verlegen.

Nu snel naar omlaag, naar Dik en Toos. Maar hoe? Slimme jongen, die hij is, — hij weet dadelijk raad. Hij heeft den draad heelemaal om 't stokje gewonden en houdt den ballon nu vast aan dat kleine elastieke pijpje onderaan.

„Dik, pak het stokje, Hôu vast!”

Dan laat hij het stokje los. Het rolt langs de pannen naar Dik, en de draad windt af; maar Wim houdt den ballon-zèlf stevig beet.

„Ik hêb het!” roept Dik.

Zie zoo, nu is het stokje weer veilig beneden in de goot, nu kan Wim den ballon loslaten, — en nu heeft hij bei zijn handen vrij, om weer voorzichtig naar beneden te komen. . . .

Hij zit al tegen de schuïnte aan; hij steunt zich met zijn handen en zijn hakken; en telkens, heel behoedzaam, schuift hij een eindje lager. . . . Het oude dak kraakt, de pannen knerpen. . . .

„Stil 'es! stil 'es!” roept Dik opeens. . . .

„Hóór 'es, wat is dat? Beneden! Hoor dan!”

Wim hoorde niet veel. Dik, die vlak bij het open raam stond, kon de geluiden van beneden veel beter verstaan. Tòch bleef Wim zitten, om te luisteren, — halverwege het schuïne dak. En Toosje begon weer te schreien: „Moesje toe, ja, hoor. . . . ikke moesje toe!”

Dik klauterde met een hoogroode kleur van schrik naar binnen, vergat Toosje, vergat Wim. . . .

O, daar beneden, heel in de diepte, hoorde hij moeder roepen, gillen: „Wim, Dik!” — hoorde hij gestommel en verward gedruisch van vreemde stemmen, en toen hij angstig naar de trapopening vloog, om te zien, — toen bonsde hij bijna tegen den brommerigen

buurman op, die op zijn kousen de trap kwam ophijgen. . . .

„Ben je daar?” bromde de oude man, maar met een vreemde, bevende stem. „Ben je daar? O jongens, je vader, je arme vader. . . . ! Ga toch gauw naar beneden. Hoe kùn je hier nou spelen en gekheid maken, als je arme vader zoo. . . .”

„Toosje stond nog altijd in de goot, en probeerde tevergeefs over de hooge vensterbank heen naar binnen te klauteren, en diep verdrietig, omdat Dik nu ineens wegliep, snikte ze 't uit: „Nee, nee, niet weggaan. . . . ikke óók mee! Dik, ikke óók mee!”

Wim verschrikt door dat vreemde, waarvan hij niets begreep, liet zich in één ruk naar beneden glijden, bonsde neer op zijn knieën in de goot, schaaafde zijn handen langs de pannen, maar merkte 't niet. Hij tilde Toosje naar binnen, sprong zelf ook weer den zolder op. . . . zag den buurman in de trapopening, hoorde vreemde geluiden. . . .

„Gaat toch naar beneden, bengels, die je bent; hoe kùn je nou hier pret maken? Je vader. . . .”

„Wat? Wat dan?”

„Je vader heeft een ongeluk gekregen!”

O, die fel-groote oogen van de jongens, die angstigbleeke gezichten. . . . Heftig medelijden vervulde zijn hart. Hij vergat al zijn brommerigheid; hij pakte Toosje op, droeg haar haastig naar beneden en probeerde, op zijn manier, de jongens, die bevende achter hem aankwamen, te troosten. . . . „Kalm nou maar, kwâjongens, kalm nou maar, de dokter is er ook bij. . . .”

Een ongeluk!

Zooals een steen vliegt in een prachtige ruit en de scherven doet neerrinkelen, — zóó sloeg dat ééne woord plotseling àl hun vroolijkheid stuk met één heftigen slag.

Op het portaal schoten de jongens den buurman voorbij, hòlden naar beneden, waar 't nu, éven, vreemd-stil geworden was. . . . Alleen wat geschuïfel klonk

En in die stilte was een zacht gesteun.

De buurman? Toen hij die jongens zoo wild omlaag-hollen zag, begreep hij eerst zijn eigen domheid. . . . Wat moesten nu die jon-

In 't kraaiennest.

gens daar beneden doen? Waarom had hij hen niet even bij zich gehouden op zijn kamertje? Waarom had hij hen zoo hevig doen schrikken? Waarom had hij hen niet voorzichtig verteld van dat erge....?

O, maar hij was zèlf zoo geschrokken. Toen hij zoeeven, voor zijn raam, stilletjes naar buiten zat te kijken, was er haastig een politie-agent komen aanstappen en beneden het winkeltje binnen gegaan.... Plotseling had een gil geklonken, geschrei en gejammer. En, een oogenblik later al, schoof een groote, witte ziekenauto met een rood kruis er op, het straatje in, en stond stil voor de deur.... Een heer, een dokter zeker, stapte dadelijk uit, en een verpleegster ook. De dokter ging naar binnen.... Van allen kant kwamen menschen aanloopen, om te zien, wat er te doen was: mannen, vrouwen; kinderen vooral.

Die arme vrouw daar beneden!.... Hij had gehoord, hoe zij gilte, hoe ze nog even om haar jongens riep, die boven speelden. Hij had haar hooren snikken.... En daardoorheen klonk een donkere stem. Wat die zeide, verstond hij niet.

Och, hij had zoo'n medelijden met de stakker, maar in zijn schrik, wist hij zèlf niet, wat hij doen moest, om te helpen. En toen de auto opening en de chauffeur met de zuster samen heel voorzichtig, een lange draagbaar uit den wagen schoven, vol met dekens, waaruit een doodsbleek gezicht met gesloten oogtevoorschijn kwam, was het hem te benauwd geworden; toen was hij naar bovengeklommen, naar die jongens, die apen van jongens, die altijd maar aan spel en gekheid, en aan ondeugd dachten.... Och, 't was tòch het medelijden van zijn hart geweest, dat hem juist naar boven dreef.... Maar hij had zoo dom gedaan, zoo dom! Was dat nou helpen?

Dat kleine ding zou hij nu toch maar even bij zich houden. Hij suste haar stil, hij beloofde haar lekkers, hij droeg haar op zijn arm naar de kast, en daar mocht ze uitzoeken, wat ze hebben wilde.... Ja, 't was toch wel een aardig deerntje. Die jongens, die wilde, rumoerige, baldadige jongens, dat waren rakkers; maar van dit kleine, aardige kindje hield hij toch wel een beetje.

Hij popelde om naar beneden te gaan, en

te vragen, wát er eigenlijk gebeurd was, en of het èrg was, maar hij bleef in zijn kamertje — om Toos! Hij ging weer op zijn stoel zitten

voor het raam, zette het kindje op zijn knie.... Zijn oude beenen beefden van moeheid en schrik.

Toosje, die van dat héél erge niets had begrepen, en die 't wel áárdig vond, dat ze van den buurman zoo'n dikke schijf koek kreeg, zat te smullen.... Toen keek ze naar buiten. Haar vroolijke kijkers lachten en haar stemmetje juichte van pret. Ze drukte haar neusje tegen de ruit en vleide: „Auto!.... ikke óók in die auto zitten, ja?.... ikke ook mooie auto zitten? Mag bèst!.... Eventjes? Ja?.... Ikke zal heel zoet zijn! Ja?.... Héél eventjes?\"....

Toen kwamen den ouden man de tranen in de oogen.

„Stakkerdje!\".... mompelde hij.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (XVI)

IX. In de stilte.

Nu gaat de nacht komen; de donkere, de stille nacht. . . .

Die nacht maakt het kamertje achter den winkel nu zoo bang-stil, zoo geheimzinnig en zoo somber. Dat aardige kamertje kàn zoo vroolijk en zoo gezellig zijn, als 's avonds de groote lamp brandt, en vader de krant zit te lezen: op zijn knie de poes, die het fijne liedje spint van stil genoeg, of met den kop de krant wegstoot. . . .

Dat aardige, vroolijke kamertje kàn zoo vriendelijk en zoo vredig zijn, ook in den stillen nacht, als 't oliepitje pinkelt in het glas, en vreemde schaduwen wiegelen tegen de witte, halfdicht geschoven bedsteëgordijnen; als kleine Toos door haar bedje woelt en leuke slaapgeluidjes maakt; als Beppie, de kat, in-eengerold ligt op het kussen van vaders leuningstoel, en éven op staat en zich weer neerdraait, om nòg lekkerder te gaan liggen. . . .

Dat kamertje van dien vader en die moeder en die kinders en die kat is zoo'n mooi plekje voor hen; 't is het mooiste plekje van de wereld. 't Is er zoo veilig, zoo vroolijk, zoo rijk. . . .

Maar nu?

Nu, in dien stillen, dien sòmber, dien angstigen nacht? . . . Nu is de vroolijkheid wèg, inééns. Nu zijn het verdriet en de angst gekomen. . . .

Dat goede, vriendelijke kamertje, . . . 't is nu zoo anders, zoo somber, zoo bang.

De lamp was heel laag gedraaid en aan de kap was een dik papier gespeld. En achter dat papier, in 't somber donker, was de bedsteë.

Daar lag vader, roerloos stil; . . . soms hijgde een zwak gesteun op uit zijn borst.

En moeder zat bij hem, úren en úren lang, zonder dat de slaap haar oogen zwaar maakte. Ze luisterde maar; en het zachte steunen, het snééd haar door 't hart. Ze legde koele, natte doeken op zijn brandend hoofd; ze fluisterde stille, troostende woorden, die hij tòch niet verstond; en haar tranen vielen op zijn roer-

looze handen, die saamgevouwen lagen op 't dek, en hij merkte 't niet.

Soms, als het heel stil werd in het kamertje, als het pijnlijk steunen even ophield, — o, dan boog ze in angst haar hoofd diep naar vaders mond, om te luisteren; . . . te luisteren, of hij nog leefde. O, de vrees, dat vader sterven zou, martelde haar hart.

Arme man, hij was zoo vroolijk naar zijn werk gegaan vanmorgen; hij had nog gezegd, dat hij de jongens vanavond helpen zou bij het maken van den glazen windbel in de goot. . . . En nu? . . . Inééns! . . . O, als zij weer terugdacht aan dat vreeselijke oogenblik, toen de politieagent het winkeltje binnengekomen was en gezegd had: „Juffrouw, je moet niet schrikken, maar er is een ongeluk gebeurd met je man. . . .”, als zij dáaraan weer dacht, dan hui verde ze ineen, dan kromp ze het hoofd in de schouders, alsof er iets vreeselijks, iets geweldigs op haar viel. . . .

„Nee, nee!” snikte ze zacht. . . . „Vader in den hemel, nee, nee, ik k à n mijn armen man niet missen. Het is zoo vreeselijk, zoo vreeselijk ineens. . . .”

En telkens wéér moest zij denken aan wat dien avond gebeurd was. En dan zag zij weer in haar bange gedachten, hoe haar man binnengedragen werd, doodsbleek, de oogen gesloten; en dan hoorde ze weer de fluisterende stem van den vreemden dokter; en dan zag ze, hoe die dokter zelf de gordijnen van het winkelraam en van de deur zakken liet, om het rumoerig gedring en gebabbel van nieuwsgierige menschen en kinderen daar buiten te doen ophouden; — och, en dan hoorde ze óók weer, hoe haar beide jongens van de trap kwamen stuiven. . . . haar arme jongens!

„Nee, nee”, snikte ze, „o, Heere nòg niet; ze k u n n e n hun vader nog niet missen; 't zou zoo vreeselijk zijn. . . .!”

Die arme jongens! . . . Toen vader in de bedsteë was gelegd, en de dokter er voor stond en vaders pols in zijn hand hield, alsof hij voelen wilde, of er nog leven klopte in dat zwaargewonde lichaam, toen was Wim het kamertje komen binnenvliegen, rechtuit naar het bed. . . . O, en toen hij zijn vader z à g. . . .!

„Vader! vader!” had hij gegild, en zich wild

tusschen den dokter en de bedstee ingewrongen. . . . Hij had, huilend van angst en schrik vaders arm gegrepen, vaders wang gevoeld. . . . „O, vader, vadertje, kijk dan 'es, kijk dan 'es. . . . Zeg 'es wat, vader, . . . ben je dood? . . . o, vadertje!”

„Stil toch, jongen!” had de dokter hem toegebeten, en hem, ineens maar, vierkant de kamer uitgezet; daar had de verpleegster hem gegrepen en met hem gepraat. . . .

Dik had zich vastgeklemd aan moeders rokken, hij had zijn hoofd diep gewrongen in haar schoot, alsof hij zich wilde verbergen voor dat vreeselijke. . . . Even had hij naar vader gekken, o, maar toen durfde hij niet meer. Zijn lijf schokte van het ingehouden snikken.

Arme jongens! . . . Ze had zoo'n innig medelijden met hen gehad; en tòch was er even een vreemde blijdschap door haar hart gevaren: die jongens, ze hadden hun vader zoo lief!

Nu was dat alles alweer voorbij. Nu lagen ze boven; nu sliepen ze wel.

Moeder schreide zacht. . . . Die vader en die jongens hoorden bij elkaar; maar als nu de dood kwam en hen scheidde? . . . Nee, ze durfde daar niet aan denken. Ze breidde haar armen uit, alsof zij ze allen, den vader en de kinders, òmarmen, en bewaren, en beveili-

gen wilde. . . . Och, maar die armen knakten weer neer in haar schoot.

O neen, dat mòcht ze niet denken. Zij kòn ze niet bewaren; zij kòn ze niet beveiligen. . . . Dat kon God alléén.

En wéér vouwde ze haar handen; en wéér bad ze; en wéér vertelde ze, zònder woorden, al den angst en al het lijden van haar hart aan Hem, die alles weet, en alles ziet; die alles hoort, . . . óók het bange kloppen van een menschenhart.

Ze zakte neer op haar knieën; ze leunde het hoofd op den bedsteè-rand, dicht bij de stille handen van den gewonde, en diep in haar hart fluisterde het: „Uw wil geschiede!”

Toen was 't, of de hemelsche Vader in dat oogenblik Zijn armen uitbreidde om hen heen, om hen allen, ook om háár. . . . Zijn liefderijke Vaderarmen, die konden helpen en beveiligen en bewaren, — in eeuwigheid.

In dat oogenblik gaf zij alles over aan God.

Boven, in 't kamertje van den brommerigen buurman brandde dien nacht een lampje. Dat brandde er anders nooit. Maar nu. . . ? Ja, nu moest het wel.

Het stille, eenzame leventje van den ouden man was op eens zoo vreemd verstoord.

Hij was jarenlang huisknecht geweest bij een rijke familie, en leefde nu van zijn pensioentje op 't kamertje boven den winkel eenzaam en vergeten verder, met een oude kanarie, die niet eens meer zingen kon.

Hij had nooit kinderen, nooit een vrouw gehad. En nu, opeens, had hij tòch een kindje. Dat was zoo vréemd voor hem. Hij was eigenlijk een beetje in de war. . . . Daar lag Toosje nu naast hem, in bed. De gelige schijn van het lampje viel op haar ééne roode wangetje en op haar warrigen krullebol, die glansde als fijn goud. Ze sliep heerlijk. . . .

Hij, . . . kòn niet slapen.

Dat ongeluk! dat vreeselijk ongeluk! Die arme man daar beneden was in de timmerfabriek onder een omvallenden stapel zware balken geraakt, en deerlijk gewond. In het ziekenhuis was hij verbonden; maar hij had naar huis gewild. . . . „Als ik sterven moet, laat me dan thuis sterven, bij mijn vrouw, en

In 't kraaiennest.

mijn kinders," had hij gefluisterd. Telkens wéér was hij bewusteloos. Hoe zou het afloopen? . . . O ja, elken avond lees je in de krant van ongelukken, maar als het nu iemand treft, dien je zoo goed kent, zie je, dàn. . dan schrik je zoo, en dan wordt het zoo raar van binnen in je. Och, hij bemoeide zich bijna nooit met de menschen beneden, hij leefde maar heel stilletjes, heel eenzaam verder, maar als je dan opeens al dat hevige verdriet ziet en die pijn, zie je, dàn. . . dan hoor je er toch óók bij.

De buurvrouw had hulp genoeg kunnen krijgen. Er waren dadelijk menschen uit de buurt geweest, die wel waken wilden bij den zieke, maar zij had gezegd: „Nee, laat me maar alleen; ik blijf veel liever alléén bij mijn man: dat is veel rustiger voor hem. En de buurman boven is toch ook nog in huis. . . .” Hij had er bij gestaan, toen ze dat zei, en hij had geknikt: „Ja, ja, zeker!” . . . en hij had zich even trotsch gevoeld. Zeker hoor, zeker, ze kon op hem rekenen, ze kon hem roepen, elk oogeblik. . . .

Half gekleed lag hij naast Toosje; heel voorzichtig. Hij durfde zich bijna niet verroeren, bang, dat hij haar wakker maken zou. . . . En de kleine woelde, en ze schopte hem, en ze lei 'n keer haar vuistje boven op zijn neus. Hij vond alles goed. . . .

't Was toch zoo'n kleine lieverd. O, hij had nog nooit in zijn leven geweten, dat je zoo'n kindje zóó lief kon vinden. . . . Vanavond, bij het uitkleeden, toen was het moeilijk geweest. Hij had geen raad geweten met al die bandjes en knoopjes en lintjes; en 't kleintje had naar moeder gewild, naar haar eigen bedje. . . . Maar hij had allemaal mooie verhaaltjes bedacht van koninginnen en van olifanten, en hij had de oude kanarie uit zijn kooi gehaald, en zóó maar op tafel gezet: 't beestje vloog tòch niet weg; toen was 't kindje haar eigen moeder en haar eigen bedje wel vergeten.

Hij had geen nachtponnetje voor haar. Hij was vergeten het te vragen, en hij durfde niet naar beneden gaan en het halen: de dokter was er weer. Toen? . . . ja, toen had hij maar geprobeerd het meisje een schoon boezeroen van hem zelf aan te trekken, maar dat stond

zoo gek; en toen Toos een huillipje zette, omdat haar handjes heelemaal weg waren, had hij haar 't rare ding maar gauw weer uitgetrokken.

Nu lag ze zóó-maar, in haar hemdje, naast hem: net een engeltje van een mooie plaat.

„Arm kindje, je weet niets van verdriet en van zorgen, en van pijn. Arm kindje, je weet niet eens, dat je morgen misschien wel een weesje bent. Jij denkt maar, dat het leven één mooi, lang spel, en dat de aarde een paradijs is. . . . „Stakkerdje, slaap maar lekker, hoor. De oude man zal wel goed op je passen, hoor!”

Hij streelde heel voorzichtig Toosje's krullen van haar voorhoofdje weg, en hij fluisterde nòg eens: „Ik zal wel goed voor je zorgen, hoor! Je bent nou ook een beetje mijn kindje.”

En de oude, eenzame man was héél rijk in dien nacht. . . .

Bóven hem, in 't Kraaiennest, was ook al lang de stilte van den nacht gekomen.

In 't bed van Dik was 't heel rustig. Hij lag heel stil, diep weggedoken onder zijn dekens. . . . De arme jongen had zich stilletjes in slaap geschreid.

Alles was zoo vreemd, zoo bang, alles was ineens zoo anders geworden dien avond. Allemaal vreemde menschen in huis, die op hun teenen liepen en fluisterden, dat je er angstig van werd. . . . Een vreemde zuster ¹⁾ had hem zacht het kamertje uitgeduwd, den winkel in. Daar zat Wim al te huilen op de trap. Hij was maar naast hem gaan zitten huilen. . . .

¹⁾ De verpleegster.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (XVII.)

Juffrouw Poldermans had hen naar bed gebracht. Zoo raar leek dat, ja, maar 't was toch eigenlijk heelemáál niet raar geweest. . . . Ze had óók geschreid, en alleen maar: „Och, och, die brave man, die stakker!” gezegd. . . . Ze had hen heel diep onder de dekens gestopt, en gefluisterd: „Zul je nou voor je arme vadertje bidden? Ik zal het ook doen, hoor!”

Och, toen hadden ze nog veel erger moeten huilen.

Bidden! . . . Dik had 't geprobeerd. Hij was biddende in slaap gevallen.

In 't bed van Wim was 't heel òn-rustig. Telkens woelde hij heen en weer; trapte met zijn beenen tegen het houten voeteneind; bonkte zijn vuist tegen de schuine zoldering boven 't ledikant; duwde zijn hoofd diep in 't kussen; maakte bange huilgeluiden, — en tòch sliep hij.

Maar hij moest tegen een heel steil dak opklimmen, om een luchtballon te pakken, en dat ging lang niet gemakkelijk. En 't was zoo'n gekke luchtballon, 't ding lachte maar en had een wit mutsje op, net een mutsje van een zuster. Maar Wim kreeg hem tòch te pakken, aan het touwtje. . . . O, toen ging dat nare ding opeens de hoogte in en trok Wim mee! Hij gilte van bangheid. . . . Maar toen kwam vader eraan, ook tegen het steile dak op; hij balde zijn vuist en keek vreeselijk boos, en hij had een doek om zijn hoofd. . . . „O vadertje, vadertje, hèlp me toch, hèlp me dan!” . . . Vader kwam en trok Wim aan zijn beenen omlaag, maar — o vreeselijk, toen viel vader zèlf van het dak af in de diepte, hoe langer hoe dieper, en daar lagen allemaal scherpe stukken glas, en vader viel er midden in, en hij begon vreeselijk te bloeden. . . .

Met een angstigen schreeuw schrok Wim wakker.

Heerlijk, 't was maar een droom; 't was niet ècht; vader wàs. . . . O, en toen ineens wist Wim het weer zoo duidelijk en zoo bang, dat het tòch echt was; dat vader beneden lag in de bedstee en dat er zoo'n vreeselijk ongeluk was gebeurd.

Hij ging rechtop zitten; luisterde angstig.

't Was doodstil in huis.

Die stilte maakte Wim zoo bang.

Toen — o, hij wist niet eens, waaròm hij het

deed — toen liet hij zich uit bed glijden, en sloop heel voorzichtig op zijn teenen naar de trap. Even weifelde hij, maar toch ging hij verder, trêe voor trêe, bang luisterend, of de trap ook kraken zou. . . . Voorbij buurmans deur sloop hij, huiverig-bang, dat de deur opeens open zou gaan; de trap af naar den winkel. Hij rilde. . . .

O, even, éven maar bij moeder zijn!

De deurknop krikte. Hij schrok. . . . Toch duwde hij de deur open, zag ineens moeders gezicht komen uit de donkere schaduw van achter het papier, dat voor de lamp hing. . . .

„Wim? . . . wàt? . . .” hoorde hij haar verschrikt fluisteren. Toen schoot hij op haar toe, duwde zijn hoofd snikkend tegen haar schouder, kòn niets zeggen.

Maar moeder begreep hem wel, ook zònder woorden.

Ze trok hem op haar schoot, ze drukte haar grooten, wilden jongen tegen zich aan. Zoo zaten die beiden een poos, troostende de een den ander, en geen van die beiden sprak één woord.

Toen, heel zacht, begon moeder te bidden.

Wim hoorde 't. . . . Hij duwde zich dichtër nog tegen moeder aan, en snikte, snikte. . . . O, 't was zoo vréeselijk verdrietig, en 't was toch óók zoo. . . . zoo. . . . zoo heerlijk! Wàt moeder bad, verstond hij niet goed, hij

kòn 't ook niet verstaan door zijn gesnik; maar 't was tòch goed, 't was tòch goed, 't was tòch heerlijk. . . . O, 't was, of zij beiden nu vader heel dicht bij God brachten.

Hoorde vader iets? . . . Hij bewoog zijn handen. Zijn hoofd schoof wat over het kussen. Moeders gebed brak. . . .

„Nou gauw weer naar bed, Wim!” fluisterde moeder.

Wim ging. . . . Even, heel voorzichtig, raakte hij vaders hand aan. 't Was als een stille groet. Toen schoof hij haastig, op zijn teenen, weg.

Boven, in bed, huiverend onder de dekens gedoken, vouwde hij zijn handen, bad nu zèlf ook. . . . 's Avonds had hij 't niet gekund, toen was hij veel te verdrietig, veel te bang geweest. . . . Nu wèl!

En 't was weer doodstil in huis.

Onder Dik's bed lag het papier met de onvoltooide strafregels, vergeten. Tegen de schuine zoldering hing de mooie ballon langzaam inéén te schrompelen, vergeten. Buiten voor 't raam hing de glazen windbel, vergeten. . . . En als de stille nachtwind voorbij ging, rinkelde ze zacht.

Door de stille nachtstraat, over de ongelijke stoepjes, hipte een kat. 't Was Beppie.

Hij kwam voor zijn huis; hij krabbelde aan de deur: niemand hoorde hem. Hij sprong op de vensterbank, hij miauwde zacht; hij wachtte. . . . niemand kwam.

En hij ging weer terug, een steegje in, tegen een gootpijp op, een muurtje over. Hij ging den langen, geheimzinnigen weg, dien alleen de katten kennen, langs de schoorstenen en over de daken, en door de goten. Hij kwam voor zijn eigen raam; hij keek schuw naar de windbel, maar durfde tòch. . . .

Met zijn beide pooten ging hij tegen de ruit staan, duwde zijn natte neus tegen 't glas. . . . Er was niemand om hem open te doen.

Wie zou ook aan Beppie denken? . . . Zelfs juffrouw Poldermans, zijn peettante, had hem vergeten, toen ze dien avond het venster sloot.

En Beppie trok zijn pooten terug. Hij keek eens, hij gaapte eens, hij draaide eens, en kronkelde zich toen maar warmpjes in elkaar

op de oude meelzakken, die nog in de goot lagen; . . . het droevig overblijfsel van het mooie spel.

En hoog boven de huizen, en hoog boven de groote stad met al haar verborgen lijden en verdriet, stond de stille hemel met zijn flonkerende sterren.

X. *Het flauwe vlammetje flikkert nog. . . .*

't Werden donkere, droeve dagen.

Wim, die de oudste was, moest thuis blijven van school, om op den winkel te passen, en de klanten te helpen, zoo goed en zoo kwaad als 't ging; moeder kon binnen niet gemist worden.

Uit de winkelschel was de klepel weggenomen: haar vroolijke hart was dood. . . . Zoo was alle vroolijkheid in 't vroolijke huisje van vroeger nu óók dood.

Triestigheid was er, en zorg, en verdriet.

Vader leefde nog, maar zijn leven was als een lamp, die heel laag is neergedraaid. Het flauwe vlammetje flikkert nog en danst; maar niemand weet, of het weer op branden zal of dooven. Niemand weet, of vader nog beter worden kan, of sterven moet. Dat weet God alleen.

Kleine Toos was de vriendin van den buurman gebleven: 't drukke kindje kon bij den doodzieken vader niet zijn. Maar dat behoeft de ook niet. Buurman zou wel op haar passen. En toen hij dien eersten morgen even met haar beneden in den winkel was, en juffrouw Poldermans binnenkwam en zei: „Och, dat stakkerdje, ik zal d'er wel meenemen, hoor!” — toen had hij 't meisje opgepakt, en was gauw met haar de trap opgesjokt naar zijn kamertje. . . . Nee, hoor! dat vreemde mensch kréég het kindje niet!

Toos vond 't goed. Toos had een best leventje. Ze mocht zijn heele kamertje onderstboven halen, en dan lachte hij nòg. En ze ging met hem wandelen; en ze kreeg opzettjes¹⁾ om thuis mee te spelen; en ze ging in 't plantsoen witte steentjes zoeken, zakkenvol. En uit een krant knipte hij poppetjes, een

¹⁾ Kleine meelkoekjes die in ringetjes, ook van meel gebakken, opgezet kunnen worden.

In 't kraaiennest.

heele lange slier, hand aan hand. En uit een dikken winterwortel sneed hij met zijn knipmes allerlei wonderlijke beesten, en die kon je opeten ook. En hij kookte appelmoes, en rijst met krenten, en nog veel meer lekkers. . . . De oude baas had het zoo druk, zoo druk: 's avonds laat, als Toos sliep stond hij nog de vaat te wasschen op 't portaaltje. . . . Hij voelde zich zoo rijk als hij nooit nog geweest was. Hij deed boodschappen voor de buurvrouw beneden, ja, hij maakte zelfs de bedden van de jongens op in 't Kraaiennest, bang, dat juffrouw Poldermans weer boven komen zou en hem misschien zijn kindje tòch nog ontfutselen.

Ja, juffrouw Poldermans was wel een beetje jaloersch op den ouden baas; maar ze liet het niet merken. Ze hielp ook, zooveel ze maar kon. Ze stuurde Wim soms een uurtje de straat op: „Ga jij nou maar spelen, hoor! anders wordt je ook nog ziek;” en dan probeerde zij wel zoo lang winkeljuffrouw te zijn.

Spelen! . . . O ja, dat ging wel. Soms, na vieren, dolden en ravotten Wim en Dirk mee met de jongens uit de buurt, alsof er niets gebeurd was, alsof daar achter, in 't somber kamertje, geen lijden en geen angst was. . . . Maar dan sneed soms opeens een vreemde pijn hen door 't hart. Dan liepen ze opeens weg, naar huis, zij samen.

Soms speelden ze in 't Kraaiennest, heel stilletjes.

Dik maakte een heel mooie, heel moeilijke teekening. . . . voor vader, als hij weer beter werd. Hij deed erg goed zijn best: er mocht geen foutje inkomen. En als hij met zijn buik op den vloer te werken lag, dat het zweet hem op den neus stond, was het, alsof hij nu iets heel goeds voor vader deed, alsof het toch wel een klein beetje helpen zou.

Wim kroop op 't dak; maar de oude pret kon dat dak hem toch niet geven. Hij teekende met een spijker figuurtjes in de verweerde, half groene en bruine pannen. Hij trok de

kleine bronzen kussentjes van mos weg, die hier en daar tegen 't dak kleefden. Soms dacht hij: „Hè, nu moest hier eens een vreemd plantje groeien, en als je daar dan een drankje van maakte en 't aan vader gaf, moest hij opeens beter worden!”

Och, dat was dom! Zijn eigen dwaasheid deed hem pijn.

Soms, als de dokter weer bij vader geweest was, soms twee keer per dag, en tegen moeder gefluisterd had: „'t Is hoogst bedenkelijk, maar zoolang er leven is, is er nog hoop,” — o, dan brandde het verdriet weer zoo heftig op in die jongenshart. . . . Hun mooie, blije leventje van spel en vroolijkheid was door dat vreeselijke ongeluk op eens vernield. Zij hadden zoo plotseling den anderen, den donkeren kant van het leven gezien.

En de dagen, de lange, bange dagen gingen, één voor één. . . .

Toen, op een morgen, kwam Dik uit school. Hij duwde de deur open; de doode schel zei niets.

Moeder stond achter de toonbank; moeder zelf. Juffrouw Poldermans was op een stijfselkistje gaan zitten, dat daar tòch stond; en de buurman-boven zat op de onderste trap treden, en merkte niet eens, dat kleine Toosje allemaal koffieboontjes tusschen den rand van zijn ouden pantoffel en zijn kous instopte. . . .

Moeders oogen waren vochtig. . . . Dik zag het dadelijk. Maar — moeders oogen blinken toch, zoo vreemd, zoo blij.

Er was iets!

„. . . . O, juffrouw Poldermans, — nee, ik kan het niet goed zeggen, hoe het eigenlijk was, — maar toen de dokter tegen me zei: „Moeder, nou geloof ik, dat we toch gaan winnen, en dat het grootste gevaar voorbij is,” o, toen was 't, of ik muziek hoorde, of eigenlijk iets nog veel mooier dan muziek. . . . 't Leek wel een boodschap uit den hemel. Och, jullie weet het wel! we dachten allemaal, dat het sterven zou worden, de dokter ook; en ik had mijn man geheel overgegeven aan God. . . . Och, maar heel diep in je hart blijft toch altijd, àltijd nog een klein, klein beetje hoop. . . . En kijk nou; onze Hemelsche Vader heeft een wonder gedaan. . . .”

■ T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (XVIII.)

De tranen parelden moeder weer in de oogen, tranen van blijdschap, tranen van dankbaarheid. En die beide oude menschen knikten maar. Ze konden niets zeggen, er schoot hun een brok in de keel.... Ze behoefden ook niets te zeggen; moeder zag tòch wel, hoe innig ze met haar meeleeften: Eerst in haar droefheid; nu, in haar vreugde, óók.

Dik was een beetje geschrokken, zoo vreemd geschrokken.... Hij zag moeders tranen, hij hoorde moeders blijde woorden, en achter zijn eigen oogen begon het óók te branden. Hij schoof juffrouw Poldermans voorbij, wilde wat vragen aan zijn moeder, kòn het niet goed; kòn haar alleen maar aan haar rok trekken.

Moeder antwoordde ook niet. Moeder trok Dik tegen zich aan, zijn wang tegen haar schort;.... en die beiden begrepen elkan- der wel, ook zonder woorden.

„Ja, maar we moeten nog heel erg voorzich- tig zijn, zei de dokter. Mijn man is nog héél zwak, en hij moet het heel rustig hebben, en zich heelemaal niet druk maken....” Moeder keek even tusschen 't gordijntje door naar binnen. Zàchter nog zei ze: „Hij slaapt!.... O, dat is zoo goed voor hem.”

En de buurman tilde gauw Toosje op, om vooral toch te zorgen, dat het stil bleef bene- den;.... in zijn hart óók zoo blij, dat hij 't leuke kindje nog een poosje houden kon.... „Au!.... wat is dat nou?”.... Allemaal harde dingen in zijn pantoffel....

Hij sjokte tòch maar door, gauw de trap op, alsof iemand hem zijn schat afnemen kon. Juf- frouw Poldermans keek hem na; — jaloersch.

„Wim is weg om bloedworsten te halen bij den slager op den Hoogendijk.... Ga jij hem nou gauw even tegemoet, Dik. Ze zijn erg zwaar misschien.”

Dik vloog de deur uit.

Als je zoo blij ben.... o, dan vlieg je!

Vader lag in de bedsteê, heel stil.

Toch had moeder, door de gordijntjes heen, verkeerd gezien: slapen deed hij niet.

Hij lag maar heel stilletjes, de oogen geslo- ten; de armen lang-uit op 't dek; héél moe, maar — zonder pijn. Dat was zoo wonderlijk

heerlijk.... En om zijn lippen was een flauwe glimlach. Hij had de woorden van den dokter wel verstaan. O, hij zou zoo graag bij zijn vrouw, zijn kinders blijven. Zou het mogen?.... Zou het mogen?

Zijn lippen bewogen soms.

't Was, of ze wat zeiden, wat vroegen....

Wie zou die stille stem, zonder woorden, verstaan?

.....
„Pssst!.... Beppie!.... Zoek'em! zoek- 'em!....”

Wim gooide een groote papier-prop van de zoldertrap af, en Beppie, de vroolijke kat, vloog het ritselende ding na, de steile trap- treden af, en sprong met een bons neer op het portaaltje, boven op de prop.

Dik zat boven op 't hekje bij de trap er naar te kijken.... „Hier, Beppie!.... Hier!” Ze hadden hun hansoppen al aan; speelden nog een poosje vóór ze naar bed gingen.

Beppie kwam al terug, heel rustig, de prop in den bek, den kop statig-stijf in de hoogte, om 't ritselding niet tegen de traptreden te stooten.

Wim pakte hem 't papier af, smet het op- nieuw naar beneden, en wéér vloog Beppie 't na....

Toen rinkelde de deurknop op 't portaaltje. De jongens doken terug. Zou de buurman 't ge- hoord hebben? Zou hij brommen?.... Zij hadden zich vroeger aan zijn gebrom niet veel gestoord. Maar nu, nu was het toch anders geworden. 't Was of ze nu een vreemd ontzag hadden gekregen voor den ouden man.

't Bleef verder stil daar beneden.

Toen, opeens, smet Dik de prop het zol- derraam uit, de goot in. Beppie, die 't zag, sprong haar na....

„Zeg, Dik, ik weet wat....”

Wim klom gauw uit 't raam, pakte Beppie de prop af en smet haar toen tegen 't schuine dak op aan de andere zijde van de goot.... 't Lukte: de domme kat vloog haar na, maar vóór hij haar grijpen kon, rolde 't ding alweer naar beneden. Nòg eens!.... De jongens schaterden om 't verwonderd kijken van de kat.... Nòg eens!.... Ja, maar toen had Beppie 't al begrepen. Hij loerde de prop na,

maar wachtte tot ze weer beneden kwam,
en sprong er toen boven op....
„Geef hier!”

Wim rukte Beppie 't ding af, smeed het wild
weg, wist eigenlijk zelf niet wáar heen....
't Wipte over 't dak heen. Beppie, die 't zag
verdwijnen stooft het na, wipte óók over 't dak
heen....

„Jô!....” schrok Dik.

Ze hoorden in de stilte van den avond, dáar,
aan de andere zijde van het dak, gekras, het
bonken van een losliggende pan, en toen....
nóg iets. 't Was net een doffe smak in de
diepte; net of er iets viel.

„Jô....!” zei Dik nog eens,.... „als Beppie
nou....”

Wim was ook geschrokken. Hij hield zich
groot. „Och, jô, katten vallen niet, en als ze
vallen komen ze toch op hun pooten te-
recht!.... O, hij had wel even tegen de
schuinte willen opklauteren, om te zien. Net
als toen met dien luchtballon.

Net als toen!.... En opeens moest hij
weer denken aan dien vreeselijken avond van
toen!

Nee, het dak op, dat dééd hij, dat dúrftde hij
niet meer....

Beppie kwam niet terug.

„Ga je mee naar bed?” vroeg Wim.

„Ja, maar Beppie....”

„Maar dan laten we het raam een klein
beetje open. Als hij dan weer terugkomt, kan
hij er best in. Maar ik kruip er gauw onder,
hoor!”....

Moeder kwam niet meer. Moeder had het
veel te druk deze dagen. Vaders beterschap
kwam voetje voor voetje nader, maar weife-
lend, alsof ze elk oogenblik weer terug wilde
hollen.

„Voorzichtig, hoor.... geen drukte!” zei de
dokter telkens weer.

En moeder stuurde de jongens, voor wie 't
soms zoo moeilijk was in 't kleine huis bene-
den altijd rustig en stil te zijn, maar vroeg naar
't Kraaiennest. Dáar konden ze dan nog wel
een poosje spelen. Toosje sliep nog altijd bij
buurman.... En dan was zij met vader alleen,
en dan kon ze den winkel nog eens opruimen,
en de kousen stoppen, en.... o, dàt was een
stille, groote vreugde.... dán kon ze ook
met vader praten weer, heel zacht.... O, in
die lange bange dagen had ze 't bijna nooit
gekund, nu wel weer. 't Was, of ze haar man
uit den dood had weergekregen.

En daar boven in 't Kraaiennest stoeiden en
ravotten de jongens als van ouds. Nu vader al
een beetje beter werd, leek het wel, of ze 't
groote gevaar niet meer zagen.... Ze be-
dachten weer hun leuke spelletjes als van
ouds, maar — de rinkelbel van glas lag in een
hoekje van den zolder weggeborgen; een paar
glasjes waren gebroken. Nee, met die rin-
kelbel spelen, deden ze niet meer; die deed
hen altijd weer denken aan dien avond....
dien vreeselijken avond van toen....

„Wim, ik hoor nog niks!” fluisterde Dik van
uit zijn bed.

„Och, jô.... katten loopen altijd zoo
zachtjes. Hij komt bèst.... Zullen we eens
roepen?

Ze doken weer te voorschijn. 't Begon al
donker te worden.... Ze riepen: „Beppie!
Beppie!.... Poes!.... Poe-oe-oes!”

Ze hoorden niets.... Stil? Ja, tòch wat.
Hoor maar! Hij miauwt. Maar 't lijkt zoo ver,
zoo diep!

Ze riepen nog eens.... 't Baatte niet. Dat
verre, diepe ge-miauwt, hè, 't klonk hun ákelig
in de ooren.

■ 't kraaiennest.

Ze kropen maar weer in 't bed, bleven liggen luisteren, of ze 't soms nog hoorden.

Tot ze eindelijk toch in slaap vielen.

.....

O, 't waren heerlijke dagen, die eerste van vaders beterschap.... Ja, ja, ze mochten heelemaal geen drukte maken, dat wisten ze wel; maar 't was voor de jongens zoo heerlijk, weer eens eventjes bij vaders bed te mogen komen.... En dan wilden ze wel alles tegelijk vertellen: van een auto, die de leuning van de brug had stukgereden; — en van den meester, die een horloge had laten zien, dat nog van zijn overgrootvader was; — en van een groote waterrat, die zóó maar over de gracht liep 's avonds; — o, en van nog wel honderd andere dingen meer.... En Dik had zijn teekening al bij vader tegen den muur geprikt.... En Wim had gezegd: „Vader, als u nou weer héélemaal beter bent, gaan we dan weer eens vissen? Ik heb vijf kippeveeren: daar kun je zoo mooi drijvertjes van maken....”

Vader had geglimlacht. Zijn bleeke, vermaerde hand streelde Wim's haar.... Vader dacht aan heel andere dingen dan aan auto's en oude horloges en waterratten en vissen-gaan. Soms, als de jongens zoo fluisterend bij hem babbelden, als alles toch zoo héérlijk, zoo góed was.... dan dwaalden vaders oogen naar boven, naar de duistere zoldering van de bedstee.... Maar hij zag geen duisternis; hij zag heerlijk licht. In zijn hart was de diepe, groote dankbaarheid, en 't was, of zijn oogen die dankbaarheid wilden dragen tot den Hemelschen Vader, die zóó groote blijdschap gaf.

Zou hij bij zijn jongens mogen blijven? Zou hij weer voor hen kunnen gaan werken?....

Toen, op een middag, zei vader opeens tegen Dik, die aan tafel te werken zat aan alwéér een nieuwe teekening: „Waar is Beppie toch?.... Hij is den heelen dag nog niet bij me geweest?”

Dik kreeg een kleur. Hij boog zich heel diep over zijn teekening, alsof hij opeens héél fijne lijntjes moest zetten.... Hij durfde niet antwoorden.

„Je moet toch eens gaan kijken, jongen, waar 't dier zit.... Hij komt me zoo trouw opzoeken, elken dag; maar vandaag....”

„Ja, vader!” haastte Dik. Hij was al wég, de deur uit; duwde haar veel te hard dicht: 't pijnde vaders zwakke hoofd.

Wim was in den winkel. Hij stapelde allemaal pakjes zeepoeder op een plank voor 't raam.... „Wim, jô, hoor'es! Vader vroeg waar Beppie was!”

Wim liet van schrik een pakje zeepoeder in den suikerbak vallen....

„Zeg Wim, zal ik 't maar zeggen van gisteravond?”

„Ja.... nee!.... Nee, hoor, nóg niet. Zullen we nog eens even boven gaan kijken? Misschien is-t-ie er nou wel.... Nog niet zeggen, hoor!”....

Daar ging de winkeldeur open. 't Was de dokter. Moeder, die aan den overkant even bij juffrouw Poldermans was ingewipt, kwam haastig de straat oversteken....

Vader vroeg niet meer naar de poes; dacht niet meer aan 't dier.

Maar de jongens wèl.

„Beppie!.... Poes! poe-se-poes!” riepen ze dien avond, toen ze weer veilig in 't Kraaiennest zaten.... „Beppie!”

Even góed luisteren!

Ja?.... o ja, daar was het weer, dat klage-lijk miauwen. Hè, 't deed hen pijn!.... 's Morgens hadden ze ook geroepen, 's middags ook, maar toen kwam er geen antwoord. Nu, in 't halfduister, — nu, in de stilte van den avond, was 't weer duidelijk te hooren. Akelig toch!.... Hij zat zeker ergens in den tuin bij die mevrouw.

Ze slopen de goot een eindje door. Dan naar den eenen, dan naar den anderen kant... Brrrr! nee, ze durfden niet verder. Ze dachten aan dien banger tocht door 't pakhuis en over dat muurtje bij de meid. Nee, hoor!.... En 't begon zoo te waaien. De wind spookte zoo tusschen de daken. En 't leek, of ze allerlei rare, bange geluiden hoorden.... Brrrr! ze doken gauw naar binnen, deden 't raam dicht.

Maar Beppie dan?

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (XIX).

Ze durfden toch niet meer te gaan roepen, te gaan luisteren. O, 't was zoo'n akelig gehoor, als Beppie antwoordde. O, 't was, of hij om hulp riep, zóó akelig klonk het. Zou hij ergens vast zitten? Hoe kon dat? . . . En als vader nu morgen weer naar Beppie vroeg? . . . Ze wisten geen raad.

Ze kropen in bed, diep weg onder de dekens, om maar niets meer te zien, niets meer te hooren. En 't was heel stil in 't Kraaiennest.

Toen, op eens, bonsde Wim zijn bed weer uit.

„Dik, zeg, hoor'es!" . . .

Dik tilde zijn hoofd op, keek Wim verschrikt aan.

Maar Wim sprong al bij Dik in bed. . . . „Zeg, ik weet wat!"

Hij boog zich tot vlak bij Dik en fluisterde, alsof het een gevaarlijk geheim betrof.

En Dik fluisterde terug: „Durf jij?"

„Jawel, maar. . . . maar jij moet ook mee, hoor!"

„Ja!" . . . zei Dik.

„Niks zeggen, hoor! Tegen niemand!"

„Neel!" . . . zei Dik.

Wim sprong terug naar zijn eigen bed. Even luisterde hij nog aan 't raam. . . . Zou Beppie nu nóg miauwen? Nou, maar 't was heelemaal niet erg meer. . . . Miauw jij maar, Beppie! O, je moest eens weten, wat mooi plan we gemaakt hebben. . . .

't Werd weer heel stil. Buiten, over de slapende huizen, ritselde de wind.

Vader sliep niet.

Vader lag naar 't kleine nachtlichtje te kijken, dat pinkelde in 't duister. Tèlkens was 't, of 't uitflikkeren zou. Tèlkens brandde het toch weer helder op. . . .

Zóó was 't met vader ook gegaan.

O, die lange, bange dagen vol van pijn en lijden! . . . In de oogenblikken, als hij niet bewusteloos was, had hij 't zelf wel gevoeld, hoe flauw het vlammetje van zijn leven nóg flikkerde. Elk oogenblik kon de dood komen.

Maar in die bange uren had vader het toch óók geweten, dat hij veilig was.

Neen, niet omdat hij zoo'n brave man was geweest; niet omdat hij Gods liefde ver-

diend had in zijn leven. . . . Nu de dood dreigde, zag hij al zijn zonden zoo donker, zoo groot.

Maar diep uit zijn hart was de bede tot God gegaan: „Wees mij zondaar genadig!"

En toen was 't geweest, of de Heiland Zijn zegenende hand legde op vaders hoofd, en zeide: „Vrees niet! Ik heb uw zonden gedragen. Ik heb uw zonden weggedaan voor het heilig oog van God. Vrees niet, geloof alleenlijk"

Toen was de heilige stilte gekomen in vaders angstig hart, het heerlijke, vaste vertrouwen in den Heere Jezus, dat niets en niemand hem meer ontnemen kon. . . . O, in die lange, bange dagen, vol van pijn en lijden was vader tóch zoo dicht bij God geweest.

Nu, in dien stillen nacht, nu de koorts weg was, en de pijn ook, nu vader zoo duidelijk voelde, dat hij beter worden ging, nu vouwde hij weer de handen, en zijn lippen bewogen zacht. . . .

„Vader in den hemel, als ik weer beter worden mag, als ik voor mijn vrouw en mijn kinderen weer zorgen mag, — o, laat mij dan toch altijd zoo dicht bij U mogen blijven als nu. . . . O, mijn Heiland, laat mij Uw groote liefde nooit meer vergeten. Laat mij U toebehooren, voor eeuwig. . . . Wij allen!"

XI. Dàt leek wel tooverij!

„Durf jij goed?"

„Jawel, kom nou maar! . . . 't Mag toch bèst!"

„Ja. . . . maar dan moet jij het vragen, hoor Wim."

„Maar dan moet jij aanbellen. . . ."

Dik vond de karwei toch een beetje griezelig. Nu zóó maar aan te bellen aan dat deftige huis, en als die mevrouw dan zèlf kwam. . . ?

Wim stapte stevig aan; . . . den hoek om, de gracht op; daar wàs het huis al.

„Kom nou, Dik. . . . vooruit nou!"

't Was nog vroeg in den morgen: 't moest nog acht uur slaan; maar aan het vreemde van zoo'n vroege visite dacht geen van beiden. . . . Ze speelden wel vaker vóór school-

tijd buiten, en daardoor merkte moeder niets van wat ze nu doen gingen.

Ze stonden al onder de ramen van mevrouw Haverman's huis; Wim had zijn eenen voet al op de eerste treê van de hardstenen stoep.... En 't was heel stil op de gracht. In de verte lag een motor-schuit te tuffen en ginds, bij de brug, stond een politie-agent, zijn handen op zijn rug.

Wim boog zich naar Dik.„Weet je, wat we zullen zeggen?“ fluisterde hij.„We zullen zeggen: „Mevrouw, onze poes is weg, hij miauwt zoo,.. mogen wij hem even p.....?“

„Jô!!....“

Wim kreeg een stoot van Dik's elleboog. Toen zag Wim het ook: daàr, voor 't hooge raam, tusschen de gordijnen door, kwam een hoofd; het had een wit mutsje op.... 't Was mevrouw Haverman; o, maar ze keek zoo vreeselijk boos, ze dreigde met haar vinger, en ze zei wat ook; maar dat konden ze niet verstaan.... En ze wenkte, ze wenkte dat ze wèg moesten gaan, wèg,dádèlijk wèg, van de stoep af.... Dàt konden ze wèl verstaan.

Ze kregen een kleur tot achter hun ooren toe. Ze draalden, wisten niet, wat ze doen moesten. Maar de mevrouw tikte heftig tegen de ruit, en wees nóg eens, héél duidelijk, dat ze weg moesten gaan, dádèlijk!.... En ze keek zoo streng en haar gezicht was rood van boosheid.

Ze dropen af; ze begrepen er niets van, en ze keken tersluiks naar den politie-agent, die daar maar heel stilletjes bij de brug stond, zijn handen op zijn rug.

Ze waren al weer bij den hoek van hun straatje.

Maar Beppie nou?.... En vader?

In Wim's hart werd een vreemde boosheid wakker.... „Ja, maar ze mag onze poes niet houden: 't is onze poes.... En vader is zoo ziek, en vader houdt zooveel van de poes, en we moeten hem tòch terug hebben....“

„Maar jij hebt de prop over 't dak gegooid, en toen....“

Wim voelde even de waarheid van wat Dik zei: 't was zijn schuld. Als vader 't wist.... Zijn boosheid zakte. Maar opeens schoot hem iets blij's in de gedachte: „O, Dik.... nou

22

wéét ik 't al. Die mevrouw heeft gedacht, dat we stilletjes een belletje wilden trekken.... jij zeurde ook zoo, en je keek zoo bang.... Daàrom heeft ze ons weggejaagd, vást! Kom maar, hoor. Die mevrouw is een heel vriendelijke mevrouw.“

Wim wilde al terugkeeren.

Maar Dik geloofde niet veel van de vriendelijkheid van die vriendelijke mevrouw.

„Jô,.... nee hoor! Ik ga niet mee!“

„En Beppie dan, flauwerd!“

Beppie?.... Ja, dat hielp. 't Was, of Dik opeens weer het klagelijk miauwen van het dier hoorde, en zijn medelijden werd zoo groot.

„Ja, kom maar, hoor!“ zei hij flink. „Ik durf ook wel.“

En ze gingen terug, wipten vlug de stoep op, trokken ferm aan de schel.... Maar hun harten bonsden. Hè, de klank van die schel klonk zoo hel op in de gang....

Opeens werd de deur opengerukt en 't nijdige gezicht van Neeltje schoot naar voren. En ze beet hen toe: „Ga je weg, leelijke rakers,.... leelijke bedriegers, of ik zal de politie halen.“

En achter Neeltje kwam ook mevrouw zèlf.

Ze duwde Neeltje wat terzij en zei heel streng, haar oogen fonkelend van toorn: „'t Is ongehoord brutaal hier te komen. Maak dadelijk, dat je weg komt. Ik wil je niet meer zien!“

„Maar.... mevr.... mevrouw....“ hakkelde Wim.

„Ga heen, zeg ik je.... direct!“

„Maar.... Beppie.... mogen we....?“

Even was er een lichte weifeling in mevrouws strenge oogen. Die jongens keken haar zoo bang, zoo trouwhartig aan. Dat waren weer diezelfde eerlijke oogen van dien Zondagmiddag een poos geleden. Maar die fijn- en valschedachte streek met den ouden wakker dan?.... Neen, 't waren een paar schijnheilige bedriegers; 't was ongehoord brutaal.

„Ga héén!“

Wim verzamelde àl zijn moed, àl zijn boosheid.

„Maar 't is onze poes,.... en vader....“

„Ga héén!.... direct!“

Neeltje schoof naar voren, keek om 't

In 't kraaiennest.

hoekje van de deur. . . . „O, mevrouw, daar komt net een diender aan; . . . zal ik. . . .?”

De jongens weken terug. Met een harden slag viel de mooie, glanzende deur voor hun neus dicht.

Dik kreeg de tranen in zijn oogen. . . . „O, en Beppie nou? . . . Die valsche mevrouw is héélemaal niet vriendelijk. En t ó e n w è l. . . . 't Is valsch; maar 't is tòch onze poes, en ze moet hem tòch overgeven.”

De diender naderde. Hij keek al zoo schuin naar hen.

Even kwam in Wim's hart de gedachte: „Laten we het tegen den diender zeggen, dat ze onze poes vasthouden;” maar hij durfde 't niet.

Dik was al weggehold, de stoep af, den hoek om.

Toen liep Wim hem ook maar na, op een drafje.

Vader vroeg dien morgen alwéér naar Beppie.

De jongens durfden niets zeggen. . . . In hun hart woelden bangheid en boosheid en medelijden dooreen. O, ze hadden wel bij vader in de bedstee willen klauteren en 't hem vertel-

len, alles vertellen. . . . En tegen hem zeggen: „Vader, ze houden Beppie gevangen; 't is zoo v à l s c h, zoo v à l s c h! Vader, was u maar beter, hè? Dan gingen we s a m e n; en dan m o e s t e n ze Beppie wel terug geven. . . .” Och, ze durfden niets zeggen; 't was e i g e n schuld.

Ze klommen naar 't Kraaiennest. Ze riepen! Ja, . . . als ze héél goed luisterden, hoorden ze weer 't klagelijk miauwen; maar héél z a c h t. . . . Als Beppie nou eens d o o d g i n g; misschien had hij zijn poot wel gebroken.

Wim klom al een eindje tegen het dak op, om te gaan kijken op den nok. En hij dacht aan dien avond met de luchtballon, en dat hij toen die meid had gefopt met zijn roepen en fluiten. . . . Zou die mevrouw d à r o m zoo boos zijn?

Moeder riep van beneden: „Jongens, 't is hoog tijd om naar school te gaan. Waar zitten jullie toch?” . . . Nu vader beterde, bleef Wim niet meer thuis.

De jongens gingen naar beneden; ze moesten wel.

En nu? . . . Wat zou er nu gebeuren met de arme Beppie?

„Zullen we 't maar gauw zeggen tegen vader. Nou nog even?” vroeg Dik.

Maar Wim durfde niet. . . . Vader zou zoo boos worden; vader hield zooveel van Beppie

VACANTIE IN 'T ZICHT.....

Nu het zomer is, naar buiten,
Naar de heide, naar het gras,
Naar het bosch, waar vogels fluiten,
Naar de zilv'ren waterplas.

Leeren kun je in den winter,
Als het nat is, en zoo guur,
Nu naar buiten, want je vindt er,
't Mooie leven der natuur.

Weg met boeken, weg met lessen,
Weg met wat op leeren lijkt,
Nu naar buiten, waar de zomer
Rijk en op z'n heerlijkst prijkt.

Kl.

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst (XX).

.....
 's Avonds, na schooltijd, d'àn zouden ze 't zeggen. Samen hadden ze 't afgesproken toen ze tusschen den middag 't alwéér hadden willen doen, en 't toch niet hadden gedurfd.... Na vieren; maar dan zouden ze 't vast en zéker doen, — samen.

Ze kwamen thuis. Er was niemand in den winkel. Ze deden de deur van 't kamertje zacht open. Dat moést, omdat vader ziek was; maar ze deden 't nu nog zàchter dan anders, omdat.... ja, omdat nu dat moeilijke gebeuren moest.... Wat zou vader zeggen?

Ze kwamen binnen....

Moeder was er niet; — misschien even boven, bij buurman.

Maar — vader....!

Vóór ze nog iets konden zeggen, wenkte vader al.

„Kom jullie eens dadelijk hier!“....

Vaders stem klonk vreemd, zoo heel anders dan zij die in dagen gehoord hadden; — zoo streng, en ook zoo verdrietig.... Zou vader 't al weten van Beppie?.... Even dachten ze: „Gelukkig maar, dan hoeven we 't niet meer te vertellen; dan is het ergste voorbij....“

„Bengels,.... wat hebben jullie toch uitgevoerd?“ Vader wond zich op, toen hij de verlegen gezichten van zijn jongens zag. „Zie je, daar heb je het al, ze begrijpen misschien al, wat ik bedoel“, dacht hij.

„Bengels.... praat op!“

„Ja, vader“, hakkelde Wim.... „maar.... maar ik kon het.... ik kon het heusch niet helpen. Hij viel van zèlf!“

„Vanzèlf?.... Is dat ding van zelf er in gevallen?.... Leugenaar!“

De jongens keken vader aan.... Vader zei het zoo raar. Hij noemde Beppie: een ding.

„Nou, praat op.... Hoe kwam je er aan?“

„Hij kwam zèlf de trap oploopen.... en toen....“

„Wàt zeg je daar, kwàjongen?.... Kwam die oude wekker zelf de trap oploopen?.... Nou dadelijk alles vertellen, hoor je.... Waarom staan jullie daar nou te liegen en te draaien? Waarom vertel je me nou niet alles

eerlijk?“.... In vaders stem klonk stil verdriet.

Hij was rechtop in bed gaan zitten. Zijn bleek gelaat was rood geworden van toorn.

„Hoe kwam je aan dien wekker? Had je hem van den uitdrager op 't hoekje van de Schapensteeg gekregen?.... Bengels, en die vriendelijke mevrouw zoo te.... te plagen en te bedriegen!“....

De jongens stonden te kijken met groote, bange, verwonderde oogen.

Een oude wekker?.... Van den uitdrager?.... Die vriendelijke mevrouw bedriegen?.... Ze begrepen er niets van, niets. En ze dachten even aan de boosheid van die mevrouw vanmorgen. Dat was ook al zoo vreemd geweest.... 't Leek wel te overij.

„Nou, kùn je praten? Of niet?“

„Ja, vader.... maar we hebben alleen maar met Beppie gespeeld, en toen is de prop....“

„Nee, nee.... niet van Beppie! Zèg op, hoe kwam je aan dien wekker, en wat heb je er mee uitgevoerd? Zèg het nou toch, leugenaars!“

„Ik.... ik weet het niet!“ barstte Dik opeens uit, en tranen vulden zijn oogen. O, dat vader, die goede, beste vader, nu opeens zoo kwaad op ze was, — hij vond het zoo naar, zoo verdrietig.... „We hebben niks gedaan, vader,.... nee hoor, heusch niet.“

„Nee, ik ook niet“, zei Wim.

„Niks gedaan?.... En wat is dit dan? En wat staat hierin?“

Vader haalde van onder zijn kussen een brief te voorschijn, vouwde haar haastig open, en las:

Mijnheer!

Uw beide zoontjes heb ik vanmorgen aan de deur weggezonden. Wat ze kwamen doen, weet ik niet. Dat doet ook niets ter zake; maar aan hun houding heb ik wel gemerkt, dat ze niet veel goeds in den zin hadden. 't Lijken mij onbetrouwbare jongens.

Ik wil hen niet meer zien. De wijze, waarop zij kortgeleden mijn vriendelijkheid hebben beantwoord, is ongehoord brutaal en slecht. Zij moesten mij toen

een verpakten vogel bezorgen; maar diep in de houtwol van de doos hebben ze het met ijzerdraad omwonden raderwerk van een ouden wekker verborgen, dat toeval- lig is gaan afloopen in den nacht, een vreemd geluid maakte, en mijn dienst- bode hevig heeft doen schrikken.

't Spijt me zeer, dat ik U dit schrijven moet; maar nu zij hedenmorgen wéér een of anderen streek wilden uithalen, kan ik dit niet verzwijgen.

Wilt U er voor zorgen, dat Uw jongens mij niet meer lastig vallen? Ik zou anders genoodzaakt zijn aangifte bij de politie te doen.

Mevrouw HAVERMAN.

„Nou?.... Wat beteekent dit, brutale vlegels? 't Is een schande voor je ouders. We schamen ons....”

„Nee, nee,.... vader!” snikte Dik.... „'t Is niet waar.”

„Nee hoor”, viel Wim bij.... „O, nee, vader, 't is valsch, 't is een leugen.... 't Is heelemaal, héélemaal niet waar.... We gingen Beppie halen....”

Moeder kwam binnen, een beetje haastig.

Ze had de jongens niet hooren thuis komen; anders was ze zeker wel dádelijk naar beneden gegaan. Ze had den brief, die vanmiddag door de meid van mevrouw Haverman bezorgd was, immers ook gelezen. Ze had er al lang en breed met haar man over gepraat. 't Had pijn gedaan, dat hun jongens, hun eigen jongens, waarvan ze zooveel hielden, zóó'n leelijken streek hadden uitgehaald.

Als vader zich nu maar niet te druk had gemaakt! O, ze zàg het al, ze zàg het al.

„Man”, zei ze verschrikt,.... „wees toch wijzer, wind je niet zoo op om die bengels. Laat mij 't ze maar eens zeggen.... Foei, je ziet zoo rood, je zou....”

Vader zakte moe en benauwd in zijn kus- sens terug.

Moeder rukte de jongens van de bedstee weg, haastte zich vader te laten drinken....

„Foei, nog toe”, bromde ze hoofdschud- dend,.... „die bengels van jongens hebben ons toch al wat een verdriet bezorgd!.... Ja,

hoor, als je vader nou weer èrger ziek wordt, is het jullie schuld, hoor!”

Daar stonden de jongens nu, bang, ver- schrikt, heelemaal in de war.... Maar diep in hun hart voelden ze de boosheid opkomen, omdat alles toch zoo raar, zoo oneerlijk, zoo valsch was.

„Moeder, wij hebben....” begon Wim zacht.

„Zwijg, zeg ik je!” beet moeder hen toe.... „Kijk je vader eens bleek worden.... De kamer uit, leelijke bengels!”

Ze gingen; maar Wim bonsde zijn hoofd boos neer op zijn arm, ergens tegen de trap- deur.... Dik ging op een stijfselkistje zitten huilen.

„Ze zeggen, dat het heelemaal niet wa ar is”, hijgde vader. Er was tòch een stille blijd- schap in zijn moede stem.

„Stil nou maar.... blijf nou maar heel stil- letjes liggen. Je màg je niet druk maken voor den dokter.... En die jongens, die rakkers... Ik zàl ze wel, ik zàl ze....” Maar toch was in moeders boosheid een stille vreugde gekomen.

In 't kraaiennest.

Dat hadden vaders woorden gedaan: „Ze zeggen, dat het heelemaal niet wáár is.” O, als dát zoo was....

„Moeder, hoor eens....” kwam Diks smee-kende stem om het hoekje van de kamer-deur.... „Moe....!”

Vaders moeheid bedaarde al wat.

„Nou, kom maar binnen”, zei moeder kort en boos.... „En dan vertel je alles, hoor, leugenaars.”

Ze kwamen.

Ze vertelden, — alles....

't Ging met horten en stooten. En dàn zei Dik wat, en dàn Wim weer.

Maar ze vertelden van het spelen met de papierprop, en van Beppie, die gevallen was en misschien ergens vast zat, — en die elken avond zoo bang miauwde. Ze vertelden van hun tocht naar mevrouw Haverman dien morgen, en dat ze weggejaagd waren, — en dat ze heelemaal niet wisten waaróm. Ze vertelden ook van de doos, die ze een poos geleden voor den ouden dominee moesten wegbrengen, en dat ze die heelemaal niet opengemaakt hadden, alleen maar het deksel een klein eindje opgelicht, — en dat ze dien ouden wekker met ijzerdraad er omheen nooit hadden gezien....

„'t Is net zoo valsch van die mevrouw”, huilde Dik.... „We hebben niks gedaan.”

O, de stille hoop in moeders hart, dat haar jongens 't niet gedaan hadden, werd grooter. Ze keken haar zoo trouwhartig, zoo eerlijk aan. Die oogen konden toch niet liegen.

Maar vader durfde 't nog niet gelooven. Hoe kwam die wekker dan in de doos? Die oude dominee zou zoo'n flauwe grap toch niet bedacht hebben, — welnee!

„Moeder, je moet vanavond maar eens even naar mevrouw Haverman gaan. Dan hooren we misschien wat meer”, zei vader.... „En vraag dan ook even naar Beppie.”

Dien avond was het èrg druk in 't winkeltje. Moeder kon geen oogenblikje vinden om er even uit te wippen; en toen ze sloot, was 't eigenlijk toch al te laat, om nog op visite te gaan bij zoo'n deftige mevrouw.... Je moest je toch eerst nog een beetje opknappen ook! En haar man scheen lang niet zoo rustig te zijn als andere avonden.

Er kwam niets van.

En de koorts van vader werd hooger dien avond.

En de jongens trokken al vroeg naar 't Kraaiennest. 't Was zoo'n vreemde, zoo'n verdrietige avond. 't Was, of hun mooie, veilige plekje daar hoog in de lucht veel triestiger, veel donkerder was dan anders....

En toen ze zacht en verdrietig uit het zolderraam naar Beppie riepen, — naar het arme dier daar ergens in de onbekende diepte tusschen de daken, — toen miauwde het zóó zacht, zóó klagelijk, dat het hun door 't hart sneed.

„Hij gaat vast dood!” zei Wim, bitter. En hij balde zijn vuisten.

't Was toch zoo valsch, zoo valsch!

Alles was nu opeens weer zoo donker, zoo verdrietig geworden; maar tòch — o, die jongens voelden het als een vaste, sterke blijdschap: 't Was tòch alles l e u g e n. Laat ze nou maar allemaal zeggen, dat zij dien ouden wekker in de doos hebben gestopt, en die bange meid aan 't schrikken hebben gebracht, — 't was toch niet waar. Dat heerlijke weten kon niemand, n i e m a n d hen ontnemen.

En 't kon hen niet schelen ook, niks hoor!

Maar vader dan, die weer erger ziek was?

En Beppie dan?

En moeder?.... O, konden ze alles toch maar zóó vertellen, dat de menschen hen geloofden.... Maar die keken hen zoo vreemd, zoo wantrouwend aan. En dat deed zoo'n pijn.

En Wim dacht dien avond, toen hij warmpjes lag weggedoken in zijn bed, weer terug aan den nacht na het vreeselijke ongeluk. Toen was hij stil naar moeder geslopen; toen had hij bij h a a r hulp en troost gezocht; toen waren moeder en hij zóó heel dicht bij elkaar geweest. Dat was zoo heerlijk. En moeder had g e b e d e n.... Nu kòn hij niet naar moeder gaan. Nu was het net, of er iets wàs tusschen moeder en hem in: iets leelijks. Moeder v e r t r o u w d e hem niet meer.

In dat verdrietige denken vouwde Wim zijn handen en bad....

Niemand wist, hoe dat droevige nu gekomen was. Niemand; — maar de Heer in den hemel wist alles; — ook dát.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst (XXI).

XII. Jasbaas op 't pad!

Den volgenden morgen, toen de jongens al weer naar school waren, kwam Jasbaas binnen zeilen. Elken keer, als hij in de stad was met zijn schuit, kwam hij eens even aanwippen en vragen.

Moeder stond in den winkel te helpen.

„Goeien dag! . . . En — hoe gaat het met je baas?”

In moeders oogen was bezorgdheid. . . . „Och, 't is jammer: we gingen al zoo mooi vooruit; maar 't gaat nou toch weer minder goed. 't Is toch zoo jammer. . . . Ga maar naar binnen.”

Jasbaas deed voorzichtig de deur van het kamertje open. Vader lag stil en bleek in de donkere bedstee. Hij bewoog zijn hand als een groet. Hij was zoo moe, zoo dóódmoe vanmorgen. . . .

Jasbaas schrok een beetje; — hij liet het niet merken. Hij praatte zacht, zooals het bij een zieke behoort; maar zijn woorden deden vroolijk: „Zoo kapitein, zit je nou nóg al in de foef? Kerel, kom er toch 'es uit! Kom toch 'es op 't dek kijken!” . . .

Hij vatte vaders hand; drukte die hartelijk; wilde den zieke moed inspreken op zijn manier: „Je ziet er uit als een zeeman, die zes weken op een meelzolder heeft gezeten; maar over een dag of wat kom ik je halen, hoor! Buiten in weer en wind is 't veel beter voor je dan hier in die apenkooi achter de gordijnen. Dan gaan we varen op mijn schuit. En jij reist eerste klas, zachte kussens, boven op een teerton. . . .”

Vader glimlachte.

Opeens een vreemde, zware stem in den winkel. Een haastige stap. De kamerdeur open: . . . 't Was de dokter.

„Môr-ge!” . . . Hoe gaat het?”

„'t Gaat nog al”, zei vader zwakjes. Moeder, die achter den dokter was binnengekomen, keek bezorgd, durfde niets zeggen.

De dokter met zijn scherp-ziende oogen zag al dadelijk aan vaders gezicht, dat er iets bijzonders was. . . . „Laat me de temperatuurlijst 'es zien!”

Moeder gaf hem het papier.

1) „Goeden morgen!”

„Wat is dát? . . . Was de temperatuur gisteravond zoo veel hooger? Hoe komt dat?”

Hij onderzocht vaders wonden, die al aardig beterden. Neen, die konden de schuld niet zijn.

„Wat is hier gebeurd?” vroeg hij, een beetje ontstemd.

Ja, toen moest moeder wel spreken.

„Och, dokter,” zei ze. . . . „die rakkers van jongens. Mijn man heeft zich gisteren erg kwaad gemaakt. Ze hadden een ouden wekker verstopt in een doos, en toen heeft die mevrouw een brief aan mijn man geschr. . . .”

De dokter luisterde al niet meer. Wat deerde hem dat heele verhaal over de jongens, die een of anderen streek uithaalden! Zijn patiënt had zich opgewonden en dát had de koorts doen stijgen. Hij wist nu al genoeg.

Hij brak moeders rede af. „Ja, ja. . . . al goed; maar je man mag zich niet kwaad maken. Dat is heel gevaarlijk voor hem. . . . Volstreckte rust vandaag, hoor!” En met een schuin oog keek dokter naar Jasbaas, die zich in den uitersten hoek van het kamertje had teruggetrokken. 't Was, of hij zeggen wilde: „Géén vreemden bij den zieke!” . . .

„Ja, ja dokter!” zei moeder heel gehoorzaam. Ze wist het wel: die dokter was een streng heer, hij kon stevig brommen als 't noodig was; maar — hij was een beste man. Hij zorgde voor zijn patiënten, alsof ze van zijn eigen familie waren.

„Ja, en dan zorg je ook, dat die jongens het je man niet meer moeilijk maken. Morgen kom ik nog eens kijken.” En toen — veel vriendelijker — zei hij tegen vader: „Maak je nou maar niet ongerust. 't Zal wel weer beteren; maar bemoei je nu niet met die kwajongens. Leg ze maar eens over de knie als je weer beter bent.”

„Anders zal ik dat karweitje wel eens voor hem opknappen,” lachte Jasbaas.

De dokter keek den stoeren schipper eens aan. Hij glimlachte, en zei: „Nou, — dan mogen ze wel een dubbele broek aantrekken. . . . Goeien dag verder! . . .”

De dokter vertrok.

„Maar wat was dat nou eigenlijk met je jongens? Wat hebben ze uitgespookt?” vroeg

Jasbaas aan moeder, toen ze hem een kwartiertje later uitliet en in den winkel nog wat nababbelde. Hij had binnen niets willen vragen; bang, dat het verhaal den zieke weer onrustig maken zou.

„Och mensch, die twee ondeugende kraaien, je zou soms....”

„Ja, ja.... je zou soms den een met den ander om de ooren slaan, wou je zeggen; — maar vertel me nou'es, wat was dat met die doos?....”

Moeder vertelde.... Ze vertelde 't heele geval; van Beppie ook.

Jasbaas zei niet veel meer. Jasbaas was stil geworden. Hij hoorde lang niet alles, wat moeder zei. Zijn gedachten dwaalden weg.

Op eens greep hij den deurknop: „Tot ziens, hoor!”.... En weg was Jasbaas.

Eerst nam hij groote stappen; maar al spoedig minderde hij zijn vaart. En 't duurde niet lang, of hij liep heel langzaam, zijn hoofd gebogen, zijn handen op den rug, nadenkend naar de straatstenen te kijken, alsof die het antwoord wisten op die vreemde, raadselachtige geschiedenis. Hij zag niemand. Soms stond hij stil, schudde het hoofd, of er iets was, dat hem hinderde.... maar plotseling hief hij zijn hoofd vroolijk op, klakte met vinger en duim, dat het klonk over de stille gracht; zette zijn pet eens recht en mompelde half hard-op: „Als ik d'at nou maar weet!....”

Uit een vestzak, onder zijn trui, haalde hij zijn groot zilveren horloge te voorschijn.... Ja, 't kòn nog! Hij holde op een draf verder, naar zijn schuit; riep al uit de verte: „Hei, hola Jochem, waar zit je?” En bij de loopplank nòg eens: „Jochem, luilap, hoor'es gauw!”

Jochem, de knecht, stak zijn hoofd uit 't roefje.

„Ik moet naar huis; dadelijk! Jij moet vandaag maar alléén zorgen, hoor. En als er te veel te doen is, zet je maar een mannetje aan.... Maar ik moet weg.... Vóór vanavond ben ik met de bolderkast ¹⁾ weer terug”....

„Best baas, 't zal je gebeuren,” zei Jochem. Hij hield van zijn baas, en zijn baas hield van hem. En een dagje werken alléén, gaf hem zeker een goede fooi.

¹⁾ Autobus.

En daar ging Jasbaas al, op een draf weer, een steegje door naar de straat, waar de autobus moest passeeren.

O wee, hij zag den wagen net voorbij bolderen, toen hij 't steegje uitkwam.

Hij zwaaide met allebei zijn armen en schreeuwde: „Hei, hola!.... Man over boord!.... Stop even!”

De chauffeur merkte hem nog nèt.

„Vooruit maar weer,” commandeerde Jasbaas, toen hij hijgend en blazend van 't harde loopen op een bank van de auto neerviel....

„Vooruit, en de zweep er over, hoor.... Ik heb haast vandaag. Ik heb een soort samenzwering ontdekt.”

„Ja ja, zeker, een samenzwering tegen een kat.... en nog veel meer. Vooruit, chauffeur, draai maar hard aan je koffiemolen, dan schieten we op!....”

.....

Dien zelfden avond, toen 't schemerde, werd er aan 't huis van mevrouw Haverman gescheld.

Neeltje, die juist door de gang kwam, loerde even door 't kijkraampje in de deur.... Ze stooft naar mevrouw, die rustig in de tuinkamer zat en juist haar eerste kopje thee had ingeschonken.

In 't kraaiennest.

„O, mevrouw, er staat zoo'n rare vent op de stoep. Hij heeft een pet op, en een pijp in zijn mond en een groot, rood anker op zijn borst....”

„Och kind, 't zal een koopman zijn of een bedelaar.”

„Nee mevrouw, die komen 's avonds niet; maar....”

„Ga nu maar gauw even open doen, hoor.”

Neeltje ging. Ze opende de deur een klein eindje, en keek, met een hoogroode kleur, om het hoekje.

„Zoo, klaproos,” klonk een goedge bulderstem.... „vertel me eens, is je mevrouw aan boord?”

„Hè....? Wát....?”

„Of je mevrouw thuis is, brave Pieternel;.... ik kom 'es even met haar praten.”

„Praten?.... Jij?.... Wie bèn je?.... En het kiertje bij de deur werd àl nauwer.

„Ik ben Jasper Japiks, eerbaar schipper van „De Kareltje”, opper-jagermeester voor verloren katten, en ik heb een samenzwering ontdekt, moet je zeggen, en nou....”

Boenk!.... De deur smakte dicht voor Jasbaas' neus.

Neeltje holde naar achter.... „O, mevrouw, hij doet zoo ráár,.... hij is.... ik durf niet....”

Mevrouw, die in de gang gekomen was, en aan de goedge, vroolijke stem wel dadelijk gehoord had, dat de man zeker niets kwaads bedoelde, glimlachte.

„Ach jij, bange wezel.... Ik zal zèlf wel opendoen.”

„O mevrouw, voorzichtig.... Pas op: 't is een soort van samenzweerder....”

Mevrouw opende rustig de deur.... „Wat is er van uw dienst?”

Jasbaas, die Neeltje, met haar bange en toch verwaande gezicht, maar een beetje had willen plagen, maar die heel goed wist, wat beleefdheid was, nam nu dadelijk zijn pijpje uit den mond, lichtte even de pet van 't hoofd, en zei: „Goeiendag, mevrouw, neem me niet kwalijk; maar ik wou u graag even spreken. Kan dat?.... 't Geldt een heelen troep stakers, die leelijk in den nood zitten.”

Mevrouw zag, dat het een varensgezel was,

die voor haar stond, en meende, dat hij iets kwam vragen voor arme visschersweduwen of verarmde zeelui. Zoiets gebeurde wel meer.... Daar moest ze dan eerst nog wat méér van weten. Toch maakte ze al een gebaar om haar beurs te grijpen.

„Ha-ha-ha!” lachte Jasbaas.... „Nee, nee, mevrouw. U mag uw dubbeltjes allemaal houden. Maar u moet een paar arme jongens en een zieken vader weer vroolijk maken, en een arme kat redden.”

Mevrouw zette groote oogen op, begreep er niets van; maar de vroolijkheid van den robusten schipper verbande alle vrees. En glimlachend zei ze: „Kom u even binnen....”

„O, mevrouw!.... Pas toch op!” fluisterde Neeltje uit de verte in de gang.... En ze dook gauw weg haar keuken in, draaide de deur op slot.

„Ja mevrouw,” begon Jasbaas, toen hij op de gangmat stond, zijn pet beleefd in de hand,.... „ik zal u de heele geschiedenis eens vertellen. Een poosje geleden zijn er twee jongens bij u geweest met een uil....”

„O, — bedoel je die jongens? Laat me u dadelijk opmerken, dat ik van die brutale rekels niets hooren wil....”

„Nou, mevrouw, dat zou je niet zeggen, als je wist wat ik wist. 't Lijkt wel tooverij.... Maar ik zal 't je eens heelemaal vertellen.”

„Ja, maar kom u dan eerst even in de kamer. Dat lange s t a n kan ik niet goed volhouden.”

Mevrouw ging vóór, Jasbaas volgde. Zijn grove laarzen zakten diep weg in den mooien, dikken ganglooper.

Neeltje, die 't hoorde, kreeg nieuwe benauwdheden, en ze greep al naar de hooikist om die gauw voor de deur te schuiven, als die gekke vent ook bij h a a r wilde binnenkomen. Ze beefde....

Hoor!.... mevrouw ging de kamer in; hij ook. En de deur ging dicht. Vreeselijk! nou was mevrouw met hem alléén. O, Neeltje dacht aan allerlei vreeselijke verhalen, die ze gehoord had, en allerlei griezelige boeken, die ze gelezen had.... van dieven en brandstichters en moordenaars. Huu! Ze werd er koud van.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (XXII).

In de schemerende tuinkamer, heel gemakkelijk in een deftigen stoel, zat Jasbaas, en vertelde. . . . Een geurig kopje thee stond bij hem op een tafeltje, zijn pet lag tusschen zijn bultige „leerzen" op den grond.

Nu en dan, bij een dwazen uitval van den vroolijken schipper, kòn de oude mevrouw haar lachen bijna niet bedwingen. Maar — ze wilde ernstig blijven; ze moest eerst eens weten, wàt dit vreemde bezoek nu eigenlijk beduidde. . . . En ze voelde toch een eigenaardige vriendschap voor dien dwazen schipper met zijn oolijke oogen en zijn gevoelig hart.

Ja, — want dat het een goede, brave man was, vol medelijden, vol hulpvaardigheid, dàt had ze al dadelijk gemerkt.

Jasbaas vertelde van zijn kleinen Jasper, zijn eenig jongetje met de lamme beentjes, en dat toch zoo'n wonderlijk jongetje was. Hij vertelde van zijn vreemde bedenksels, en zijn mooie uitvindingen. Hij vertelde ook van den ouden wekker met het ijzerdraad.

Mevrouws gezicht verdonkerde.

„Die wekker, dat vreeselijke ding, — heeft u w zoontje dien gemaakt?"

„Ja zeker, mevrouw," zei Jasbaas met trots in zijn stem. . . . „Wis en zeker; 't was een echt kunststuk. Het zong als een ouwe lijster, die verkouden is. . . . De kleine aap heeft mij dat moois eens stilletjes in mijn zak gestopt, en toen 't begon te draaien, dacht ik, dat er een heel nest jonge vogels in mijn zak uitgekomen was. . . ."

Mevrouw moest tòch glimlachen.

„Ja, en nou is 't ook die aap van een jongen geweest, die den wekker in de doos bij den uil heeft gestopt. . . . En die twee bengels uit het winkeltje, die twee arme broekjes, zijn er net zoo onschuldig aan als die krullebol dáár," en Jasbaas wees naar een beeld van Beethoven, ¹⁾ dat op de piano stond.

En hij vertelde, hoe zijn kleine Jasper de twee jongens had willen foppen: ze moesten schrikken van den wekker, en denken, dat de uil opeens levend geworden was; — hij vertelde van de kat in de wei; — van het snelle vertrek van de jongens dien Zaterdagavond, omdat éénder autobussen onklaar was ge-

raakt. . . . Niemand wist, dat de wekker in de doos zat, dan Jasper alleen, en die had er niet meer aan gedacht.

„Maar toen 'k vanmiddag thuis kwam en den kleinen booswicht op mijn knie zette, en vroeg: „„Vertel eens op, heb jij den wekker met het ijzerdraad in de doos gestopt? — je weet wel, die doos met den uil?"" ah, toen wist hij het dadelijk weer. . . . Ja, ja, ik had al gedacht: „„Jasper zal de booswicht zijn. . . ."" 't Kwam nèt zoo uit.

„„Jongen,"" zei ik tegen hem, „„jongen, als die mevrouw kwaad blijft op de twee bengels uit 't winkeltje, zet ik jou zeven dagen op water en brood in 't kippenhok. . . . jij bent de schuld. . . ."" En nou moet u het maar weten, mevrouw. Moet hij er in, ja of nee?"

„Ja maar, schipper," lachte mevrouw. . . . „nu begrijp ik alles al. . . ." In haar stem klonk blijdschap. Ze dacht aan de oogen van de beide jongens, die dan tòch eerlijk, tòch trouw waren geweest. . . . O ja, dat was vreugde voor haar. . . . „Neen hoor, stop dien kleinen guit maar niet in het kippenhok. Nu begrijp ik alles!"

„O nee, mevrouw," remde Jasbaas, „je weet nog maar een heel klein beetje." En hij vertelde van 't groote verdriet, dat gekomen was in 't huisje van Wim en Dik, toen hun vader dat ongeluk kreeg; — hij vertelde ook van de beterschap, en de blijdschap; — maar vertelde vooral, wat de booze brief van mevrouw gedaan had. . . . „Die arme topper heeft er de koorts van gekregen, en de twee kleine bengels worden voor leugenaars en bedriegers gehouden. . . ."

„Ja maar, schipper," zei mevrouw, nu héél ernstig, „dat spijt mij geducht. Je hebt die menschen zeker alles al verteld?"

„Welneen, nog geen sikkepitje. Als Jasbaas helpt, helpt hij héélemaal. En we zijn nog lang niet klaar. Ik kom meteen de kat halen!"

„De kat? Welke kat?"

„Weet u dat niet? De kat van de jongens. Ze zeggen, dat 't arme beest hier ergens achter bij u in den tuin gevangen moet zitten."

„Bij mij in den tuin? Ik weet nergens van; maar ik herinner me nu wel, dat die jongens

¹⁾ Beethoven was een groot musicus.

gistermorgen ook over een poes wilden praten.... Ik was veel te boos. Ik wilde niet luisteren.... Och, 't spijt me nu toch zoo! Maar we zullen probeeren alles weer goed te maken...."

Mevrouw belde. Neeltje kwam niet.

Mevrouw belde langer en luider.... O, toen moest Neeltje toch wel. Héél voorzichtig ging de kamerdeur eindelijk open en Neeltje loerde door een nauw kiertje.

Daar zat hij, en praatte druk, en lachte.... En mevrouw lachte ook....

Mevrouw had juist iets gevraagd aan dien vreemden vent; Neeltje kon het niet goed verstaan.... maar wat hij zeide, o ja, dat verstond ze wél.

„Bang, mevrouw?.... Ha-ha-ha!" lachte hij luid en sloeg zich van pret op de knie.... „Bang? Ik stop haar toch héélemaal onder mijn jas, en als ze niet wil, knijp ik haar in haar nekvel. Dan kan ze niks terug doen...."

O, wat betekende dat? Zou die vreemde vent ha ar bedoelen?

Mevrouw zag Neeltje bij de deur.... „Kom toch binnen!" zei ze.

Neeltje kwam; ze móest.

„Neeltje, ga jij eens even met den schipper naar den tuin...."

„Ik?.... Ik?" bibberde Neeltje.

„....En neem dan de electriche zaklantaarn mee, want 't is al donker. En dan moet je maar eens langs alle hoeken en gaten en spleten rondzoeken,.... jullie samen."

„Wij samen?" bibberde Neeltje, met een bangen, schuinschen blik naar dien griezigen man.... „Ik.... Ik...."

„Al goed, mevrouw," vroolijkte Jasbaas.... „Ik zal haar wel gauw bij haar nekvel pakken, dat zul je eens zien.... Kom maar Pieternel, of Dorothee of Suzanna, — hoe heet je?.... kom maar; 't is zóó gebeurd!"

En die vreeselijke man duwde de arme Neeltje zóó maar de gang in.... Ze huiverde van bangheid; ze dook haar hoofd in haar schouders: o, 't was, of ze nu al dadelijk bij haar nekvel zou worden gegrepen en in een jas van dien griezigen vent zou worden gestopt: ze zou stikken.... óh! Ze loerde naar de voordeur.... Zou ze 't wagen? Zou ze wegvliegen, de deur uit, de straat op, naar de politie?.... O, maar als hij haar greep!....

„Heb jij die arme kat nooit hooren miauwen 's avonds?" vroeg Jasbaas.

Een kat?.... Een zucht van verlichting steeg op uit Neeltje's angstige hart.... Een kat? O, bedoelde hij die kat?....

Samen gingen ze den tuin in. Jasbaas met het lantaarntje voorop, Neeltje schuw achter hem.

Mevrouw stond voor de tuindeuren den donker in te turen. 't Was te guur voor haar om mee den tuin in te gaan.... Ze zag nu alleen maar den lichtschijs van het kleine lantaarntje hier en daar door het duister schieten.... „Och, 't spijt me toch zoo!...." dacht ze. „Die goede jongens! Wat ben ik onvriendelijk tegen hen geweest. En die arme vader! Wat heb ik een verdriet gebracht in dat gezin!"

Opeens een gil!.... En daar komt iemand, dwars door een bloemperk heen, op het huis aanstuiven. 't Is Neeltje.... 't is natuurlijk Neeltje.

„Gekke meid!" bromt Jasbaas,.... „Kom toch hier; dacht je, dat ik een menscheneter was...." Hij had een poes langs de struiken zien sluipen, en gedacht: „Dat kon de kat van de jongens wel zijn." Hij was er op afgesprongen, om het dier te grijpen vóór het ontsnappen kon.... Net mis! 't Vluggé beest gleed onder zijn handen uit; maar in den glimp van het licht zag hij, dat het een grijze kat was.

In 't kraaiennest.

En de kat van de jongens was zwart.... Maar die gekke meid meende zeker, dat hij háár had willen grijpen. En ze maakte een spektakel, alsof er een moord gebeurde.

„Kom hier!!” bromde Jasbaas. Zijn donkere bulderstem joeg Neeltje nieuwen angst aan. Maar ze durfde niet weigeren. Als hij eens boos op haar werd....! Zij schuifelde weer dichterbij.

„Heb jij dat beest nou nooit eens hooren miauwen in den avond?....”

„Ja,.... ja,.... jawèl!”

„En heb je dan nooit eens geprobeerd 't arme dier te helpen?”

„Nee,.... nee,.... nooit!”

„Waarom niet?”

„Dáárom niet.... Ik ben zoo bang voor katten!”

„Je bent een dom mirakel, — ja, dat bèn je.... Dom ben je. Al die bangheid van jou is domheid. Ik denk, dat jij die geschiedenis met den wekker ook zoo erg hebt gemaakt.... En nou zoo'n arm dier maar dagenlang te laten zitten, en te laten verhongeren, omdat je een beetje bang bent.... 't Is schande. Ze moesten jou ook maar eens in een kelderhol opsluiten, zonder eten en drinken.... Wat zou je piepen!”

Jasbaas verloor zijn goede humeur.... Zoo'n arm beest zoo te laten lijden. Neen dáár kon hij niet tegen. Dát maakte hem kwaad. En

of dat nou een mensch was, of een kind, of een kat, — dát deed er niet toe, 't was g e m e e n!

„Zeg op, waar zit het beest?” bulderde hij.

Neeltje, bevend voor zijn boosheid, wees het plekje. Dáár, héél achter in den tuin was 't. Daar lag een stuk van den heel ouden tuinmuur scheef gezakt tegen het hooge pakhuis, dat achter den tuin was opgebouwd. Oude stukken hout, groote steenen, roestig ijzerdraad lag tusschen de beide muren in; — het lag daar misschien al jarenlang; en warrige takken van struiken en hoog onkruid groeiden grillig over dat eenzame plekje heen.

Dáár moest Beppie zijn.

Hoe hij in zijn val van het dak nu juist in de nauwte tusschen de muren was beland, in dien warboel van steenen en hout, — dat wist niemand; maar — hij kon er niet meer uit. Elke opening waar hij zijn lenig kattelijf doorheen wilde dringen om weer in de vrijheid te komen, was tòch te nauw. Bij zijn val scheen een brok van den verweerden muur dieper ingezakt te zijn. Dát had zeker de opening, waardoor Beppie naar binnen smakte, geheel afgesloten.

„Dáár!”.... wees Neeltje.... „Dáár moet-ie zitten.” Maar schichtig keek ze rond, alsof er uit de duisternis overal kattenoogen op haar loerden.

„Hier,” kommandeerde Jasbaas,.... „houd jij 't lanteerntje eens vast, dan kan ik op den muur klimmen.” Hij wong zich door de struiken heen.

„Toe dan, licht dan bij!”....

En de arme Neeltje moest ook mee de struiken in, tot vlak bij het geheimzinnige kattenhol. Ze griezelde, en ze was zoo nijdig als een spin op dien druktemaker; maar — ze was zoo bang voor hem. Ze durfde niet ongehoorzaam zijn.

„Poes!.... Poes!....” riep de schipper.... „Poes!” Er kwam geen antwoord.

„Licht eens een beetje beter bij!” Neeltje draalde.

O, daar ineens zag ze tusschen de duistere struiken en de duistere steenen twee vurige oogen.... 't Was, of ze op haar afkwamen. En uit die duisternis klonk een nijdig geblaas en gesis!.... O, als dat vreeselijk beest haar eens aanvloog....!

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (XXIII).

Ze vergat een oogenblik den schipper, ze zag alleen die gloeiend-glinsterende oogen, en — ze vloog weg, den tuin door naar huis, naar mevrouw, naar de politie, naar de veiligheid.... Ze vloog mevrouw, — die een doekje had omgeslagen en tòch ook eens kijken kwam, omdat het zoo lang duurde, — bijna onderstboven.

„Neeltje,.... kind!“.... schrok mevrouw.

„O, nee, ik doe het niet!.... Ik ga weg....! Ik....!“

„Dwaze meid, geef hier dat lantaarntje, dan zal ik wel gaan helpen!“

't Baatte niet veel. Jasbaas kon roepen en vleien, hij kon brommen en bulderen; — Beppie kwam niet.... De steenen waren door Jasbaas wat weggeruimd in het donker, een paar oude planken opgetrokken; het beest kon nu zeker toch wel een gaatje vinden om door te kruipen; — maar Beppie kwam niet. Beppie was schuw geworden in die dagen. Die steenen en die planken, en die takken waren allemaal vijanden, die hem vasthielden.... En nu kwam dat licht in zijn hol, en vreemde stemmen, en een groote hand, die hem grijpen wilde.... Beppie grolde en blies geweldig; hij keek naar die hand, hij krabde haar aan bloeden.... Beppie dook al dieper weg in wilden angst voor die groote, geweldige vijanden; zijn bek open, zijn nagels klaar om zich te verdedigen.

Jasbaas kon roepen, vleien, sussen; — mevrouw kon Beppie lokken met haar liefste stem; — 't baatte niets....

„Ik weet al wat!“ riep Jasbaas vroolijk. Zijn goed humeur kwam terug.... „k Zal die twee kleine bengels even halen; als die roepen, komt-ie misschien wel. Vindt u dat goed?“

„Zeker, zeker!.... Ik zal Neeltje even zenden? Blijf u maar zoo lang hier.“

„De twee jongens moeten dadelijk bij mevrouw Haverman komen,“ beet Neeltje moeder toe, die achter de toonbank in 't winkeltje stond te wegen....

„De jongens?“.... schrok moeder. „Waarom?“

„Voor de kat!“

„O já??.... En vertel u me dan eens, is

mevrouw dan niet kwaad meer, en hoe komt dat dan zoo opeens?....“

Maar Neeltje, nijdig, boos op iedereen, verdween al weer, smeed de deur achter zich dicht.

Wim en Dik zaten in 't Kraaiennest....

„Zullen we nog eens roepen?“

„Goed,“ zei Dik. En ze riepen hun oude, verdrietige woorden: „Poes!.... Beppie! Beppie-iel!“

Er kwam vanavond géén antwoord. Wel was daar ergens in de verre diepte een vreemd geluid; 't leek wel, of ze stemmen hoorden.... Toen was 't weer stil.

„Zou Beppie al dood zijn?“ zei Dik zachtjes.

„Ja, vast!.... Vreeselijk, hè?.... Die valsche mevrouw, — die haar schuld is 't.“

„Stil es!.... Moeder roept!“

En toen kwam de boodschap, dat ze dadelijk bij mevrouw Haverman moesten komen voor de kat....

Ze stormden naar beneden. Dik, die al uitgekleeed was, trok zijn broek maar gauw óver zijn hansop heen, en had zijn schoenen nog in zijn hand, toen hij al in het winkeltje stond. Zóó blij waren ze. Zóó in de war waren ze.

„Zoo, zoo!.... Ben jullie daar?“ zei mevrouw Haverman, die in de gang de jongens al opwachtte. „Och 't spijt me zoo, dat ik jullie zooveel verdriet berokkende.... Ga maar gauw je poes halen. Als hij jullie stem hoort, zal hij misschien niet zoo schuw meer zijn.... Ja, hier den tuin in. Ginder staat de schipper. Hij houdt de wacht.“

Toen, in den donker, herkenden ze Jasbaas.... Wat raar was dat! Wat moest die hier doen?

„Ssst, hoor!“ fluisterde hij.... „Nou ga ik een eind weg. Nou moeten jullie maar eens probeeren, of je die eigenwijze kat te pakken krijgen kunt.... Pas op, hoor, hij krabt.“

Dik kreeg de lantaarn; samen drongen ze door de struiken, klommen op den brokkeligen muur.... Bang zijn?.... Bang zijn voor Beppie, o ze d a c h t e n e r g e e n o o g e n b l i k a a n .

„Beppie!.... Poes! Poe-oes!.... Kom maar, hoor! Kom jij maar, hoor!.... Beppie!“

En toen....?

O, toen miauwde het beest zoo vreemd, zoo blij; toen wrong hij zijn lijf tusschen den warboel van steenen en planten omhoog; toen liet hij zich pakken, dadelijk, bij zijn kop en zijn poot; toen liet hij zich zomaar tusschen al die vreemde dingen door omhoog-sjorren; toen wist hij, dat zijn ouwe, trouwe vrienden hem kwamen redden....

Och, wat zag het arme dier er uit!

Toen ze in de kamer kwamen, waar de lamp al brandde, zagen ze 't eerst goed.... Zijn lijf was vermagerd, zijn kop was bebloed, zijn mooie, glanzende vel zag vuil en gehavend, en zijn eene poot scheen erg pijn te doen.

„Vooruit met de schuit!” zei Jasbaas.... „Bedank mevrouw nou maar, en dan gauw naar huis. Ik loop nog even mee. Ik moet je vader en moeder nog meer vertellen.”

De jongens begrepen van de heele geschiedenis niets. Hoe kwam het, dat mevrouw nu opeens zoo vriendelijk was, en hun ieder nog een prachtige sinaasappel toestopte? Hoe kwam het, dat Jasbaas hier was, en zulke beste vrienden scheen met mevrouw? Waarom zeiden ze niets van den wekker? — ja, Jasbaas zou 't nu zeker óók wel weten!.... Ze durfden niets vragen.

Maar — ze hadden Beppie weer. Dát was het mooiste. En ze verlangden naar huis, naar vader.... Wat zou hij blij zijn, als hij de poes weer zag!

„Vooruit, dappere kattenjagers;.... vóóruit!”

Daar gingen ze al.

En in de keuken, de deur dicht, zat Neeltje op de hooikist. Ze had tranen in haar oogen, en ze wist zelf eigenlijk niet wáárom. Ze was nijdig en ontevreden, en verdrietig. Ze schaamde zich.... En ze was toch op alle menschen boos.

O, maar op dien vreeselijken vent 't méést!

XIII. Net als vroeger.

't Was den volgenden dag, even na vieren.

Toen ging de deur van het winkeltje open.

Moeder, die in 't kamertje aan tafel zat te naaien, keek door de gordijntjes....

„Wie is dát nou?” Ze legde dadelijk haar naaiwerk neer.

Vader, nieuwsgierig, probeerde van uit de bedstee óók te kijken, wat voor klant daar nu in den winkel stond. 't Lukte niet best.

Maar hij hoorde aan moeders stem dadelijk, dat het iemand bijzonders was.... De kamerdeur ging al open en hij hoorde moeder zeggen: „Dat is heel vriendelijk van u, mevrouw; kom u even binnen, mevrouw!”

Een vreemde dame kwam binnen. Vader kende haar niet. Ze had een zwartzijden japon aan; ze had prachtig wit haar, en ze keek heel vriendelijk.

„Ja, mevrouw, daar is mijn man. O, we zijn zoo blij; hij is weer veel beter dan gisteren, en de dokter zegt, dat hij....”

„Goedenmiddag, mijnheer van Baaren,” zei de dame en stak vader haar hand toe. „U kent me zeker niet?....”

Toen, opeens, viel het in vaders denken: „O, dát is nu de mevrouw van den brief...” Hij zei: „Ja mevrouw, ik geloof, dat ik wel weet, wie u ben.... Onze jongens hebben u....”

„Juist, juist.... En 't is om die aardige jongens óók, dat ik u eens kom opzoeken.”

„Ga u even zitten, mevrouw!”.... Moeder wilde Beppie, die op vaders grooten leunstoel lag, — een lapje om zijn rechtersvoorpoet, — al opnemen om dien mooien stoel bij de bedstee te schuiven.

„Nee, nee,.... laat dat arme dier maar liggen; geef me maar een gewonen stoel.”

En mevrouw Haverman vertelde met haar rustige, vriendelijke stem nog eens de hééle

In 't kraaiennest.

geschiedenis: van de doos met den uil, van den wekker, van de vroege visite van de jongens, van den boozen brief, van het bezoek van Jasbaas, van de bangheid van Neeltje....

't Was voor vader en moeder zoo prettig dat alles nog eens te hooren. Jasbaas had er gisterenavond ook van verteld; maar zoo haastig en zoo dwaas. Nu begrepen ze alles.

En mevrouw zei wel drie keer, dat het haar zoo speet, zoo boos geworden te zijn. En ze bracht twee prachtige, groote peren mee voor vader. En toen Wim en Dik den winkel kwamen binnenvliegen, veel luider dan anders, omdat alles nu weer zoo vroolijk was in huis, — maar opeens mevrouw Haverman zagen in hun kamertje, nam mevrouw hen beiden bij de hand en zei: „Jongens, kijkt me

eens aan.... Goed zoo, ja kijkt me maar ferm aan. Ik heb getwijfeld aan de eerlijkheid en de trouw van je oogen; ik heb gedacht, dat je bedriegers waart.... Ik heb me vergist. O, daar ben ik zoo blij om!.... Ja, je mag best een kleur krijgen, maar kijk me open en oprecht aan.... Jongens, bewaar die trouw en die eerlijkheid in je oogen,.... je leven lang!"

Mevrouw Haverman was heengegaan. Moeder hielp in den winkel. Het theelichtje pinkelde in 't schemerdonker kamertje en maakte een kring van goudachtig licht over 't tafelkleed. Beppie lag zachtjes te spinnen in vaders stoel.

De jongens hadden buiten gespeeld, kwamen nu binnen. Wim ging aan tafel zitten, vlak bij de twee mooie peren op het bordje.

Vader zag het en glimlachte.... „Heb je zin in een stukje, Wim?"

„Nee, vader;.... nee hoor! Ze zijn heelmaal voor u."

„Nou, straks, als de lamp aan is, moet moeder er maar een slachten. Jullie mogen ook eens proeven. Jullie hebt het eigenlijk ook wel een beetje verdiend...."

Dik zat naast het bed. 't Duurde niet lang, of hij was op den rand geklommen.... En 't duurde wéér niet lang, of hij zat bij vader, zijn beenen bengelend buiten de bedstêe. Dat was zoo'n leuk plekje in den schemer. 't Was net, of je op een schip zat, met je beenen buiten boord.... 't Was zoo prettig nu in 't kamertje, 't was zoo.... 't was zoo.... zoo....?

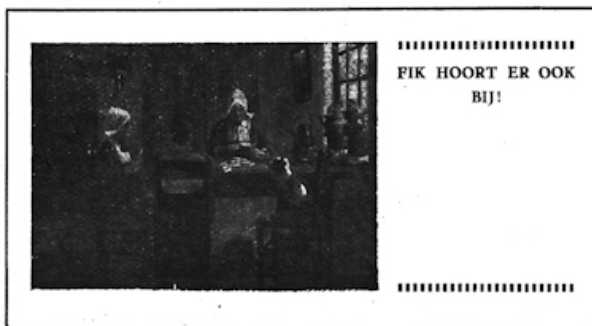
„Hè, vader," zei hij, diep uit zijn hart,.... „ik vind het nou weer zoo lekker bij ons in huis...."

Vader glimlachte. Hij streekte Dik over zijn haar.

„Wim, kom jij ook eens hier....!"

Wim kwam.

„Ja jongens, alles is nou weer goed, hè?.... Ik vond het zoo verdrietig, dat je bang voor me was, en dat je me niet eerlijk alles vertelde. Eerst met die gebroken ruit, toen weer met Beppie.... Waarom deed je dat toch?.... O jongens, doe dat nooit, nooit meer. 't Brengt je altijd in verdriet, dat heb je gezien.... Als je kwaad hebt gedaan, vertel het ons toch eerlijk. Wij zijn je vijanden niet. Wij duwen je niet weg. Wij houden veel van je. Wij willen je ook vergeven; wij willen je helpen. Maar verzwijg het niet, nooit!.... Dat maakt je ongelukkig."

.....
FIK HOORT ER OOK
BIJ!
.....

IN 'T KRAAIENNEST, door W. G. van de Hulst. (XXIV).

Vader leunde weer achterover in de kus- sens. Hij zweeg; maar in zijn oogen was een stille blijdschap. Hij dacht aan zichzelf.... Toen hij zoo ziek was en meende, dat hij sterven zou, o, toen had hij al zijn zonden, al zijn kwaad zoo duidelijk gezien, veel duidelijker dan vroeger. 't Had hem zoo angstig, zoo benauwd gemaakt.... Hij had in dien angst gebeden, gesmeekt om vergeving. En God was zijn vijand niet; God had hem niet van zich gestooten.... O, Gods liefde was zoo gróót.

„Jongens, verberg je kwaad toch nóóit.... Als je het voor mij of voor je moeder verzwijgt, verzwijg je het ook voor God. O, en buiten God te leven, maakt je zoo ongelukkig....”

De jongens zeiden niets. Dat behoefde ook niet.

Maar achter hun oogen brandden de tranen. En in hun harten was tòch blijdschap.

't Was heel stil in 't kamertje, een lange poos.

.....

Nu gaan de dagen weer voort. De een lijkt op den ander.

Vader knapt mooi op. Hij loopt al op een stokje buiten in het zonnetje; en de dokter zegt, dat hij weer heelemáál beter worden kan.

De oude winkelschel is weer levend geworden.

Kleine Toosje slaapt weer in haar eigen ledikantje vóór de bedstêe.... Dat is voor den buurman-boven een groot gemis; maar hij is nu de eenzame, brommerige man van vroeger niet meer. Hij is heel goede vrienden geworden met de menschen van 't winkeltje; met allemaal; met de jongens ook, — als ze maar niet zoo wild zijn. Dàn komt zijn oude brommerige aard weer boven.... En als hij met kleine Toosje wandelen gaat en in het plantsoen op een bankje zit uit te rusten, komt juffrouw Poldermans wel eens voorbij. Dan gaat ze óók op het bankje zitten. En dan praten ze over het mooie weer, en over het lieve kindje, en over het groote ongeluk, dat toch zoo góed is afgeloopen. Maar de bovenbuurman denkt in stilte: „Toosje houdt toch van mij het meest.”

Jasbaas komt trouw een kopje koffie

drinken, wanneer hij in de stad is. Als die lawaaimaker het winkeltje komt binnen zeilen, weet de nijdige schel niet tot bedaren te komen.... De vroolijke schipper heeft beloofd, dat hij zijn kleinen Jasper eens een keertje meebrengen zal.... En zèlf zal hij hem dan naar boven dragen, naar 't Kraaiennest, zèlf zal hij hem in de goot zetten.... Dat zal een fijne pret zijn voor 't arme kereltje. Over dat Kraaiennest praat hij telkens weer, en over de jongens die hij zoo leelijk gefopt heeft, zonder dat hij 't wist.

Neeltje krijgt straf. Dat heeft ze verdiend.

Ze moet nu en dan boodschappen gaan doen in 't Weverstraatje. Mevrouw Haverman heeft gezien, dat het winkeltje van juffrouw van Baaren een net en zindelijk winkeltje is. En ze heeft al gemerkt, dat ze er evengoed koopen kan als in de groote winkels van de stad.... Maar Neeltje is er boos om: 't Staat heelemaal niet deftig, om, als een fatsoenlijk dienstmeisje, boodschappen te gaan halen in zoo'n prul-winkeltje.... Ja, maar 't ergste is, dat ze zich een beetje voor die juffrouw en die jongens schaamt. En ze zijn toch altijd heel vriendelijk tegen haar. Dat is nóg erger.

Zóó krijgt Neeltje straf. Dat heeft ze verdiend.

's Avonds als de krant komt en vader in zijn leuningstoel zit, springt Beppie op zijn knie; — net als vroeger. En Beppie spint en duwt met zijn kop tegen het ritselende papier; — net als vroeger. En als de krant uit is, gaan ze samen een dutje doen in den stoel; — net als vroeger.

En Wim en Dik trekken elken avond weer naar het Kraaiennest; — net als vroeger.

Soms klimmen ze in de goot. Dat mag wel een enkelen keer van vader; maar ze weten nu, dat ze gehoorzaam moeten zijn, precies gehoorzaam.... En dat probeeren ze ook, dat probeeren ze trouw.

De windbel is weer gemaakt.

Soms hangen ze haar op aan de dwarslat. Ze rinkel wel mooi. Maar 't is zoo vréémd. Ze rinkel een beetje droevig; de jongens moeten altijd weer denken aan dien avond van tóen... Neen, met de rinkelbel spelen ze niet v a a k.

In 't kraaiennest.

Ze weten spelletjes genoeg.

En heel stilletjes in de goot te liggen en over de daken te kijken als de zon in een zee van goud wegzakt achter de stad; — dat is ook al een aardig spelletje.

Dan worden langzaam aan de daken en schoorsteen en de muren zoo donker, zoo geheimzinnig.... Dan lijken het net rotsige bergen met duistere hopen en diepe afgronden.

Dan maken de jongens elkaar zoo heerlijk bang. En ze vertellen van roovers en tijgers en Spanjaarden.... Brrr! 't Is, of er allerlei geheimzinnige geluiden tusschen de daken komen aanschuifelen.

Dan springen ze den zolder op, slaan het raam dicht, duiken in hun bed.... en lachen om hun eigen dwaasheid.

En als dan de herfstwind komt aanvaren en ritselt en ruischt langs het raam, of als de regen tikkelt tegen de ruiten, kruipen ze warmpjes weg en wachten tot moeder haar kraaien nog eens onder stoppen komt; — net als vroeger.

Hun Kraaiennest is toch zoo'n mooi, zoo'n veilig, zoo'n heerlijk plekje!

Neen, fijner plekje is er op de heele wereld niet!

HANS IS GROOT.

Hans wou graag groot zijn.

Als iemand zei, dat hij klein was, werd hij erg boos. Dan stampte hij op den grond en schreeuwde: „Ik ben niet klein — ik ben groot.”

Moeder zei: „Als je zoo raar doet, ben je vast niet groot. Groote jongens stampen en schreeuwen zoo niet.”

Hans vond het ook wat groot om een vriend te hebben. Hij was erg trotsch toen hij eens op visite gevraagd werd bij Hein de Boer.

„Nu heb ik ook een vriend,” zei Hans, toen Moeder het hem 's morgens vertelde.

Moeder zei: „Ik hoop maar, dat jullie heel lief samen spelen zult, en niet kibbelen, hoor!”

Vader zei: „Maar Moeder! Groote jongens kibbelen toch niet!”

Hans kon wel alleen den weg vinden. Eerst de gracht af, dan de brug over, dan de straat door, en dan weer de gracht op. 't Was heel niet ver.

„Goed uitkijken,” riep Moeder hem nog na. Hans was zoo blij, dat hij naar zijn vriend ging. Wat zouden ze prettig samen spelen. Hij liep heel hard, om toch maar gauw bij Hein te zijn.

Hein stond al voor het raam op hem te wachten.

„Daar ben ik,” riep Hans — „ik kom bij je spelen.”

Hein deed gauw de deur open, en Hans liep naar binnen.

Daar was Heins Moeder ook.

Ze gaf Hans een hand, en zei: „Zoo Hans, ben je daar? Wou je wel komen?”

Hans zei: „Ja Mevrouw,” en knikte heel hard met zijn hoofd.

Onderwijl keek hij al naar al het mooie speelgoed.

Heins Moeder zei: „Geef mij je muts maar Hans, dan zal ik die ophangen. Zoo! Nu ga ik een poosje naar boven — kan ik jullie wel alleen laten?”

„Ja Moeder,” zei Hein.

„Ja Mevrouw,” zei Hans. Ze waren toch zoo groot. Ze zouden ook wel zoet zijn.

Toen gingen ze prettig spelen.

Eerst maakten ze een brug met de steenen bouwdoos. Daar kon je onder door varen, net als onder een echte brug.

Toen gooiden ze de brug weer om.

Een schaduwbeeld.

Dit is nu werk voor de winteravonden. Je weet er alles van, is 't niet? Op 't plaatje hier boven staat duidelijk, hoe je de vingers moet houden. Misschien zal het je, als je het den eersten keer probeert, niet gelukken, maar dan houd je maar vol en dan wordt het telkens beter. Je hebt er nu den tijd voor, tenminste, als je niet te veel huiswerk hebt. Want dat moet eerst af, denk er om. Als je je werk netjes afhebt, dan ga je ook eerst met plezier met dit schaduwbeeld aan 't werk.